

ΑΛΛΟΘΕΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ

1
9
1
6

ΑΧΧΑ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΑΧΧΑ

ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΡΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΣΙΝ ΕΡΓΑ ΟΙ:

Ἀποστολίδης Γεώργιος
Ἀριστόβ.
Ἀσημακόπουλος Ἀναστ.
Βασιλειάδης Νικόλ.
Βελιανίτης Θ.
Βυζαντινὸς Εὐδωρος
Γ.
Γκέιθελης Γεώργ.
Γυμναστής

Θέσπις
Θύμος
Θάβρ
Ἰάνθη
Κακτάνου Βέρθα
Καλαμίδας Λεων.
Κάποιος
Καρκαβίτσας Ἀ.
Κοτσελόπουλος Ν.

Μάγκας
Μ. Κ. Θ.
Μισιρλόγλους Ἀν.
Π. Ι.
Πτωχοπρόδρομος
Ριζάς Γεώργιος
Σαράδος Νικόλ.
Σιδηρόπουλος Θ.
Στεφανίδης Κωνστ.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη Ὀδὸς Μπέγιογλου,

☞ ἀριθμ. 77

Τηλέφωνον: 1143

παρέχει διὰ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας

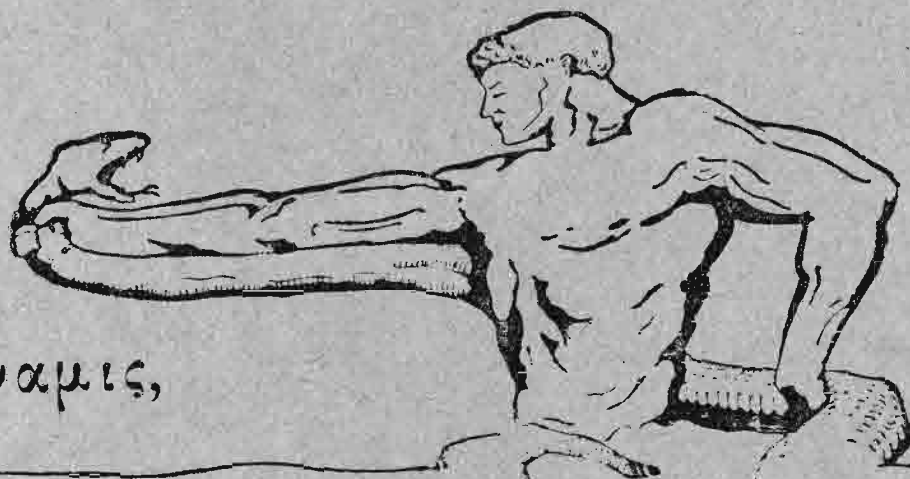
τὰ καταλληλότερα καὶ τελεσφορώτερα μέσα πρὸς διατήρησιν τῆς καλλονῆς των καὶ πρὸς θεραπείαν τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ καὶ τῶν χειρῶν.

Καλλιέργεια τῆς καλλονῆς, χειρομάλαξις, ἠλεκτρομάλαξις, ἀτμόλουτρα ἠλεκτρικά.

Προσωπίδες νεότητος παντὸς εἶδους πρὸς ταχείαν ἐξάλειψιν τῶν ρυτίδων.

Ποῦδραι, Κόλλ-κρέμ, Κρέμαι, Ὑγιεινὰ ψιμμύθια.

Κραιγιὸν διὰ τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν γυναικείαν καλλονήν.

Υγεία,
Εὐρωστία.

☞ Δύναμις,

Τὰ

Παλαιὰ Κρασιά

ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

εἶναι τὰ μόνα ἠγγυημένα διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, ἀναρρωνύοντας καὶ ἀδυνάτους

☞ Συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν.

ΑΠΟΘΗΚΑΙ: Ἐν ΜΠΕΓΙΟΓΛΟΥ, ΧΑΜΑΛ-ΜΠΑΣΗ, ἀριθ. 52

* Έτος 5 (Εξαμηνία Α') Φύλλον 278^{ον} (δίσ).

تلون نومروسی : بك ارغلی ۹۸۱
اداره خانه سی : غلطه نجشینیہ بازار صاعجیلر خانده ۱۶

آبولا

Κωνσταντινούπολις, τη 1 Ιανουαρίου 1916 *

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :
آریستوروولوس د. خریستیدیس

'Ασ'Ολα

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✠ ΓΡΑΦΕΙΑ ✠ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 Ἐξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 54 Ἐξωτερικὸν . . . φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p> <p>Τὰ χειρόγραφα δὲν επιστρέφονται.</p>
--	---	--

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας, πρὸς ὅλας τὰς ἀναγνώστριάς, τοὺς συνεργάτας καὶ φίλους τοῦ
τοῦ **'Ασ'Ολα** εὐχεται, ὅπως διέλθωσι τὸ νέον ἔτος μὲ ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ χαράν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Αἰωνίου τοῦ κομβολόγιον τῶν ἐτῶν, τὸ μακρὸν αὐτὸ καὶ ἀτελεύτητον ἄθυρμα τῆς παντοδυναμίας του, κρέμαται αἰωρούμενον μέχρι τῆς ἀβύσσου. Τώρα τὰ

δάκτυλά του κρατοῦν τὸ μικρὸν, τὸ ἀποστίλβον σφαιρίδιον καὶ ἐτοιμάζονται νὰ ρίψωσιν αὐτὸ ἐκεῖ, ὅπου τόσα ἄλλα προηγήθησαν : εἰς τοὺς ὠκεανούς τοῦ παρελθόντος.

Γνωρίζετε τὸ σφαιρίδιον αὐτὸ τοῦ κομβολογίου τούτου. Διὰ τὸν Οὐράνιον οὐδὲν ἔχει ὄνομα· δι' ἡμᾶς φέρει ἓνα ἀριθμὸν, τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον αὐριον μᾶς ἐγκαταλείπει.

Ἐν ἔτος!

Εἶδομεν πολλὰ τοιαῦτα νὰ παρέρχονται πρὸ ἡμῶν, παρηκολουθήσαμεν καὶ ἄλλων — πολλῶν ἢ ὀλίγων, ἀδιάφορον — τὴν σταδιοδρομίαν καὶ τὰς τροπὰς, ἀλλ' ὑπὲρ τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα παρετηρήσαμεν ἐκ τοῦ σύννεγγυς, ὑπὲρ τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα ἐγνωρίσαμεν, τὸ λῆγον εἶναι τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον, εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπερέχει τῶν λοιπῶν, διότι ἀκριβῶς εἶναι ἔτος μοναδικῶν γεγονότων.

Ἄν, ὡς λέγεται, ἡ ἱστορία εἶναι ἀντιγραφή τοῦ παρελθόντος, τὸ ἔτος, ὅπερ λήγει αὐριον, οὐδὲν ἀναγνωρίζει πρὸ αὐτοῦ πρότυπον, τὸ ὁποῖον ἀπεμιμήθη. Οὐδὲν ἔτος ἐκ τῶν χιλιάδων, τὰ ὁποῖα μετεπήδησαν εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ παρελθόντος, δύναται νὰ παρουσιάσῃ ἔστω καὶ σκιάν τινα τῶν σκηναῶν, αἵτινες διεδραματίσθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας του.

Ἴσως, ἂν ὅλα μαζί τὰ ἔτη ἐνὸς παρελθόντος αἰῶνος συγκεντρωθῶσι καὶ συμπυκνώσωσι τὰ πολεμικά των γεγονότα, δυνηθῆ νὰ σχηματισθῆ κάποια ἀμυδρὰ σκιαγραφία τῆς μεγάλης αὐτῆς γιγαντομαχίας, ἡ ὁποία συγκλονεῖ σήμερον κόσμους ὁλοκλήρους.

Τὸ ἔτος αὐτό, ὅταν ἐγεννήθη, εὔρε τὸν γενικὸν πόλεμον εἰς τὴν ἀκμὴν του. Αἱ δημοβροντίαί κολοσσιαίων τηλεβόλων ἐχαιρέτησαν τὴν ἐμφάνισίν του καὶ τὰ πυρὰ εὐρυτάτων μετώπων τὴν ἀνατολήν του ὑπεδέχθησαν.

Δὲν ἦσαν αἱ δημοβροντίαί αὐταὶ χαιρετιστήριοι καὶ κεναὶ ἐκπυροσκοροτήσεις, οὐδὲ τὰ πυρὰ φωταψίαί πανηγύρεων. Ἦσαν ἀπλοῦστα αἱ ἀψευδεῖς ἐνδείξεις λυσσαλέου ἀγῶνος, ἦσαν τὰ σύμβολα πολέμου, πρωτοφανοῦς εἰς τὴν καθ' ὅλου ἱστορίαν τῆς γῆς.

Κατὰ τὰς μακρὰς τοῦ ἔτους τούτου ἡμέρας ἐξειλίχθησαν μάχαι ἀνηκούστου βιαιότητος, τὰ δὲ ἀντίπαλα ἔθνη σῶμα πρὸς σῶμα ἐπάλαισαν.

Καὶ ὁ πόλεμος παρατείνεται. Τὸ ἔτος αὐτό, τὸ ὁποῖον εὐθύς ἅμα τῇ γενέσει του ἔλαβε τοῦ πολεμικοῦ πυρὸς τὸ βάπτισμα, θὰ ἴδῃ

Ἀποχωρισμός.

παρὰ τὸν τύμβον του νὰ καίωσιν, ἀντὶ νεκρικῶν λαμπάδων, τὰ πολεμικά πυρὰ, τὰ ὅποια οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του διέλειψαν.

Ἴδου ἐν ἔτος, τὸ ὁποῖον ἀνήκει ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν πόλεμον. Κατ' αὐτὸ εἰς δώδεκα κράτη αἱ πύλαι τῶν ναῶν τοῦ Ἰανοῦ μένουσιν ἀνοικταί — σύμβολον τοῦ διαρκούντος πολέμου — καὶ ἀνοικτὰς θέλει τὰς παραδώσει εἰς τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον ἐπακολουθεῖ.

Βεβαίως ἡμεῖς, μάρτυρες τῆς συγκρούσεως ταύτης συνεσταλμένοι, διότι πρὸ ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐξελίσσεται ἡ ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀναμενομένη τραγῳδία, δὲν δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ διαχαράξωμεν τὴν ἱστορίαν της, ἀδυνατοῦμεν νὰ

χαρακτηρίσωμεν γεγονότα, τῶν ὁποίων ἡ λάμψις καταπλήττει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὁ δοῦπος δονεῖ τὰ ὠτά μας. Ἡ ἱστορία θὰ ὁμιλήσῃ, ὅταν τὸ τηλεβόλον σιγήσῃ καὶ ὅταν ἡ τέφρα ψυχρανθῆ. Μέχρις οὗ ὁμοῦς ἡ Μοῦσα αὐτῆ ἀρχίσῃ τὸ ἔργον της, μέχρις οὗ ὁ θαλὸς τῆς ἐλαίας στέφῃ τὸν ὀρίζοντα καὶ τῆς δάφνης τῶν νικητῶν τὰ μέτωπα, ἡμεῖς, ἐκπληκτοὶ πρὸ τῶν γεγονότων, ἀδυνατοῦμεν καὶ διὰ τῆς φαντασίας νὰ ἀναπαραστήσωμεν τὰ μεγέθη τῶν στρατιῶν, τὰ μήκη τῶν ἐκτάσεων, τοὺς ὄγκους τῆς πολεμικῆς ὕλης, τὴν συντελουμένην ἐνὶ λόγῳ ἐργασίαν, ἥτις, ἀδιάπτωτος καὶ συστηματικὴ, ἐνιαία καὶ ἐνδελεχής, κρατεῖ ἐν διηνεκεῖ διεγέρσει τὰς ψυχὰς.

Αὐτὸς εἶναι ὁ πόλεμος. Περὶ αὐτοῦ ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ κοινωνικὴ ἐπιστήμη ἠσχολήθη ἐπαρκῶς. Εἰς ἐποχὴν εἰρήνης οἱ χειριστὰί τῆς γραφίδος, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἀκόμη καὶ βαθυτέρων ἐτῶν, ἐζήτησαν νὰ χαρακτηρίσωσι τὸν πόλεμον.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, δὲν συμφώνησαν καὶ μέχρι σήμερον δὲν συμφωνοῦν. Εἶναι διηρημένοι καὶ αὐτοὶ οἱ εἰρηνικοὶ φιλόσοφοι καὶ κοινωνιολόγοι εἰς δύο μεγάλα στρατόπεδα, πρεσβεύοντα δύο ἀντιθέτους θεωρίας. Ἡ μία θεωρεῖ τὸν πόλεμον ὡς ἀνάγκην, ὡς εὐεργέτημα, ὡς σίλπισμα ἐγερτήριον ὅλων τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων, αἵτινες κατὰ τὴν περίοδον τῆς μακρᾶς εἰρήνης κοιμῶνται τὸν νήδυμον καὶ ἀκροποῦσιν. Ἡ ἑτέρα μερὶς φρονεῖ τὰ ἐναντία τῆς προηγουμένης.

Ἄν ὁ Ἡράκλειτος καλῆ τὸν πόλεμον δημιουργὸν καὶ πατέρα ὅλων τῶν καλῶν, ὁ Ἡρόδοτος ὁμοῦς στρέφει τὴν προτίμησίν του πρὸς τὴν εἰρήνην. Μὲ τὸν δεύτερον συμφωνεῖ ὁ

Πλούταρχος, ὁ Βολταῖρος, ὁ Οὐγκώ, ὁ Φλαμαριῶν, ὁ Ἐρασμος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ πολέμου ὁμιλοῦσι μὲ πολὺν ἐνθουσιασμόν ὁ Πλάτων, ὁ Δημοσθένης, ὁ Μόλτκε, ὁ Δε-Μαίτρο, ὁ Ρενάν, ὁ Διδερό καὶ Δοστοέβσκι.

Ἴδου τί λέγει ὁ Μόλτκε :

— Ὁ πόλεμος εἶναι ἱερὸς καὶ θείας καταγωγῆς, εἶναι εἰς τῶν ἱερῶν νόμων τοῦ κόσμου, διατηρεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων ὅλα τὰ μεγάλα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα : τὴν τιμὴν, τὴν ἀφιλοκέρδειαν, τὴν ἀρετήν, τὸ θάρρος καὶ τοὺς ἐμποδίζει ἐνὶ λόγῳ νὰ πέσωσιν εἰς τὸν ἀπεχθέστερον ὕλισμόν.

— Τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀνθρωπότης, ἀναφανεῖ ἕτερος, ἄνευ πολέμου ; Θὰ ἐξεχυδαίετο θὰ ἐκλίετο εἰς τὴν ἴλην καὶ τὸν βέβρεσον

Ἐνῶ ὄλαι αἱ ὠραῖαι ἰδέαι ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς πάλης, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι λαμβάνουσι διὰ τοῦ πολέμου νέαν πρὸς τὰ πρόσω φορὰν . . .

Ἄλλ' ἄ; ἀφήσωμεν τοὺς ἐπικριτὰς τοῦ πολέμου νὰ βατολογῶσι. Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ πόλεμος ὑπῆρξεν ἀνεκαθεν γνῶρισμα τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ φαινόμενον, καθ' ὃ δὲν ὑπάρχει αἰὼν διαρρέουσας ἄνευ πολέμου καὶ ὑπὲρ πάντα ταῦτα ἢ μεγάλη τιτανομαχία, ἢ ἐξελισσομένη πρὸ ἡμῶν, μᾶς πείθουν, ὅχι πλέον μὲ νεκρὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι στοιχεῖον τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ζωῆς καθ' ὅλου τοῦ σύμπαντος.

Μήπως ἡ ἐπιστήμη δὲν διεπίστωσε τὴν ὑπαρξιν μυριάδων πλέμων ἐν ἐκάστῳ ὄργανισμῷ; μήπως ἡ βιολογία δὲν στηρίζει τὰς ὑπὲρ τῆς ζωῆς προσπαθείας της εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος, τὸν ὁποῖον διεξάγουσι τὰ κύτταρα πρὸς κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἀποσκοπεῖ τὴν λύμην καὶ τὴν καταστροφὴν των; Μήπως ἡ πάλη καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς δὲν ἐκδηλοῦνται εἰς ὄλας τὰς ὄργανικὰς λειτουργίας;

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποτελεῖ λοιπὸν ἐξαίρεσιν εἰς τὸν κανόνα τοῦτον. Ἄν ἡ κίνησις εἶναι ζωὴ, φαίνεται, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι μία τῆς ζωῆς ταύτης ἔκφανσις. Καὶ ἐν τῇ ἀντιλήψει ταύτῃ, τὸ δύνον ἔτος παρουσιάζει εἰς τὸν κόσμον μοναδικὸν θέαμα ὀργώσης ζωῆς καὶ ἐντεταμένων δυνάμεων, παρουσίασε τὰ μεγα-

λοπρεπέστερα γεγονότα, ἔφερον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοὺς φοβερωτέρους σάλους καὶ τὰς ἀπαραδειγματίστους συγκρούσεις. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἐν λεπτοτάτῃ μικρογραφίᾳ ἐναπόκεινται σημειωμένα ἐπάνω εἰς τὴν λείαν ἐπιφάνειαν τοῦ σφαιριδίου, τὸ ὁποῖον, τμήμα ἐλάχιστον τοῦ ἀπεράντου κομβολογίου τῶν ἐτῶν, μετὰ τινα λεπτὰ ἐκπηδᾷ ἐκ τῶν δακτύλων τοῦ Αἰωνίου εἰς τοὺς ἀτέρμονας βυθοὺς τοῦ παρελθόντος.

Ὁ πόλεμος.

Θὰ δύση λοιπὸν καὶ τὸ ἔτος τοῦτο, καὶ ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, ὑφ' ὃν κατέρχεται, θὰ εὔρη τὴν εἰρήνην, τὴν ὁποῖαν δὲν συνήντησε κατὰ τὸν πλάνητα δρόμον του. Ἄλλὰ τότε τί θὰ εἶναι πλέον αὐτὰ τὰ μεγάλα γεγονότα, ἢ ἀπαρομοίαστος πάλη, ἢ ὑπεράνθρωπος τῶν ἐθνῶν γιγαντομαχία;

Οὐδὲν ἄλλο, παρὰ ἀπλῆ τις ἀνάμνησις.

Γηραιὸς ποντίφηξ ἐχάραξέ ποτε εἰς δύο γραμμὰς μίαν ἀλήθειαν:

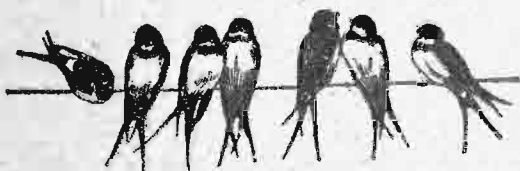
— Δεκαεννέα αἰῶνων ζωὴ, διαρρέουσα μετὰ τὴν παλίρροϊαν καὶ ἀμπώτιδα τόσων ἀνθρωπίνων παθῶν, μᾶς διδάσκει, ὅτι οἱ σάλιοι καὶ αἱ τρικυμῖαι, ἂν δονῶσι καὶ ἀνακυκῶσι τὰς ἐπιφανείας, δὲν φθάνουσιν ὅμως εἰς τὰ μεγάλα βάρη τῆς ψυχῆς.

Ὅπισθεν τῶν νεφῶν πάντοτε ὁ γαλανὸς οὐρανὸς ἀκτινοβολεῖ εἰς λαμπρότητα καὶ μεθ' ἕκαστον πόλεμον, ὅσονδὴποτε καὶ ἂν εἶναι σφοδρὸς, ἢ εἰρήνη θὰ ἐπιλάμψη γλυκεῖα καὶ παρήγορος.

Ἄν τὸ ἔτος, ποῦ δύει, ἦτο ἔτος πολέμου, ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμφανίζεται αὔριον, θὰ μᾶς προσφέρῃ τὴν γαλήνην ἐκείνην, τὴν ἀξιοπρεπῆ καὶ λυσιπνον, τῆς ὁποίας τὰ ἀγαθὰ οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ ἐξάρη, ὅσον εἰς μακρὸς καὶ μέγας, ὡς ὁ παρών, πόλεμος.

Θ. Κ. Μ.

ΠΩΣ ΦΕΥΓΟΥΝΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ!

Γίνονται ἄνδρες τὰ παιδιὰ
κι' ἀσπρίζουνε σάν χιόνια
μαῦρα, κατάμαυρα μαλλιά,
ποῦ λαχταροῦσαν τὰ φιλιὰ . . .
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Πλακώνει βαροχειμωνιά,
χωρίζουν τὰ τρυγόνια,
σκορπᾷ τὰ γέρι τὴν φωληά,
ἀπορφανεύουν τὰ πουλιὰ . . .
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Χάνεις μητέρα, ἀδελφό,
παιδάκια καὶ ἐγγόνια
καὶ κάθε πόθο μυστικό,
ποῦχες χρυσὸ σου φυλακτό . . .
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Καὶ ὅσα ὄνειρα χρυσᾷ
γλυκόλαλα ἀηδόνια
σοῦ ἐψαλλαν γλυκὰ - γλυκὰ,
ἐπέταξαν παντοτεινά . . .
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Φεύγουν στὴν λύσσα τοῦ βορηᾶ
τὰ μαῦρα χελιδόνια
κι' ἀφίνουν στὴν πτωχὴ καρδιά
τὸ μνήμα γιὰ παρηγοριά . . .
Πῶς φεύγουνε τὰ χρόνια!

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

ΕΛΑ

"Ελα νὰ φύγουμε μακριὰ παρθένα ξέρω δάση,
ὅπου κανεὶς δὲ θὰ μᾶς βρῆ, κανεὶς δὲ θὰ μᾶς φτιάσῃ.

¶

Μικρὴ φωλίτσα ἀνθόπλαστη θὰ μᾶς φιλοξενήσῃ,
ὅπου τὴν ἔχτισ γιὰ μᾶς ἡ ζηλεμένη φύσι.

¶

Στὸ πάτημά σου τ' ἀλαφρὸ ροδόκρινα θ' ἀνθίσουν,
τὸ πιὸ ἀκριβὸ τους ἄρωμα γιὰ σένα νὰ σκορπίσουν.

¶

Φαιδρὰ θὲ νὰ σκιρτήσουνε τὴ κεντητ' ἀκρογιάλια,
Νεραΐδες χρυσοπλόκαμες μ' ὄνειρευτὰ κεφάλια,
τ' ἀφροπλάσιμένα τους κορμιὰ νὰ λούσουν ὅταν βγοῦνε,
ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ ζούλεια τους πικρὰ λόγια θὰ ποῦνε
στὴν Ἥλιο γιὰ τὰ κάλλη σου, ἄλλὰ κι' αὐτὸς ἐπίσης
τοὺς νόμους τοὺς ἀσάλευτους, ποῦ τοῦ ἔιαξεν ἡ φύσις,
ἔσχινώντας, τὸν οὐράνιο τὸν δρόμο θὰ γυρίσῃ
καὶ θαμπωμένος τὰ γλυκὰ τὰ μάτια σου θὰ σβύσῃ.

¶

Ἐοὺ μηλιὰ καμαρωτὴ, στὰ μῆλα φορτωμένη,
κι' ἐγὼ πουλι νὰ τραγουδῶ ἔλα καὶ μᾶς προσμένει
μιὰ βάρκα, ποῦ τ' ὀλάσπρωτ' ἔχεις κολπόνοντας τ' ἀγέρι
πανί, πέρα σὲ ὀχτιῆς μαγνητικά, σὺν κύκνους θὰ μᾶς
[φέρει]...

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΑΦΤΑΟΥΣ

Ἵδρευομένη.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Γιὰ δυό, ὅπου κι' ἂν πάω,
τὸ σιῆθός μου κτυπᾷ,
τὴν μιὰ τὴν ἀγαπᾶω,
ἢ ἄλλη μ' ἀγαπᾷ.

¶

Τὴν μιὰ τὴν ἀγαπᾶω,
γιὰ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ
τὴν ἄλλη δὲν ξεχνᾶω,
γιὰ νὰ μὲ λησμονήσῃ.

ΠΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΓΙΑΛΙ

Μαύρη φουρτούνα, βρονιές, συντριμματα,
βορειᾶς ἀνήμερος ἄγρια πιέει
καὶ τὸ καράβι, μέσα στὰ κύματα,
δύο μερόνικτα τώρα παλαίει.
Σηκόν' ἡ θάλασσα βουνὰ πλώρια,
ποῦ τὸ καράβι θὰ καταθέρουν...
Πόσα τὴν θάνατον θὰ βροῦν ἀγόρια
καὶ πόσες μάνες πικρὰ θὰ κλάφουν!

◻

Εἰς τὸ κατάστρωμα, γεμάτος πόνο,
ὁ ναύτης βλέπων τὴν ἄγρια φύσι,
τὴ Μαριγούλα του σκέπτεται μόνο
καὶ γι' αὐτὴν μόνο θέλει νὰ ζήσῃ.
Καὶ τὸ καράβι βογγᾷ καὶ τρίζει
καὶ κλυδωνίζεται σ' αὐτὸν τὸν Ἄδη
κι' ὁ ναύτης κλαίει καὶ γονατίζει
κι' ὅσοτρα χάνεται μέσ' στὸ σκοτάδι.

◻

Στὸ περιγιάλι μιὰ νέα κόρη
μὲ δακτυλίδι στὸ δάκτυλό της
τὸ μαῦρο κῦμα κι' αὐτὴ θεώρει
καὶ παρεκάλει γιὰ τὸν καλὸ της.
Πέρασαν μῆνες, πέρασαν κι' ἄλλοι
— ὁ χρόνος πόσες πίκρες δὲν σβύνει! —
κι' ἡ κόρη πλέον στὸ περιγιάλι
τὰ βήματά της δὲν διευθύνει!

◻

Πέρασαν κι' ἄλλοι καιροὶ καὶ χρόνοι,
ὁπότεν ἕνας ἄγνωστος ξένος
στὸ περιγιάλι κοντὰ σιμόνει
καὶ γονατίζει συγκινημένος.
Στῆς Μαριγούλας τὸ σπῆτι πάει,
σὺν τότε, ποῦταν μικρὸ παιδί...
Ἄχ! ἡ καρδιά του πόσο κτυπάει
σὺν συλλογιέται πῶς θὰ τὴν ἔβῃ!

◻

Κοντὰ στὸ σπῆτι τρία παιδάκια
μὲ γέλια ἀθῶα μέσα στὰ χεῖλη,
πάψαν τ' ἀγνὰ τους τὰ παιχιδάκια
κι' ἡ Μαριγούλα τὰ κατεφίλει.
Αὐτὸς, σὺν ν' ἀνοιξαν ἐμπρὸς του μῆμα,
παιδιὰ καὶ μᾶνα μὲ πόνο βλέπει,
κάμει μ' ἀπόφαινον ἐμπρὸς ἐν βῆμα,
ἄλλ' εἶτα λέγει: « — Ὅχι, δὲν πρέπει! »

◻

Ἡ Μαριγούλα, σὺν καταβαίη
στὸ περιγιάλι νὰ περπατήσῃ,
τὸν ξένον τοῦτον συχνὰ συμβαίνει
συλλογιζόμενο νὰ συναντήσῃ.
Ἄλλὰ ποτὲ της δὲν ὑπωπιεύθη
ἡ Μαριγούλα, ὅτι περνοῦσε
ἔμπροστ' ἀπ' ἐκείνον, ποῦ ξινιτεύθη
κι' ἀκόμ', ἀκόμα τὴν ἀγαποῦσε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΗΓΗ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ, σ' ἔρημο μονοπάτι,
ἕνα πλατάνι ἀψηλὸ, κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ,
ἔχάριζε γλυκειὰ δροσιὰ στὸν σκεπτικὸ διαβήτη,
ποῦ κουρασμένος ἐφθάνε σ' ἐκείνη τὴ σιγῇ.

— ❧ —

Κ' εἶπαν, πῶς ἡ μικρὴ πηγὴ μὲ τ' ἀργυρὸ νερὸ της
ἀγάπησε τὸν πλατάνο μὲ ἔρωτα βαθύ,
κι' ἦταν ἡ μόνη σκέφι της, τὸ μόνο ὄνειρό της,
πῶς ἀπ' τὸ δένδρο τ' ἀψηλὸ αὐτὴ ν' ἀγαπηθῇ.

— ❧ —

Ἀγῆς καὶ βράδνα ἡ πηγὴ στῆς ρίζες του κυλοῦσε
τὰ δροσερὰ νεράκια της καὶ μὲ μουρμουρητὸ
τῆς φλογερᾶς ἀγάπης της τὸν πόνο τραγουδοῦσε
γιὰ τὸ πλατάνι πῶβλεπε, ἐκεῖ καμαρωτό,

— ❧ —

Μὰ τῆς πηγῆς τὸν ἔρωτα ὁ πλατάνο, δὲν θέλει
μὲ τῆς ἀχτιδες τῆς ξανθῆς αὐτὸς κρυφομιλεῖ,
ὅπου ὁ ἥλιος πρόθυμος κάθε αὐγῇ τοῦ στέλλει
νὰ τοῦ χαϊδεύουν τὰ κλαδιὰ κι' αὐτὸς νὰ τῆς φιλεῖ.

— ❧ —

Δὲν καταδέχεται αὐτό, περήφανο πλατάνι,
νὰ ἀγαπήσῃ τὴ μικρὴ τῆς ἐρημιᾶς πηγῇ.
Δένδρο μὲ τέτοια κορυφή, ποῦ ὦ. τὰ νέφη φθάνει,
πῶς νὰ γυρίσῃ νὰ ἰδῇ στὰ χαμηλά, σιῆ γῆ!

— ❧ —

Μὰ ἡ πηγὴ στὰ βάσινα, σιῆ λύπη δὲν ἀντέχει
ὁ πόνος τῆς λιγότευσε τὰ δροσερὰ νερὰ
καὶ δὲν μπορεῖ ἡ ἄμοιρη τὴ ρίζα πειὰ νὰ βρέξῃ
τοῦ δένδρου, ποῦ ἀγάπησε μὲ τρέλλα μιὰ φορὰ.

— ❧ —

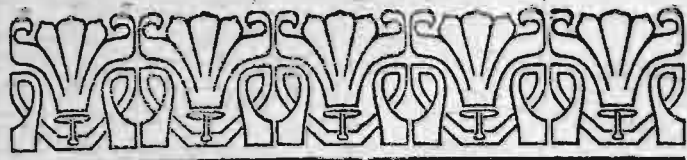
Καὶ ἡ ἀχτιδες ἢ τρελλῆς μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τους
ἀφάνισαν τὸν πλατάνο σὲ κάμποσο καιρὸ
ἔσθραναν τὰ φύλλα του μὲ τὰ τρελλὰ φιλιὰ τους
καὶ τὸν ἀφήκανε χλωμό, ἀγνώριστο, ξερὸ.

— ❧ —

Ἀφανισμένος καὶ ξερὸς ὁ πλατάνος γυρίζει
καὶ τὴν πηγῇ, ποῦ ξεφυγκᾷ στὰ πόδια του, κυτιᾷ.
Τὸ ἄδικο, ποῦ ἔκαμε, μὲ πόνο ἀναγνωρίζει
καὶ τὰ ξερὰ τὰ φύλλα του κάτω σιῆ γῆ πετιᾷ.

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

Σ Κ Α Λ Α Θ Υ Ρ Μ Α

Η ΨΕΥΤΙΑ

νωστὸν εἰς ὄλους τυγχάνει τί εἶνε τὸ κυδῶνι ἢ τὸ φεγγάρι· εἶνε ἕμως ἐξίσου γνωστὸν καὶ τί εἶνε ἡ ψευτιά;

Ὅλοι εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ βοήσωμεν, ὅτι ἡ ψευτιά εἶνε κακοήθης καὶ ἐξευτελιστική, ὅτι ἀποτροπιάζομεθα τὸν ψεύτην καὶ ἂν ἀκέρμη ἔχη παντοῖα ἄλλα προτερήματα.

Τόσον μυστὰ θεωρεῖται, ὥστε καὶ μόνῃ ἢ λέξις ψευτιά προκαλεῖ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τὰς χαρακτηριστικὰς συσπάσεις τῆς ἀπεχθείας.

Ἐπάρχουν δ' ὁμῶς λόγοι νὰ υποπτεύσωμεν, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀπέχθεια δὲν εἶνε φυσική· εἶνε ὑποβολιμαία καὶ ἐπίκτητος· εἶνε κατόρθωμα, πιθανῶς, τῶν θεωριῶν τοῦ σχολείου καὶ τῆς ὑποκριτικῆς ἐπιδεικτικῆς τῶν γονέων καὶ τῆς κοινωνίας.

Ἄλλ' ἄρα γε εἶνε ἔτσι;

Δικαιοῦμεθα ν' ἀνακράξωμεν:

— Δάσκαλε, ποῦ διδάσκες καὶ νόμο δὲν ἐκράτει;

Ἐν τῇ λαύρᾳ τῆς βιοπάλης πᾶς ἄνθρωπος, ἐνωρὶς ἢ ἄργά, περιέρχεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀπορήσῃ πῶς μερικαὶ θεωρίαι ἐπιμένουν ἐπικρατοῦσαι ἐν τῇ παιδεύσει, ἐνῶ πανηγυρικῶς διαψεύδονται ἐν τῇ πρακτικῇ βίῳ! Ὅπως ὁ ἱστορικὸς ἐκείνος Ἰταλὸς ἱεροκῆρυξ, ὅστις ἀπέκτησε τὴν κακὴν συνήθειαν

νὰ ροφᾶ πολὺν ταμβάκον καὶ ἔγινε πλέον τε-
ριακῆς, ἐξαφνα δὲ διστάχθη ὑπὸ τῶν ἀνωτέ-
ρων του νὰ κηρύξῃ ἀπ' ἄμβωνος ἐναντίον τοῦ
ταμβάκου. Τί ἔκαμε λοιπὸν; Ἀνέβη ἐπὶ τοῦ
ἄμβωνος καὶ, ἐνῶ ἀράδιαζε λογίων-λογίων
ἐπιχειρήματα ἐναντίον τῆς χρήσεως τοῦ ταμ-
βάκου, ἐχαμήλωνε κάθε τόσο ἐντὸς τοῦ κλω-
δοῦ τοῦ ἄμβωνος, ἔπαιρνε κρυφίως καὶ βια-
στικὰ-βιαστικὰ τὴν πρέζα του, ἀνορθούμενος
δὲ πάλιν, ἐξηκολούθει τοῦς κατὰ τοῦ ταμ-
βάκου κεραυνούς του. Οὕτω καὶ ὁ κοινωνικὸς
ἄνθρωπος φαίνεται κυλιόμενος μεταξὺ τῆς
ἀνάγκης τῆς χρήσεως τῆς ψευτιάς καὶ τῆς
ἀνάγκης τοῦ νὰ διασύρῃ τὴν ψευτιά.

Ἐλάτε λοιπὸν — ὅπως λέγει ἡ χιωτική
παροιμία — νὰ καθήσωμε στραδὰ καὶ νὰ μι-
λήσωμεν ἴσια. Νὰ μιλήσωμεν ὁ καθεὶς μὲ τὴν
συνείδησίν του· νὰ τὴν ἐρωτήσωμεν:

Ἐγκρίνει ἄρα γε ἐν εἰλικρινείᾳ τοὺς Πέρ-
σας σοφοὺς, λέγοντας, ὅτι, ὅπως κάθε πληγὴ
καὶ θεραπευθεῖσα ἀφίνει οὐλήν, οὕτω καὶ τὸ
ψεῦδος στιγματίζει διὰ παντός τὸν ἄπαξ
ψευσθέντα;

Εἶνε ὀρθὸν ὡς ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωμεν,
ὅτι γίνεται τις ψεύτης, ὅπως γίνεται μονό-
φθαλμος, δηλαδὴ ἄπαξ καὶ διὰ παντός;

Ἡ κατόπιν καιροῦ τίνος γίνεται ξε-ψεύτης;

Κατόπιν πόσου καιροῦ ἄρα γε;

Ἐν ὑποτροπῇ δὲ τί γίνεται;

Συγχωρεῖται τρίς ἢ ἐπτάκις ἢ ἑβδομηκον-
τάκις ἐπὶ καὶ ἔπειτα πλέον στιγματίζεται
διὰ βίου ὡς τις λεπρὸς ὁ ψεύτης;

Ἡ νίπτεται τὸ ἀνόμημα τῆς ψευτιάς, ὡς
οἱ ἐπὶ τοῦ προσώπου ρύποι;

Ἡ εἶνε ἡ ψευτιά σὰν τὸ μαχαίρι, ἄνευ
τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν
οὔτε βιομηχανίαν, οὔτε τέχνην, οὔτε ἐμπό-
ριον, οὔτε μαγειρεῖον, οὔτε, οὔτε, καὶ τὸ
ὅποῖον ὅσον εἶνε ὁμολογουμένως κακόν, ὅταν
μαχαίρωνῃ καὶ σκοτώνῃ, ἄλλο τόσον εἶνε
ἀναπόφευκτον καὶ εὐεργετικόν εἰς χεῖρας
χειρουργοῦ καὶ ὅταν ἀκόμη κόπτη χέρια καὶ
πόδια;

Ἡ εἶνε ἡ ψευτιά κατὶ κακὸν παντοῦ καὶ
πάντοτε, ὅπως θέλουν νὰ μᾶς τὸ λέν παντοῦ
καὶ πάντοτε;

Διατί δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς θεὸς τοῦ ψεύδους νὰ
ἔχη τόσην περιωπὴν εἰς τὴν σοφὴν ἀρχαϊό-
τητα;

Διατί δὲ νὰ τίθεται ἐκτὸς διαμφισθητή-
σεως, ὅτι πρὸς εὐδῶσιν ἐνὸς συνοικεσίου
χρειάζεται μὲν συμβολαιογράφος, ἀλλ' ἔτι
περισσότερον χρειάζεται ἕνας καλὸς ψεύτης;

Ἡ εἶνε ἡ ψευτιά ὅπως ἡ στρυχνίνη καὶ ἡ
μορφίνη καὶ τὰ ἄλλα δηλητήρια, τὰ ὁποῖα
μόνον ἐν ἐλαχίστῃ τινὶ δόσει φέρουν περι-
σπούδαστα ἀποτελέσματα, χάριν τῶν ὁποίων
κατατάσσονται εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐεργε-
τικῶν φαρμάκων;

Ἐπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας
τὸ ψεῦδος εἶνε καθήκον· ναὶ ἢ ὄχι;

Ἄλλ' ἂν ἡ ψευτιά εἶνε τόσον ἐπάρτος,
ὥστε νὰ εἶνε προτιμώτερον νὰ παραιτηθῶμεν
πάσης χρησιμότητος καὶ ὠφελείας ἐξ αὐτῆς,
τότε πῶς νὰ μὴ παραιτηθῶμεν καὶ ἀπὸ τὴν
ἀλήθειαν, ἣτις κάποτε γίνεται πρόξενος ἐπὶ
μεγαλειτέρου κακοῦ, παρὰ τὸ ψεῦδος;

Ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν τοιούτων ἐρωτή-
σεων εἶνε εὐκολὸς εἰς τὸν καθένα· ἀναγκάζει
δ' ἕμως τὸν νοῦν νὰ κυμαίνεται μεταξὺ ἐνὸς
καυστικοῦ ναὶ καὶ ἐνὸς φαρμακεροῦ ὄχι.
Τὸν κάμνει νὰ ἀπελπισθῇ περὶ τῆς νηφαλιό-
τητός του, διότι, ὅπουδῆποτε σταματήσει ἡ
κρίσις, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ψευτιά νὰ ση-
μαίνῃ ἀρετὴ-κακία. Ἄν δ' ὁμῶς ὁ νοῦς συν-
θηκολογήσας ἐπιτρέψῃ μετρίαν τινὰ χρῆσιν

τῆς ψευτιάς, τίς πλέον θὰ δώσῃ τὸ ὄριον τοῦ
μετρίου καὶ ποῖα ἀποκρινόμενὴ δύναμις θὰ ἐμπο-
δίσῃ τὴν συνταύτισιν τῆς ἠθικῆς μὲ τὴν
ψευτιά;

Ἐξ ἄλλου δὲ πάλιν ὄλος αὐτὸς ὁ ὄρμαθὸς
τῶν ἐρωτήσεων σχετίζεται πρὸς τὸ ἂν ἡ ψευ-
τιά εἶνε μόνον καλὴ ἢ κακὴ, ἢ κάποτε τὸ
ἔν καὶ κάποτε τὸ ἄλλο· πρὸς τοῦτο ὁμῶς
ἀνάγκη νὰ προϋποτεθῇ, ὅτι ἠξεύρομεν περὶ
τίνος πράγματι ὁμιλοῦμεν, ὅτι γνωρίζομεν τί
ἐστὶ ψευτιά.

Ἄλλὰ τὸ γνωρίζομεν;

Πῶς, ποῦ, πότε, παρὰ τίνος τὸ ἐμάθομεν;

Ἡ τάχα τὸ ἠξεύρομεν κατ' εὐθυωρίαν;

Ἡ μήπως κατ' ἐμπνευσιν;

Ἄλλὰ τότε συμπίπτομεν ἕκαστος; Ἄφοῦ
δὲ ὄχι, τί τὸ ὄφελος;

Πλέοντες εἰς τὸ πέλαγος αὐτὸ τῶν ἀπο-
ριῶν, ἂν ἐρωτήσωμεν τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα
σοφοὺς καὶ τὰ λεξικά, τότε δὲ θὰ εὐρεθῶμεν
ἐνώπιον κωμικοῦ πλέον κυκεῶνος.

Καὶ οἱ μὲν θύραθεν σοφοί, ἀφοῦ ἐπὶ τόσους
ἤδη αἰῶνας ἐμάλλιασαν τὰς γλώσσας τῶν
εἰς τὸν περὶ ἀλήθειας καὶ ψεύδους διαπλη-
κτισμὸν, χωρὶς νὰ κατορθώσωσαν σαφῆ τινα καὶ
ἀποδέξιμον δρισμὸν, παρεχώρησαν τὸ σχετι-
κὸν τρόπιον εἰς τοὺς ἐπ' ἐσχάτων ὀνομα-
σθέντας *πραγματιστάς*, οἵτινες ὀρίζουσι τὴν
μὲν ἀλήθειαν ὡς χίμαιραν, τὴν δὲ ἐπιστημο-
νικὴν ἀλήθειαν ὡς διτηνεκῶς μεταβαλλομένην
ὑπόθεσιν (ὁμοιολήθη-ἡμιαλήθειαν, *demi-
verité-vraisemblable*), χρῆσιμον εἰς τὴν ἀν-
θρωπότητα ἐπὶ χρονικόν τι διάστημα ὑπὸ
ἑνα τινὰ τύπον, μεταβαλλόμενον καὶ αὐτὸν
ἀδιαλείπτως.

Ὁ πολὺς Βιενναῖος καθηγητὴς Ernest
Mach, ἐκ τῶν κορυφαίων πραγματιστῶν,
θεωρεῖ καθήκον του νὰ δηλώσῃ ἐμφαντικῶς,
ὅτι: «Je ne suis qu'un savant, et je ne
suis absolument pas un philosophe». Τοῦτο
δὲ φαίνεται νὰ σημαίνῃ, ὅτι, ἔχων πλήρη
συναίσθησιν τῆς εὐτελείας τοῦ ἀνθρωπίνου
νοῦς, καὶ ἀφοῦ ἡ φύσις προτιμᾷ νὰ εἶνε αἰω-
νία Σφίγξ, δσάκις περιπλακεῖ εἰς τὸ ἀπρο-

Ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς δημιουργίας.

Μύται ἀτροφικάι.

Ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς δημιουργίας.

Μύται ἀνεπτυγμέναι.

χώρητον, ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν νὰ ἔχη δύο ἀντιθέτους γνώμας περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγμα-τος, ἐνῶ τὸ τοιοῦτον δὲν ἐπιτρέπεται εἰς φιλόσοφον. Διὸ καὶ πολλάκις ὁ σαρκασμὸς ἐπανθεῖ εἰς τὰς θεωρίας του καὶ παίζει μὲ τὰς μεταπτώσεις τῶν αἰτίων (transpositions de motifs). Οὕτω λόγου χάριν, ἀφοῦ ξεφουρνίσῃ τὰς περὶ λάθους καὶ σφάλματος θεωρίας του, καταλήγων παραθέτει τὸ χλευαστικὸν τετράστιχον τοῦ Lessing:

Τὸν κουτὸ ἐξάδελφόν του ἐρωτοῦσε μία ἡμέρα ὁ κατέργαρος ὁ Γιάννης: — «Διατί σ' αὐτὴ τῆ σφαῖρα ν' ἀποκλείωνται τοῦ πλοῦτου ὅσοι εἶναι φουκαράδες, καὶ οἱ πλούσιοι μονάχα νάχουν τοὺς πολλοὺς πα-
[ράδες;»

Φαίνεται, ὅθεν, ὅτι οἱ θύραθεν σοφοὶ δὲν μᾶς λύουν τὴν ἀπορίαν. Ἴδωμεν τοὺς λεξι-κογράφους.

Αὐτοὶ πάλιν μᾶς δίδουν δύο ἐν ὄλῳ ἀκαδημαϊκοὺς ὀρισμοὺς τοῦ ψεύδους, κυλισμένους καὶ τοὺς δύο ἐν τῇ ἀνεπαρκείᾳ τοῦ φαύλου κύκλου. Ἴδου ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν:

«Ψεῦδός ἐστι πᾶς λόγος ἐναντίος πρὸς τὴν ἀλήθειαν».

Δὲν σᾶς φαίνεται ἀποκρηάτικος; Δὲν εἶνε ὡς νὰ λέγῃ: ἄγνωστόν ἐστι τὸ μὴ γνωστόν;

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο ἐπακριβῶς γνω-στόν τί ἐστὶν ἀλήθεια, καὶ πάλιν ὁ τοιοῦτος ὀρισμὸς μὲν θὰ ἦτο ἀνεκτὸς διὰ τὸ σφάλμα ἢ τὸ λάθος, ὅχι ὅμως καὶ διὰ τὸ ψεῦδος.

Πρὸς τούτοις, ἴδου τί μᾶς φωτίζουν τὰ λεξικά καὶ περὶ ἀληθείας:

«Ἀλήθεια — λέγουσιν — εἶνε ἡ ἰδιότης τοῦ ἀληθοῦς» (πολλὰ τὰ ἔτη των!)

«Ἀληθὲς εἶνε τὸ σύμφωνον πρὸς τὴν ἀλή-θειαν τὸ σύμφωνον τοῦ λεγομένου πρὸς τὴν πραγματικότητα».

Ὅριστε! Ἀπὸ τὸν Ἄνναν εἰς τὸν Καϊά-φραν! Ἡ ἀλήθεια μᾶς παραπέμπει εἰς τὸ ἀληθές, τὸ δὲ ἀληθές μᾶς παραπέμπει εἰς τὸ σύμφωνον.

Πόσον θὰ μᾶς ηὐκόλυναν, ἂν εὐηρεστοῦντο νὰ μᾶς πληροφορήσουν περὶ τοῦ ποῦ θὰ κρίνῃ ἐγκύρως περὶ τοῦ συμφώνου ἢ μὴ συμ-φώνου μὲ τὴν πραγματικότητα! Εἶνε ζήτημα εὐθυκρισίας ἢ φαντασίας ἢ αἰσθητηρίων; Τὰ αἰσθητήρια θέλουσιν τὸν ἥλιον περιστρε-φόμενον περὶ τὴν γῆν παρ' ὅλας τὰς ἀστρο-νομίας; ἂν παραμερίσωμεν τὰ αἰσθητήρια καὶ ἀφήσωμεν τὴν φαντασίαν νὰ κρίνῃ, θὰ ἐπι-στευθῶμεν εἰς κακίστης ποιότητος κριτὴν; ἂν δ' ἀνατεθῇ τὸ ἔργον εἰς τὸν νοῦν, αὐτὸς δὲν ἤξεύρει τίποτε ἄνευ τῆς μαρτυρίας τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς φαντασίας, τῶν ὁποίων ὅμως τὴν μαρτυρίαν ἐξηρέσαμεν ὡς ἐπικίν-δυνον.

Ἐπειτα, ἂν μὲν κρίνῃ ὁ καθεὶς ἑαυτοῦ, αἱ κρίσεις δὲν θὰ συμπέσουν ποτέ; ἂν δὲ κρίνῃ κάποιος ἐκλεκτὸς μεταξὺ ὄλων — ἐπιστήμων τις ἢ φιλόσοφος — καὶ πάλιν ὡς ἄνθρωπος ὑπόκειται εἰς τὸ σφάλμα, καὶ ἐπομένως ἢ κρί-σις περὶ τοῦ συμφώνου τοῦ λεγομένου πρὸς τὴν πραγματικότητα δὲν δύναται νὰ συνεισ-φέρῃ τι ὑπέρτερον τοῦ ὁμοιαλήθους καὶ μό-νου, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰ χαρακτηριστικὰ συμπίπτουν πολὺ περισσώτερον μὲ τὴν πλάνην καὶ τὸ λάθος, παρὰ μὲ τὴν ἀλήθειαν.

Τεχμήριον δέ: ἀπὸ τριῶν περίπου αἰώνων, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς ἐπιστημο-νικῆς μεθόδου τοῦ Βάκωνος, τῆς ἀπορριπτύ-σης πᾶσαν μαρτυρίαν μὴ συμπίπτουσαν μὲ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ πειράματος, αἱ ἐπιστη-μονικαὶ ἀλήθειαι ἀναστηλοῦνται μὲ στόμφον

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

Ματάκια γλυκὰ καὶ σγουρά μου μαλλιά,
ποῦ εἶχατε τόση μαγεία γιὰ μένα,
ποῦ εἶχα ἀμέτρητα πάρει φιλιὰ,
φιλιὰ στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας κλειμένα,
ματάκια γλυκὰ καὶ μαλλιά μου ξανθὰ,
ποῖς τῶρα σιμά σας τῆς νύκτας μεθᾶ;

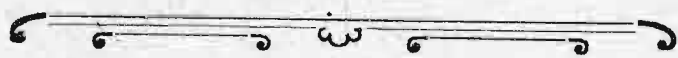
Ματάκια γλυκὰ καὶ σγουρά μου μαλλιά,
ποῦ τῶρα σᾶς ἔχει ἡ μοῖρα ριγμένα;
Ποῖς ξέρει ποιά χεῖλη μεθοῦν σὲ φιλιὰ,
ποιά τῶρα σᾶς βλέπουν ματάκια κλαμένα!
Ἄχ! ὅποια κι' ἂν εἶναι, ἀγάπη γλυκειά μου,
ποτὲ δὲν θὰ ἔχουν, ποτὲ τὴν φωτιά μου.

Ματάκια γλυκὰ καὶ σγουρά μου μαλλιά,
ποτὲ δὲν θαύρητε στὸν κόσμον κανένα
νὰ ἔχη τραγούδια, παλμούς καὶ φιλιὰ
μονάχα γιὰ σᾶς τὰ πτωχὰ φυλαγμένα.
Στοῦ κόσμου τὴ μαύρη αὐτὴ ἐρημιὰ
ὑπῆρχε γιὰ σᾶς μοναχὰ μιὰ καρδιά,
μὰ θρόμματα γίνεται κι' αὐτὴ συντριμμένη
σὺν βάρκα, ποῦ θάλασσα κτυπᾷ μανιασμένη.

(Μίμησις)

Θ. ΒΕΛΙΑΝΙΤΗΣ

Φασουλῆ καὶ ὄχι σπανίως κρημνίζονται ὡς ἀδέξιοι Λεονταρῆδες - παληάτσου. Καμμιά δεκαριά γραμμάρια ραβίου — διότι τόσον εἶνε περίπου τὸ ὄλον ποσὸν τοῦ περιέργου τούτου μετάλλου, τὸ ὁποῖον μέχρι σήμερον κατῴρθωσεν νὰ ἀποκτήσῃ ἢ σύμπασιν ἀν-θρωπότης — ἤρκεσαν νὰ ἀνατρέψουν τὰς ἐδραίας (!) βάσεις ὄλων τῶν φυσικῶν ἐπιστη-μῶν, νὰ μεταβάλλουν εἰς καταγέλαστα ἐρεί-πια τὰ πορίσματα τῶν μελετῶν τῶν γε-νεῶν. Αὐτὰ ὅλα, διότι εἶνε ἀδύνατον δύο πειράματα νὰ γίνοντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀκρι-βέστατου ἔρους; πάντοτε παρεισφύρουν στοι-χεῖα ξένα, μικρά, ἄγνωστα, φευγαλέα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις, τῇ συνεργείᾳ ἐκτάκτων καὶ ἐπίσης διαφευγούσων συνθηκῶν, γίνονται καίρια, πρωταγωνιστοῦν καὶ πρυτανεύουν ὑπὸ τὰς ἐκπλήκτους διόπτρας τοῦ ἐπιστήμονος, τροποποιοῦν τὰ πάντα.

Καὶ ἄρα, οὔτε ἐπὶ τοῦ πειράματος χωρεῖ ἢ ἀπόλυτος βεβαιότης καὶ τοῦτο ἐδίδασκεν ὁ Ἰπποκράτης λέγων: «ἢ πείρα σφαλέρη».

Αὐτὰ τὰ ἤξεύρουν ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες καὶ τὰ διδάσκουν καὶ τὰ γράφουν μὲ κατὰ λε-πίτεπιλέπτους παρατηρήσεις, μὲ κατὰ ὄψυτά-τας ἐκφράσεις, μὲ τοιοῦτον τόνον ἀποφασιστι-κότητος καὶ βεβαιότητος καὶ πειθοῦς, ὥστε ὁ ἀναγνώστης κινδυνεύει νὰ πιστεύσῃ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀπετίναξαν πλέον τὰς προλή-ψεις τῶν κοινῶν ἀνθρώπων καὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ βλέπουν τὸν ἥλιον κατὰ πρόσωπον.

Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἄδυστος μεταξὺ τοῦ νὰ ἤξεύρῃ τις κατὰ καὶ νὰ δύναται νὰ τὸ ἐφαρ-μόσῃ ἀνελλιπῶς εἰς τὰς ψυχολογικὰς του καταστάσεις. Οἱ ἐπιστήμονες πάσχουν ὅτι ἢ λύρα ἐκείνη τοῦ Διογένους, ἣτις «ἐμμελῶς φθειγγομένη, ἐκυτῆς οὐκ ἀκούει» εἶνε ἄν-θρωποι, ἔχουν ἄσθεστον πόθον ἀσφαλοῦς βε-βαιότητος, ἐδραίων πεποιθήσεων. Τί ψυχολο-γικὸς βίος εἶνε δυνατὸς ἐπὶ τῶν ἀβεβαιότη-των καὶ τῶν ἀμφιβολιῶν; Τὰ ἐνστικτα εἶνε ἰσχυρότερα τῆς διανοίας, ἐπιβάλλουν τὸ κρά-τος των, καὶ οὕτως αἱ ἐπιστημονικαὶ δοξασίαι

μετατρέπονται εἰς πεποιθήσεις, αἰτινες χει-ροτονοῦν καὶ ἄλλας ἀληθείας ἀτρεμικῆς πλέον χρήσεως.

Οὕτω δ' ἐξηγεῖται διὰ τί εἰ ἐπιστήμονες, εἰσερχόμενοι εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, ἀφίνοῦν τὰς πεποιθήσεις των ἐξω τῆς θύρας; ἐξερχό-μενοι δέ, τὰς ξαναπαίρνουν ὡς ἀπαραιτήτους, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ συνοδείᾳ τίποτε δὲν τοῦς ἐμποδίζει νὰ ἀναγορεύουν ἀκραδάντως τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἀλήθειαν ὡς συνώνυμα.
— Ἄμ' δέν;

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν καταφαίνεται, ὅτι ὑπὸ τὰς ἀρίστας περιπτώσεις, τὸ τελείως σύμ-φωνον τοῦ λεγομένου πρὸς τὴν πραγματικὴ-τητα θρυμματίζεται ὑπὸ τὴν ἐξέλιξιν ὡς ἀνέ-φικτον καὶ σφαλέρον.

Ἴδου δὲ καὶ ὁ δεύτερος ἀκαδημαϊκὸς ὀρι-σμός: «Ψεῦδός ἐστι πᾶσα πράξις, γινομένη μὲ πρόθεσιν ἀπάτης; τοιαύτη δὲ πράξις γίνε-ται καὶ διὰ μορφασμῶν καὶ διὰ χειρονομιῶν καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ σιωπῆς; ἀκόμη».

Αὐτὸς πλέον εἶνε ὡς τοῦ μωροῦ τὸ κόσκι-νον; ποιά τρύπα του νὰ στουμπώσῃ καὶ ποιά νὰ μὴ στουμπώσῃ.

Πρῶτον, τὸ ψεῦδος δὲν εἶνε πράξις, ἀλλὰ πράγμα; πράξις εἶνε τὸ ψεῦδεσθαι, τὸ ὁποῖον δυνατόν νὰ γίνεταί μὲ πρόθεσιν ἀπάτης, διὰ λόγου ἢ σιωπῆς κλπ., ἀλλὰ δὲν πρόκειται διόλου περὶ τῆς πράξεως, οὔτε περὶ τῶν αἰ-τίων, οὔτε περὶ τοῦ τρόπου αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ τοῦ πράγματος.

Εἶνε ὡς νὰ λέγῃ: «ἐνδυμα εἶνε τὸ ράφι-μο», εἴτε ὡς νὰ ἐζητοῦμεν τί ἐστὶ χαλβᾶς καὶ μᾶς ἀπεκρίνοντο, ὅτι ὁ χαλβᾶς γίνεται μέσα εἰς χύτραν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καίει φωτιά ξυλοκαρβούρων ἢ ἀερίου ἢ πετρελαίου καὶ ὅτι ὁ χαλβᾶς γίνεται μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ φα-γῶθῃ. Ὅπως δὲ τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποτελεῖ ὀρισμὸν τοῦ χαλβᾶ, οὕτω οὐδὲ τὸ ἄλλο εἶνε ὀρισμὸς τοῦ ψεύδους.

Τί δουλειὰ ἔχει εἰς τὸν ὀρισμὸν αὐτὸν ἢ πρόθεσις ἀπάτης; Τὸ τοιοῦτον δυνατόν νὰ εἶνε αἰτία τοῦ ψεύδους, ἀλλ' ὄχι αὐτὸ τὸ ψεῦδος; ὅπως ἢ πρόθεσις κέρδους εἶνε αἰτία τοῦ ἐμπόρου, ἀλλ' ὄχι αὐτὸ τὸ ἐμπόριον. Ἄν ἐτρέκειτο νὰ ἀναζητηθοῦν τὰ αἰτία τοῦ ψεύ-δους, τότε ἢ πρόθεσις ἀπάτης θὰ ἦτο μία ἀσήμικτος βραχμία, διότι θὰ ἀνεζητεῖτο ἐπι-περιτέρω τὸ αἶτιον τῆς τοιαύτης; προθέσεως, δηλαδὴ διὰ τί τὸ ψεῦδος νὰ τείνῃ εἰς τὴν ἀπάτην, ἐὰν τείνῃ; καὶ τότε πάλιν δὲν ἀνα-ζητεῖται πλέον ὀρισμὸς λέξεως ἢ πράγματος, ἀλλὰ τίθετα ὑπὸ ἐρευνας ἐν ψυχολογικὸν πρόβλημα, ἄσχετον πρὸς τὸν ἐπιζητούμενον ὀρισμὸν.

Τὸ δὲ περιεργότερον, ὑπάρχουν περιπτώ-σεις, καθ' ἃς οὔτε ἢ πρόθεσις ἀπάτης ἀρκεῖ πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς ψευτιάς.

Λόγου χάριν, ὅταν εἰπῆτε εἰς τὸ παιδάκι σας, ὅτι τὸ πουλάκι ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν σας καὶ κατήγγειλε τὴν δεῖνα ἀταξίαν του, ἐνεκα τῆς ὁποίας δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέψετε νὰ φάγῃ ἀπόψε κάστανα, δὲν ἀπατᾶτε τὸ παι-δάκι σας; δὲν λέτε ψευτιά καὶ μάλιστα ἐν ἐπιγνώσει καὶ ἐκ προθέσεως; Ἡ θὰ εἰπῆτε, ὅτι ἢ ἀπάτη ἐτελέσθη ἐπὶ σκοπῷ καλῷ καὶ θὰ μᾶς ἀφήσατε νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὁ σκο-πὸς ἀγιάζει τὰ μέσα; Ἡ θὰ γλυστρήσετε, λέγοντες, ὅτι ἢ ψευτιά σας εἶνε μὲν ψευτιά, ἀλλὰ λευκὴ ψευτιά; — κατὰ μίμησιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ εὐφημισμού; —

Ἄλλ' ἂν ἢ ψευτιά εἶνε δεκτικὴ χρώματος, τότε εἶνε ὕλη. Ἄν δὲ πάλιν μεταφορικῶς

χρωματίζετε, τί χρωματίζετε; Τὴν ἀπάτην ἢ τὴν πρόθεσιν ἀπάτης; Ἐνθυμηθῆτε ὁμως, ὅτι καὶ αἱ δύο εἶνε αἷτια τῆς ψευτιάς καὶ ὄχι αὐτὴ ἢ ψευτιά, ἥτις καὶ πάλιν διολισθαίνει ἀσύλληπτος.

Ἐξ ἄλλου, ἅμα διακρίνετε λευκὴν τινα ψευτιά, δημιουργεῖτε θέσιν καὶ εἰς ἄλλα χρώματα, εἴτε εἶδη. Εἴη ὁμως σημαίνει διακλαδώσεις εἰς τινος γένους, ἐνῶ δὲν κατορθώνομεν ἀκόμη νὰ ὀρίσωμεν τοιοῦτόν τι καὶ ἐπομένως τὰ εἶδη δὲν εἶνε εἰσέτι θεμιτά· ὅπως δὲν σημαίνουν τίποτε αἱ λέξεις σουσαμοχαλβάς καὶ καρυδάτος, ἐφ’ ὅσον δὲν ἤξεύρομεν τί ἐστὶ χαλβάς. Εἰδημή, ἀνάγκη νὰ βάλωμεν ὡς γένος τὸν σουσαμοχαλβᾶν καὶ ὡς ἄλλο γένος τὸν καρυδάτο ἢ τὸν ταχινένιο ἢ τὸν σεμιγαλένιο.

Ἐὰν δὲ πάρωμεν τὴν πρόθεσιν ἀπάτης ὡς γενικὸν χαρακτηριστικὸν τῆς ψευτιάς, τότε ἀναριθμητὲς καὶ μεγάλες ψευτιὲς θὰ κινδυνεύουν νὰ μὴν εἶνε πῶς ψευτιὲς, μόνον καὶ μόνον εἰδὸτι στεροῦνται τοῦ ταιούτου χαρακτηριστικοῦ.

Καὶ ἴδού:

Οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι γράφουσι χωρὶς καμμίαν πρόθεσιν νὰ ἀπατήσουν τὸν ἀναγνώστην των, τὸν ὁποῖον οὐτε καὶ γνωρίζουσι· ἄρα δικαίως τὸν ὀρισμὸν καὶ ὄχι μόνον ἐπονεῖσται δὲν εἶνε μὲ τὰ ποῦ-ταμα ψεύθη των—διὰ τὰ ὁποῖα πληρώνονται ἀξίως ἀπὸ τοῦ ἀπεχθανομένου τοῦ ψεύδους—ἀλλὰ καὶ ἐνδοχοὶ πολλάκις γίνονται.

Ἄλλ’ ἀφοῦ ἀραδιάζουσι ψευτιὲς μήκους πολλῶν χιλιαμέτρων καὶ βάρους πολλῶν τόνων, εἶνε καὶ ψεύσται ἢ ὄχι;

Πῶς νὰ χαρακτηρίσωμεν τὰ ἔργα των ὡς ἀληθεύοντα, ἀφοῦ δὲν ἀληθεύουν; ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ τὰ χαρακτηρίσωμεν ὡς ψευτιὲς, ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὸ κύριον γνώρισμα, ἥτοι τὴν πρόθεσιν ἀπάτης;

Εἰς τοῦ; ἐπικηδεῖους λόγους, εἰς τοῦ; ὁποῖους ἄνθρωποι σοδαροὶ καὶ σεβάσμιοι ἀραδιάζουσι τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος τὰς ἀνυπάρχτους, μέρος τῶν ὁποίων φαμπρικάρουν οἱ ἴδιοι καὶ τὰς ἀπαγγέλλουσι ἐν κατανοήσει, ἤξεύροντες μὲν τί λέγουσι, χωρὶς ὁμως καμμίαν πρόθεσιν νὰ ἀπατήσουν κανένα, ὑπάρχουν ὁμως τὰ στοιχεῖα τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ψεύστου ἢ ὄχι;

Ἐπάρχουν ἢ ὄχι τὰ στοιχεῖα τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ψεύστου εἰς τὰς ἀφιερώσεις βιβλίων; Εἰς τὰς προσρήσεις; Εἰς τὰς ἀγγελίας γάμων τί σὰς λέγει ἢ «εὐ ἡγμένη καὶ διὰ πλείστων προτερημάτων κεκοσμημένη νόμφη»; τί δὲ καὶ ὁ «κάλλιστος νέος γαμβρός»; Αὐτὰ ὅλα τὰ πιστεύει ἐκεῖνος ποῦ τὰ συνθέτει ἢ ποῦ τὰ πληρώνει ἢ ποῦ τὰ ἀναγινώσκει; Τίνα πρόθεσιν ἀπάτης ἐπιδιώκουν, καὶ ἄρα λοιπὸν εἶνε ἐπονεῖσται ψευτιὲς ἢ καλὲς ψευτιὲς ἢ δὲν εἶνε ψευτιὲς;

Εἰς τοῦ; δημοσιογράφους, τοῦ; ἀντιγράφοντας καλῆ τῆ πίστει εἰδήσεις ψευδεῖς καὶ κάποτε πληρώνοντας δι’ αὐτάς, ὑπάρχουν τὰ στοιχεῖα τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ψεύστου ἢ δὲν ὑπάρχουν;

Εἰς τοῦ; δικηγόρους, τοῦ; ἀποκρύπτοντας τὰ ἀσθενῆ στοιχεῖα τῆς ἀγωγῆς των, τί ἄλλο, παρὰ μωρία θὰ ἦτο ἢ ἐναντίον;

Εἰς τὰς μητέρας, αἷτινες ὑπὲρ πάν ἄλλο ἀγαποῦσι τὰ τέχνα των καὶ

ἐν τούτοις κατὰ τὴν παιδικὴν των ἡλικίαν τὰ φουσκώνουσι μὲ φοβέρες καὶ ἀνεμώλια ταξίματα, θὰ εἰπωμεν, ὅτι ἀπατοῦσι τὰ τέχνα των ἢ ὄχι; εἶνε πρὸς αὐτὰ ψεύστρια ἢ ὄχι;

Δὲν εἶνε δὲ μικροτέρου ἐνδιαφέροντος καὶ ἢ περιέργος ἐκείνη περίπτωσις, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται πλείονα τῶν ἐννέα δεκάτων τῆς ἀνθρωπότητος, εἴτε ἐξ ἀπειρίας, εἴτε ἐξ ἀπροσεξίας, εἴτε ἐξ ἀπερισκεψίας, πάντως ὁμως ἐκ ζεύσεως φαντασίας.

Ἀηλαδῆ· εἰς τοῦ; καὶ τὰς εὐφραντάστους, τοῦ; βλέποντας τὰ πάντα διὰ τοῦ πρίσματος τῆς φαντασίας των, καὶ ὅταν ἀκόμη τύχωσιν ἐξαιρετικῶς φιλαλήθεις καὶ εὐκρινεῖς, δὲν δύνανται ὁμως νὰ ἀντιληφθοῦσι τίποτε ἀνεπηρέατον ἀπὸ τὰς στιγμιαίας διαθέσεις των, χρωματίζουσι καὶ μεγαλώνουσι τὰ πάντα ἢ ἐπὶ τὸ καλλίτερον ἢ ἐπὶ τὸ χειρότερον, διηγούνται τί συνέβη καὶ δυσκολεύεσθαι νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ ἴδιον συμβάν, τὸ ὁποῖον ἔτυχε πρὸ ὀλίγου νὰ σὰς διηγηθῆ καὶ τις ἄλλος ἄνθρωπος, ἀλλὰ νηφάλιος καὶ θετικὸς· ὑπάρχουν εἰς αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀνθρώπων—τὸ τὸσον ὑπερμέτρως πολυπληθὲς—τὰ στοιχεῖα τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ψεύστου καὶ ἢ ὄχι;

Ἐὰν εἶχαμεν καμμίαν λέξιν, ἥτις νὰ σημαίνῃ τυτὸχροῦς καὶ καὶ ὄχι, θὰ ἐχρησίμευεν ἴσως ὡς κατάλληλος ἀπάντησις εἰς τὸν χείμαρρον αὐτῶν τῶν ἐρωτήσεων· ἀλλὰ μόνον καὶ ἢ μόνον ὄχι δὲν χωρεῖ πούθεν καὶ μὴ κουράζετε τὸν νοῦν σας τοῦ κάκου.

Καὶ μάλιστα, ἐὰν δὲν διαφεύγῃ τὴν μνήμην, ὅτι πρόκειται ὄχι πλέον περὶ εἶδους ψεύδους καλοῦ ἢ κακοῦ, ὠφελίμου ἢ βλαβεροῦ, ἠθικοῦ ἢ ἀνηθικοῦ, ἀλλὰ περὶ τοῦ γένους ψεύδους καὶ μάλιστα ἀπηλλαγμένου ἀπὸ τῆς χαρακτηριστικῆς «μὲ τὴν πρόθεσιν ἀπάτης», τὸ ὁποῖον μένει ἐν ἀσημάντῳ πῶς μοῖρα.

Εἰς τοιαύτην σκοτεινὴν θέσιν τῶν πραγμάτων ἀμυδρόν τι φῶς φαίνεται νὰ συνεισφέρῃ ἢ λέξις «ψευδοποβολιμικός», ἥτις, σημαίνουσα «ὁ νομιζόμενος ψευδῶς (χωρὶς νὰ εἶνε), ὑποβολιμικός», μᾶς δίδει ἐξ ἀπροόπτου ἓνα ὀρισμὸν τοῦ ἀληθοῦς—καὶ τοῦ ἀντιθέ-

τως ψεύδους—ὀρισμὸν ἀκάθαρτον βεβαίως, ἀλλ’ ἐπὶ τέλος ὄχι χειρότερον τῶν ἄλλων.

Ὁ ὀρισμὸς τοῦ ψευδοποβολιμικοῦ μᾶς διδάσκει, ὅτι «ἀλήθεια εἶνε τὰ ψεύτικα-ψέμματα». Καὶ κατὰ ταῦτα ἔχομεν ψεύτικη-ψευτιά καὶ ἀληθινή-ψευτιά, ὅπως ἔχομεν ψεύτικη-ἀλήθεια (διαψευσθεῖσαν) καὶ ἀληθινή-ἀλήθεια (μὴ διαψευσθεῖσαν εἰσέτι).

Ὅβτω δ’ ὁμως ἢ ψευτιά καὶ ἢ ἀλήθεια φαίνονται χωρεῖσθαι ἐν εἶδος καθρέλλιας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνταλλάσσουσι θέσεις ἀναλόγως τῆς φιγούρας σὺν-φασόν καὶ χωρὶς τεκλίφι! Αὐτὸ πάλιν φαίνεται ὡς ἐσχάτη τις πλάνη, χείρων τῶν προηγουμένων.

Τί νὰ γίνῃ; Ἐν τῇ ἐσχάτῃ ταύτῃ ἀπορίᾳ μίαν μόνην ἐπινοοῦμεν διέξοδον: Νὰ ὀρισθῇ ἢ ψευτιά ὡς δύναμις.

Καμμία δύναμις δὲν εἶνε ἐπιδεκτικὴ ὀρισμοῦ· ἀντὶ δὲ ὀρισμοῦ, χρησιμεῖται τὰ ἀποτελέσματα τῆς δυνάμεως; τὰ ἔργα διὰ τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦται. Ὁ μηχανισμὸς, ὁ ἠλεκτρισμὸς, ἢ θερμότης, ἢ βρῦτης εἶνε δυνάμεις ἀγνώστου ὑποστάσεως, ἀνεπίδεκτοι ὀρισμοῦ, γνωσταὶ δὲ μόνον ὡς ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῶν.

Κατὰ τὸν ἴδιον λοιπὸν τρόπον νὰ ψηφισθῇ καὶ ἢ ψευτιά ὡς δύναμις, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς δὲ ὡς διατυπώσῃ ἕκαστος εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐρώτησιν: «Ἄν λείψῃ ἀπὸ τὸν κόσμον ἢ ψευτιά, ἔχω βεβαιότητα, ὅτι τὸ ἄτομον, ἢ οἰκογένεια, τὸ ἔθνος, ἢ ἀνθρωπότης θὰ εἶνε καλλίτερα ἢ χειρότερα;» Οἷαν δ’ ἀπάντησιν ἐγκρίνει ἕκαστος, ὡς τὴν κρατήσῃ ἀπόρρητον δι’ ἑαυτὸν καὶ μόνον. Ἡμεῖς—μαργιόλοι ἐν μιλοῦμενε μᾶ—θὰ ξεύρωμεν διατί θὰ τὴν κρατήσῃ ἀπόρρητον.

Περιορίσθημεν ἐκ προθέσεως καὶ ἐπιμελῶς εἰς τὰ πορίσματα τῆς θύραθεν σοφίας. Τίποτε δὲν πειράζει ὁμως ἂν ἀναφέρωμεν, ὅτι οἱ εὐρωπαῖοι θεολόγοι ἔχουν ὡς ἀξίωμα τὸ: «πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης», ὡς ὑποκειμένου εἰς τὴν πλάνην. Ἐν κατακλείδι δὲ τέλος θὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὴν γνώμην τοῦ Νασρεδδίν Χότζα, ὅστις εἰς μίαν περίστασιν τοῦ βίου του ἐχαρακτήρισε τὸ ψεῦδος ὡς λεπτότητα συμπεριφορᾶς καὶ ἀδραφροσύνην.

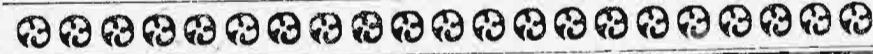
Ἡμέραν τινὰ εἰς τῶν γειτόνων του παρουσιάσθη, ζητῶν δανεικὸν τὸ σχοινί του, διὰ νὰ ἀπλώσῃ ρούχα, ὁ δὲ Χότζας φιλομειδῆς τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι θὰ τοῦ τὸ ἐδάνειζεν εὐχαρίστως, ἀλλ’ ὅτι εἶχεν ἀπλωμένον τραχανᾶν ἐπὶ τοῦ σχοινίου καὶ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὸν εὐχαρίστησῃ. Ὁ γείτων δυσαρεστηθεὶς εἶπε:

— Χότζα ἐφέντη, δὲν εἶμαι τὸσον ἀνόητος, ὥστε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἀπλώνεται τραχανᾶς ἐπάνω εἰς τὸ σχοινί· ντροπὴ νὰ λὲς ψέμματα!

Ὁ δὲ Χότζας ἐξοργισθεὶς ἀνέκραξε:

— Βάϊ, μεσὲ-δδουνοῦ, βάϊ! ἂν σ’ ἐλεγα δὲν σοῦ δανείζω τὸ σχοινί μου καὶ γκρεμίσω ἀπ’ ἐδῶ, θὰ σοῦ ἦτο εὐαρεστότερον; Ζευζέκη, χονδράνθρωπε, ἀφοῦ ἐνόησες—καὶ δι’ αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα—ὅτι δὲν ἀπλώνεται τραχανᾶς στὸ σχοινί, διατί νὰ μὴν ἐννοήσῃς καὶ τὴν λεπτότητα, μὲ τὴν ὁποίαν σοὶ τὸ ἀπεποιήθη; διατί ὀνομάζεις τὴν ἀδραφροσύνην ψεῦδος; προτιμᾶς λοιπὸν νὰ φύγῃς κατόπιν ὕδρευς;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Εἶναι ἀγρηστοί.

— Μ’ ἐρωτᾶτε ποῖον θὰ προτιμᾶω ἀπὸ σας. Τί νὰ σας πῶ; δυσκολεύομαι, ἀφοῦ κανέναν σας δὲν μοῦ προσφέρει τίποτε πολὺ τιμὸν, παρὰ μόνον τὴν... καρδιά του.

Ο ΛΥΣΙΑΣ ΩΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΟΣ

Λυσίας φημιζεται κυρίως διά την φυσικότητα, την αφέλεια, την χάριν και διά την ήθοποιάν των προσώπων, υπέρ των έγραψε τους ιδιωτικούς δικανικούς λόγους.

Καίτοι λιτός και ισχνός την φράσιν, αναγνωρίζεται, ως προς την κομψότητα του ύφους, πρώτος

εκ των δέκα αρχαίων ρητόρων, του Υπερείδου έχοντος τὰ δευτερεία, και είναι μοναδικός εις την τέχνην της παρατάξεως των επιχειρημάτων (ένθυμημάτων), συμπλέκων ευφυώς την σοβαρότητα μετά της ήλαρότητας.

Διά της έντέχνου ταύτης και επικαίρου αναμίξεως δύο αντιθέτων στοιχείων, έλέγχεται μία έκρηξις άπροσδόκητος, καταστρέφουσα άμέσως τον ταλαντευόμενον εις τας ψυχάς των ακροατών δισταγμόν. Παύσει τότε πάσα άμφιγνωμία και άντ' αυτης αναθρώσκει η πειθώ με τὸ μειδιάμα της.

Έκ των 233 λόγων του ο Λυσίας δλις μόνον ήττήθη, ως έλέγετο κατά παράδοσιν. Η παράδοσις αυτή, είτε σλ ήθης είτε μή, προσεπικυροϊ την γνώμην αρχαίων και νεωτέρων, ότι ακριβώς, έννεκα των ως άνω εξαιρετικών προσόντων της ρητορείας του, δικαίως θεωρείται ο πειστικώτερος των ρητόρων.

Η άνάμιξις του σοβαρού μετά του ήλαρού άποτελεί τὸ άριστον είδος της *εϋθυμογραφίας*, γνωστών υπό τὸ κοινὸν ὄνομα *χιούμορ*.

Ο Θακέραι συνέγραψε βιβλίον δλόκληρον περί των *σνόμψς*. Ούτως άποκαλοϋνται οι βλακωδώς θαυμάζοντες και δουλικώς ακολουθοϋντες πάντα νεωτερισμίν. Ο άναγνώστης άπ' αρχής μέχρι τέλου, των τετρακοσίων σελίδων του βιβλίου έκείνου παρακολουθεϊ μετ' απλήστου περιεργείας την άνέλκιν σοβαρωτάτων σκέψεων, διακοπτομένων έναλλάξ υπό αϊφνιδίων εκρήξεων ευθυμίας, εκάστοτε υπό νέαν μορφήν, και κατά τρόπον και χρόνον πάντοτε άπροσδόγητον.

Και ο Μακώλει, λαμπρό ιστοριογράφος και έξοχος ρήτωρ, παρέσχε πολλάκις έν τῷ Κοινοβουλίῳ δείγματα ωραιότατα του ειδικού τούτου ταλάντου. Ως εξ ένυχου τον λέοντα, ούτω και εκ του παρατιθεμένου δείγματος δυνάμεθα νά έννοήσωμεν την αξίαν και δύναμιν του γνωστού χιούμορ.

Συνεζητεϊτό ποτε έν ευρωπαϊκῷ Κοινοβουλίῳ η κατάργησις ενός νόμου, ωφελίμου μὲν άλλοτε, αλλά με την πάροδον του χρόνου και την μεταβολήν των πραγμάτων καταστάντος άσυμβιβάστου προς αυτὰ και επικημίου. Οι συντηρητικοί, καιτοι άνεγνωρίζον τούτο, άνθίσταντο εις την κατάργησιν, και, συνεπίς προς την αγάπην του λαου δια τας παλαιάς του παραδόσεις, τους αρχαίους του νόμους, τὰ έθιμα και τὰ παλαιά του έπιπλα, προέτειναν μερικάς τροπολογίας, όπως έν μέρει βελτιωθή ο νόμος. Ο Μακώλει, άφου δια σειράς ισχυρών επιχειρημάτων απέδειξεν, ότι είναι άσκοπος πάσα τροπολογία και χαμένος ο χρόνος, ο δαπανώμενος δι' έμβαλώματα ενός ράκου, άνεφώνησεν :

— Η παράδοξις έπιμονή των ζητούντων με τροπολογίας νά σώσουν ένα νόμον θνήσκοντα, φέρει εις τον νοϋν μου τὸ παράδειγμα ενός καταδίκου, οστις, επειδή έβραχε την στιγμήν που έξήρχετο από την είρκτην

και έπρόκειτο νά οδηγηθή πεζός μέχρι του τόπου της θανατικής εκτελέσεως εις την άγχόνην, έξήτει επιμόνως έν άλεξίβροχον, διά νά μη βραχή και πάθη κίνεν κρουολόγημα.

Η φράσις αυτή, ωσαν νά ήκούσθη αϊφνιδιος πυροβολισμός, η νά έξερράγη με φοβερόν κρότον μία όβρις έντός του Κοινοβουλίου, άνεστάτωσεν όλους τους βουλευτάς. Παταγώδης γέλως έξέσπασεν εις όλα τὰ έδώλια, άνατρέψας την επιβλητικήν σοβαρότητα και των μάλλον αγελάτων και υποχονδριακῶν. Ο Μακώλει, βέβαιος πλέον περί του άποτελέσματος του νικηφόρου γέλωτος, έτελείωτε με τον έξή; έπίλογον ως κατακλειδα της άγορεύσεώς του :

— Δέν θά δώσωμεν βέβαια *άλεξίβροχον* εις τον κατάδικον νόμον *βρόχον* μάλιστα, άλλ' όχι *άλεξίβροχον*.

— Όχι, όχι *άλεξίβροχον*, έφώναζαν όσοι κατώρθωσαν προς στιγμήν νά διακόψουν τον παρατεινόμενον καγχασμόν.

Ο γέλως εις τας πολυπληθείς συνελεύσεις τους μὲν ένισταμένους άφοπλίζει η τους κάμνει ριψάσπιδα; τους όμοφρονούντας ένισχύει εις την πεποίθησιν των και τους άμφιρρέποντας δι' αϊφνιδίου κλονισμού παρασύρει και τους κατακτῶ.

Δείγματα τούτου ύφους εύρίσκομεν εκ των αρχαίων ρητόρων παρά μόνῳ σχεδόν τῷ Λυσίῳ, οστις, καιτοι φαινόμενος άνεπιτήδευτος, φυσικός και αφελής, με πολλήν δεξιότητα παρεισάγει λεπτήν ειρωνείαν και προκαλεϊ άπροσδοκήτως ήλαρότητα εις τινες των λόγων του, ίδια εις τον περί *άδυνάτου* και τον υπέρ του *Έρατοσθένους φόνου*.

Άλλ' έν άπόσπασμα λόγου, διασωθέν ευτυχῶς υπό του *Άθηναίου*, συγγραφέως των *Δειπνοσοφιστῶν*, άποδεικνύει πόσον οϊστρον ευφυοϋς κωμικότητος άνέπτυσσεν ο Λυσίας, οσάκις είχε διάθεσιν η οσάκις η υπόθεσις τὸ επέτρεπε.

Τὸν λόγον τούτον έγραψεν υπέρ ενός πελάτου, τον όποιον, καιτοι δανειστήν και λαβόντα έρήμην άπόφασιν, ενάγει ο όφειλέτης, ζητῶν άποζημιώσεις, λόγω, ότι ο έναγόμενος είχε ηδη λάβει υπό την κατοχήν του και εκράτει ως ενέχυρον ένα δουλον στιγματίαν του νϋν ενάγοντος.

Ο Αισχίνης ούτος είναι ο γνωστός μαθητής του Σωκράτους, ο συγγραφας έπτά διαλόγου, εξ των σώζονται τρεϊς, και επαινούμενος υπό των αρχαίων διά την φιλοσοφίαν του και την συγγραφικήν του χάριν. Εϊς των σωζομένων διαλόγων του επιγράφεται περί *άρετιης*. Άλλ' ούτε αϊ περί άρετιης διδασκαλίας του Σωκράτους, ούτε ο ήθικώτατος βίος του διδασκάλου, δέν τον ώρέλησαν εις τον ιδικόν του πρακτικόν βίον. Διότι αϊ πράξεις του εύρίσκονται εις πλήρη αντίθεσιν προς τους λόγους, ως βλέπομεν τούτο εικονιζόμενον ζωηρότατα και δητικώτατα υπό του Λυσίου.

Παραθέτομεν δλόκληρον τὸ άπόσπασμα, όπως έντροφήση εκαστος, αναγινώσκων τὸ ευθυμογραφικόν τούτο άριστούργημα :

«Ουδέποτε θά έφανταζόμην, κύριοι δικασταί, ότι ο Αισχίνης θά έτόλμα νά εισαγάγη τόνον αϊσχροάν δίκην' νομίζω δέ, ότι ούτε εύκόλως θά ήδύνατο νά έπεύρη άλλην συκοφαντωδεστέραν της παρούσης.

»Αυτός, κύριοι δικασταί, όφείλων εις τον τραπεζίτην Σωσίνομον και εις τον Άριστογείτονα χρήματα, τὰ όποία έδανείσθη προς 3% τον μήνα, ήτοι προς 36% ετήσιον τόκον, ήλθε προς έμε και με παρεκάλεϊ νά τον λυπηθῶ και νά μη τον αφήσω νά καταστραφῆ

και χάση την περιουσίαν του έννεκα των βενρυτάτων αυτών τόκων. Με είπε λοιπόν: «Μετέρχομαι την μυρεψικήν τέχνην και έχω άνάγκην κεφαλαίου. Δάνεισέ με και θά σε πληρώνω 18% ετήσιον τόκον».

»Επεισθην εις τους λόγους του και τον έδάνεισα. Διότι έσκέφθην, ότι αυτός έδῶ ο Αισχίνης, χρηματίσας μαθητής του Σωκράτους και όμιλῶν και γραφῶν περί δικαιοσύνης και άρετιης πολλούς και σεμνοϋς λόγους, δέν θά έπεχείρει οϋδέ θά έτόλμα νά πράξη, όσα οι πονηρότατοι και άδικώτατοι άνθρωποι επιχειροϋν και πράττουν. . . (Ένταϋθα είτετο βέβαια η διήγησις περί των λεπτομερειών της άδίκου και πονηράς συμπεριφοράς του Αισχίνου προς τον λέγοντα' άλλ' αυτη παρελείφθη).

»Άλλ' όμως, κύριοι δικασταί, ο Αισχίνης δέν είναι μόνον προς έμε τοιοϋτος, αλλά φέρεται έπίσης πονηρότατα προς όλους τους άλλους, μεθ' ων έρχεται εις σχέσεις.

»Μήπως οι παντοπῶλαι, οι πλησίον εκείνου έχοντες τὰ καταστήματά των, από τους όποίους λαμβάνει προκαταβολάς άπέναντι του χορηγηθησομένου μϋρου και μήτε μϋρον τους δίδει, μήτε τὰ χρήματα επιτρέφει, δέν τρέχουν εις τὰ δικαστήρια; Μήπως οι γείτονες δέν υποφέρουν από αυτον τόσον πολύ, ώστε, άφίνοντες τας οικίας των, νά πηγαίνουν νά ένοικιάζουν άλλας;

»Προκειμένου περί *εράνων*, χωρίς αυτὸς νά καταβάλλη την ιδικήν του εισφοράν, είπράττει τας μηνιαίας εισφοράς των άλλων μελῶν, όλον δέ τὸ συλλεχθέν ποσόν περί αυτον τον πρόστυχον έμπορον (κάπηλον) ως περί *στήλην* έξαφανίζεται. (Στήλη όνομάζεται η εις τὸ τέρμα του σταδίου τεθειμένη, πέριξ της οποίας τὰ αγωνιζόμενα άρματα, στρεφόμενα με όρμήν, συνεκρούοντο πολλάκις και κατεστρέφοντο).

»Εις την οικίαν τὸ πρωϊ, με την άνατολήν του ήλιου, έρχονται τόσοι δανεισταί, ζητούντες τὰ όφειλόμενα, ώστε οι διαβάται νομίζου, ότι τὸ πλήθος εκείνο συνήλθεν εκεί δια την κηδείαν αυτου του πεθαμένου.

»Άλλά μήπως δέν εκάμεν ιδικήν του την περιουσίαν Έρμαίου του μυροπῶλου. άφου πρώτον έξελάγιασε την γυναϊκά του, μίαν γραϊαν εβδομηκοντούτιδα; Διότι, προσποιηθείς, ότι είναι έρωτευμένος με αυτην, τόσον της επήρε τὰ μυαλά, ώστε τον μὲν άνδρα και τους υϊούς της κατέστητε πτωχούς, τον ενυτόν του δέ, από καπήλου, άνέδειξε μυροπῶλην. Τόνον έρωτικῶς μετεχειρίζετο τὸ κοριτσάκι αυτὸ, άπολαϋων των θεληγέτρων της ήλικίας της! μολονότι τὰ δόντια της, όσον ήσαν όλιγώτερα, τόσον εύκολώτερα έμποροϋσε κανεις νά τὰ μετρήση, παρά τὰ δάκτυλα της χειρός της.

»Ας αναβοϋν έδῶ οι μάρτυρές μου».

Μετά την κατάρθεσιν των μαρτύρων, ο άντίδικος τῷ Αισχίνου έξηκολούθησε τον λόγον του διά της φράσεως: «Τοιοϋτος λοιπόν ο βίος του σοφιστου», άλλ' η συνέχεια λείπει δυστυχῶς. Οϋχ ήττον όφείλομεν ευγνωμοσύνην εις τον Άθηναιον, ως διασώσαντα τὸ μικρόν, αλλά χαριέστατον τούτο άπόσπασμα.

Πόσαι άλλαι εξ ίσου η πλέον χαριτωμένοι περικοπαί, με τοιοϋτον καταρράκτην ευθυμογραφίας, θά υπήρχον εις τους άπολεσθέντας διακοσίους περίπου λόγους του ήδυτάτου Λυσίου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τὰς φαιδράς ταύτας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας προορίζονται ν' ἀναγνωσθῶσιν αἱ σελίδες αὐταί, αἱ εὐχαὶ διασταυρόνονται εἰς τοὺς αἰθέρας.

Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ὑστερήσω εἰς τὸν γενικὸν αὐτὸν χορὸν τῶν εὐχῶν, καὶ νὰ στείλω καὶ ἐγὼ τὰς ἰδικὰς μου πρὸς ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι συνεδέθησαν μαζί μου διὰ τῆς στήλης αὐτῆς.

Ταῖς εὐχομαι λοιπὸν ἀπὸ τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδίας μου ἐν μέλλον γλυκὺ, ἐν ἔτος εὐτυχίας. Ἐτος πληρώσεως τῶν εὐγενῶν πόθων, τοὺς ὁποίους συνέλαβον.

Ἄρκοῦσι μόνον;

Ἄλλ' ἄρὰ γε αἱ εὐχαὶ μου, αἱ εὐχαὶ ὄλων ἀκόμη, ὅσονδήποτε εἰλικρινεῖς καὶ ἂν ὑποτεθῶσιν, ἄρκοῦσι νὰ καταστήσωσι μίαν νεάνιδα, μίαν γυναῖκα εὐτυχῆ; Ἐν τούτοις, ἂν αἱ εὐχαὶ καὶ οἱ πόθοι δὲν ἔχωσι τὴν δύναμιν αὐτήν, μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι περιττοὶ καὶ ἄχρηστοι. Αὐτοὶ μᾶς φωτίζουν τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἀνοίγεται ἐμπρὸς μας, εἰς ἡμᾶς δ' ἐναπόκειται νὰ τὸν διατρέξωμεν.

Ὁ προορισμὸς μας.

Ἄν ἡ φιλοσοφία δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἡ γυναικεία ὁμως καρδία τὸν γνωρίζει: Προορισμὸς τῆς γυναικὸς εἶναι ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀνταγαπᾶται.

Ὅταν μία γυνὴ κατορθώσῃ τοῦτο, τότε αὐτὴ μετρεᾷ ὥρας εὐδαιμονίας ἀρρήτου καὶ ὁ χρόνος τῆς ἀριθμεῖ τόσας ἀπολαύσεις, ὅσα καὶ δευτερόλεπτα.

Τὴν εὐτυχίαν λοιπὸν αὐτὴν ποθοῦμεν. Μὴ νομίζετε, ὅτι εἶναι ἀνέφικτος, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἡ ἀγάπη.

Θέλομεν νὰ μᾶς ἀγαπήσουν, νὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος σήμερον εἶναι ὁ μνηστὴρ μας, αὐριον δὲ ὁ σύζυγος καὶ πατὴρ τῶν τέκνων μας. Αὐτὸ εἶναι εὐγενὴς ἀπαίτησις· ἀλλὰ, διὰ νὰ ἀγαπηθῶμεν, πρέπει νὰ καταστῶμεν ἄξιαί τῆς ἀγάπης του. Ἀκούσατε ἐν μυστικὸν τῆς ἀνδρικής καρδίας: Ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν φαντάζεται ἀνωτέραν του, εἴτε ἠθικῶς, εἴτε σωματικῶς, εἴτε πνευματικῶς. Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνδρας ἀποκαλύπτει, ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ του δὲν εἶναι ἄξια τῆς ἀγάπης του, μὴ νομίζετε, ὅτι θὰ διστάσῃ. Θὰ τὴν ἀφαιρέσῃ ἀπὸ αὐτὴν καὶ θὰ τὴν δώσῃ εἰς μίαν ἄλλην. Τόσα κοινωνικὰ δράματα, τόσαι οἰκο-

γενειακαὶ σκηναὶ μᾶς λέγουν, ὅτι αὐτὸ γίνεται σχεδὸν πάντοτε. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ φροντίσωμεν δύο τινά: Πρῶτον, πῶς νὰ καταστῶμεν ἄξιαί τῆς ἀγάπης τοῦ ἀνδρός, καί, δεύτερον, πῶς τὴν ἀγάπην του ταύτην νὰ διατηρήσωμεν ἀμείωτον καὶ ὅλην ἰδικήν μας.

Οἱ τρόποι μας.

Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός, μεταχειριζόμεθα ὅλα τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἱκανὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνωσι.

Τί κάμνομεν αἴφνης, διὰ νὰ ἀγαπηθῶμεν ἀπὸ ἓνα ἄνδρα;

Φροντίζομεν διὰ τὸ σῶμά μας. Τοποθετοῦμεθα πρὸ τοῦ καθρέπτου καὶ προσπαθοῦμεν νὰ διορθώσωμεν τὰ σφάλματα τῆς φύσεως μ' ἓνα πινέλο καὶ μ' ἓνα κουτὶ μπογιές. Τί ἄλλο; Ἀναστατόνομεν τὴν μοδίστρα μας, ξεθυμαίνομεν εἰς τὴν κίπελλοῦ μας, ὑβρίζομεν τὸν παπουτσην μας, διότι τὰ παπούτσια, τὸ καπέλλο, τὸ φόρεμά μας δὲν τὰ ἐπέτυχον.

Ἐλεῖτα; Ἐλεῖτα φροντίζομεν μὲ μερικὰ ἄλλα μικροπράγματα νὰ ἐλκύσωμεν τὴν εὖνοιαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός.

Αὐτὸς ἐλκύεται, ἀλλὰ καθὼς τὸ πουλὶ εἰς τὰ ξόβεργα, ἐλκυσόμενον ἀπὸ τὴν σιλιβηδόνα τοῦ καθρέπτου, εὐθύς ὁμως ὡς τὰ ἐγγίση, καταβάλλει ὅλας τὰς δυνάμεις του, διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ. Σᾶς ἀρέσει ἡ τύχη αὐτῆ;

Καὶ ὁμως ὑπάρχουν ἄλλα μέσα βαθυτέρα, ριζικά, ἀποτελεσματικά, τὰ ὁποῖα εἰμπορεῖ νὰ ἐλκύουν τὸν ἄνδρα πρὸς ἡμᾶς, νὰ τὸν ἐλκύσουν καὶ νὰ τὸν διατηρήσουν ἐπὶ πολὺ.

Τρεῖς γυναικεῖαι ἀρεταί.

Τὰ μέσα ταῦτα δὲν εἶναι δύσκολα· εἶναι αἱ τρεῖς γυναικεῖαι ἀρεταί, αἱ ὁποῖαι κάμνουν τὴν γυναῖκα βασίλισσαν: εἶναι ἡ καλοσύνη, τὸ θάρρος, ἡ φαιδρότης.

Ἀγαπήσατε αὐτὰς τὰς τρεῖς ἀρετάς: αὐταὶ θὰ σᾶς ἀναδείξωσι καὶ θὰ σᾶς κάμουν τὴν προσφιλεστέρην ὑπαρξίν τοῦ ἐκλεκτοῦ σας. Ἡ καλοσύνη ἐλκύει ἀσφαλῶς καὶ γλυκά, τὸ θάρρος μᾶς ἐμπνέει τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ ἡ φαιδρότης μᾶς κάμνει τερπνάς.

Ἐν ἄλλο ἀκόμη: Ζητοῦσαι νὰ νυμφευθῶμεν, ἐπιθυμοῦμεν τοῦτο, διὰ νὰ ἐναποθέσωμεν εἰς τὸν ἄνδρα τὰς θλίψεις μας, τὰς φροντίδας μας, τὴν προστασίαν μας. Ζητοῦμεν μ' ἄλλους λόγους προσόντα ἀχθοφόρου εἰς τὸν σύζυγόν μας. Ἐφ' ὅσον γνωρίζει αὐτὸ ὁ ἀνὴρ, δὲν μᾶς πλησιάζει. Τὸ νὰ εἶναι τις ἀχθοφόρος ἄλλων, εἶναι πολὺ ὀκνηρὸν ἐπάγγελμα. Πῶς θὰ ριφθῇ εἰς αὐτὸ ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ἡ κοινωνία κτείστησεν ἀνεξίτητον; Δι' αὐτὸ ἂς ἀλλάξωμεν σύστημα. Ἄς παύσωμεν νὰ ζητῶμεν ἀχθοφόρον-σύζυγον καὶ ἂς ἐπιδιώκωμεν μόνον δι' αὐτοῦ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἄς προσφερθῶμεν μόναι μας, ὅχι μόνον ἐπαρκεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ καὶ πρόθυμοι νὰ σηκώσωμεν ὅλα τὰ ψυχικὰ βάρη τοῦ ἀνδρός μας. Δι' αὐτὸ ἂς προετοιμασθῶμεν διὰ τὴν ζωὴν.

Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μόνον εἰδύλλιον, εἶναι καὶ ἀγὼν· δὲν εἶναι μόνον ἑορτή, εἶναι καὶ ἐργασία· δὲν εἶναι μόνον ὄνειρα, εἶναι καὶ πρακτικότητα. Ἡμεῖς ἐξελέξαμεν τὸ εἰδύλλιον, τὴν ἑορτήν, τὰ ὄνειρα· τὸν δὲ ἀγῶνα, τὴν ἐργασίαν, τὴν πρακτικότητα ἀφήκαμεν εἰς τὸν ἄνδρα. Μεταξύ μας—πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν—ἐκάμαμεν ἄδικον διανομὴν τῆς ζωῆς. Ἄς ζητήσωμεν τὸ μερίδιόν μας ἀπὸ τὸν

ἀγῶνα, τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν πρακτικότητα, καὶ ἂς δώσωμεν εἰς τὸν ἄνδρα νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ μερίδιόν μας αὐτὸ θὰ τὸ ὑποβαστάσωμεν μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας· θὰ ἰδῆτε τότε, ὅτι ὁ ἀνὴρ θὰ μᾶς παράσῃ τὸ μεγαλειότερον μέρος τῶν εἰδυλλίων, τῶν ἑορτῶν καὶ τῶν τέρασων τῆς ζωῆς.

Ἡ χάρις.

Ἄλλὰ προσέξατε μὴ ἡ πρακτικότης μειώσῃ τὴν χάριν τῆς γυναικὸς. Ὁ ἀνὴρ δὲν θέλει νὰ νυμφευθῇ ἓνα ἄνδρα κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τοὺς τρόπους· ἐπιθυμεῖ γυναῖκα, καὶ τοῦτο διὰ τὴν χάριν τῆς, τὴν τρυφερότητά τῆς, τὴν λεπτότητα. Ὁ γάμος δὲν εἶναι συνεταιρισμὸς δύο πρακτικῶν ἀνθρώπων. Εἶναι φρικώδης ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον ὁ ἀνὴρ διατρέχει μὲ γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ πρακτικὸς χαρακτὴρ κατέστρεψε τὴν χάριν.

Προσπαθήσατε νὰ εἰσθε διὰ τὸν ἄνδρα σας τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον ὁμως ὑπὸ τὰς κομπᾶς στροφᾶς του νὰ ἔχη καὶ τὴν ἀδράν του ἰδέαν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ ὁμιλήσω καὶ διὰ τὴν περιβολὴν μας καὶ τὴν τουαλέταν μας. Ἀνωτέρω τὴν κατεδίκασα, ἀλλὰ σπεύδω νὰ ἐξηγηθῶ: τὴν καταδικάζω ἂν ἀποτελῇ τὴν μόνην φροντίδα μας, διὰ νὰ μᾶς κάμῃ ὡρῖαν. Ἄν συμβαίῃ αὐτό, ὅχι μόνον ὡραῖα δὲν θὰ γίνωμεν, ἀλλὰ θὰ καταστῶμεν ἀντιπαθητικά.

Ἄφεςτε νὰ μαντεύωσιν.

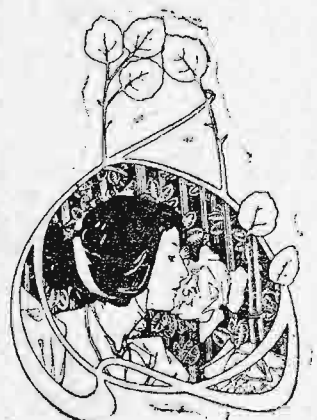
Ἐχω νὰ παρατηρήσω καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμη: Μὴ ἀγαπᾶτε τὰ ἔξωμα, τὰ γυμνά, τὰ ἀποκαλυμμένα. Τὸ ἔξωμον καὶ τὸ γυμνόν, τόσον εἰς τὸν φυσικὸν ἄνθρωπον, ὅσον καὶ τὸν ἠθικόν, βλάπτει περισσότερον, παρά ὠφελεῖ.

Ὁ ἀνὴρ δὲν γοητεύεται ἀπὸ τὸ γυμνόν. Μὴ φανῆτε λοιπὸν ποτὲ ἀφειδεῖς εἰς ἐπίδειξιν τῶν χαρίτων σας· ἀφήσατε ταύτας νὰ ὑποδηλώνωνται. Εἰς τὸ ντεκολτέ σας θέσατε ἐν λεπτὸν μουσλίν, θὰ γίνῃ ὡραιότερον, καὶ εἰς τὴν καρδίαν σας ἀκόμη ἓνα χαριτωμένον πέπλον. Ὅταν ὁ ἄνδρας ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς καὶ μάθῃ ὅλα τὰ οἰσθήματά τῆς, δὲν λαμβάνει τὸν κόπον νὰ τὴν παρακολουθῇ πλέον· ἔμαθεν ὅτι ἔπρεπε καὶ περισσότερα ἀκόμη. Ἀφήσατέ τον λοιπὸν νὰ διψήσῃ ὀλίγον, ἀλλὰ τότε δεῖξατέ του, ὅτι ἔχετε πηγὴν ἠθικῶν χαρίτων πάντοτε ἀρθροῖον καὶ πάντοτε πρόθυμον.

Ἡ εὐτυχία μας.

Ἡ εὐτυχία μας δὲν εἶναι ἀνέφικτος. Τὴν ἐπιτυγχάνομεν εὐκολώτατα, ἀρκεῖ νὰ δείξωμεν εἰς τὸν ἄνδρα, ὅτι εἴμεθα ἄξιαί τῆς ἀγάπης του καὶ ὅτι ἔχομεν καρδίαν, ἡ ὁποία ξεύρει ν' ἀγαπᾷ.

ΙΑΝΘΗ

Το Πιστοποιητικόν

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ Σοφία, σκυμμένη εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας, ἐπερίμενε νὰ ἔλθῃ ὁ ἀδελφός τῆς.

Μόλις τὸν εἶδε, τοῦ ἐφώνησε :

— Πέτρε, ἔχεις καλὸ ἀποτέλεσμα; Περίλυπος ὁ Πέτρος ἀπήντησεν :

— Ἀλλοίμονον ! ἀποτυχία.

Ἡ Σοφία ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος. Δὲν εἰμπόρει νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυα. Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασεν ὁ Πέτρος καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς.

— Πές μου, τοῦ λέγει ἐκείνη, τὰ διατρέξαντα.

— Ἰδοῦ, Σοφία : Ἐλήγα εἰς τὸ ἐργαστάσιον κατὰ τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα καὶ ἠρώτησα τὸ παιδί τοῦ γραφείου ἂν ὁ κύριος Νικόλαος Σιταρίδης, ὁ ἐργοστασιάρχης, ἦτο ἐκεῖ. Τὸ παιδί μὲ εἶδε μὲ κάποιαν περιφρόνησιν καὶ μοῦ εἶπε : «Θὰ ἰδῶ ἂν ὁ κύριος διευθυντής εἰμπορὴ νὰ σὲ δεχθῇ». Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐπέστρεψε καὶ μοῦ λέγει : «Ὁ κύριος διευθυντής εἶναι ἀπασχολημένος· θὰ σὲ δεχθῇ μὲ τὴν σειρά σου». Ἦναγκάσθην νὰ περιμένω. Ἐπερίμενα δύο ὥρας, καθισμένος εἰς ἕνα πάγκο, ὅτε μὲ καλοῦν ἀπὸ τοῦ γραφείου τῆς διευθύνσεως. Ἐμβαίνω καὶ βλέπω τὸν Σιταρίδην μὲ φυσιογνωμίαν στυγνὴν καὶ ἀγρίαν. «Αἱ εἰσθε σεῖς, μοῦ λέγει. Δὲν πιστεύω νὰ ἦλθετε, διὰ νὰ ἀλλάξω τὴν ἀπόφασίν μου. Μάθετε, ὅτι ἐκεῖνο, ποῦ ἀπεφάσισα, δὲν τὸ ἀναιρῶ ποτέ». Ὁ τόνος, μὲ τὸν ὅποιον μοῦ ὠμίλει, ἦτο τόσο σκληρός, τὸ ὕφος του τόσο ἀυστηρόν, ὥστε τὸ αἷμα ἐκόπη εἰς τὰς φλέβας μου. Ἐκεῖνος ἐπανέλαβεν : «Ἀκούς ἐκεῖ; ὑπάλληλος, εἰς τὸν ὅποιον εἶχα τόσην ἐμπιστοσύνην, νὰ κάμῃ λάθος πέντε χιλιάδων φράγκων ! καὶ τὸ λάθος αὐτὸ νὰ τὸ ἀντιληφθῇ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὅποτε πλέον δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἐνεργήσω τίποτε ! Αἱ ! κύριε, ὑπῆρξα μάλιστα πολὺ ἐπιεικὴς πρὸς σὰς καὶ σὰς ἔπαυσα μόνον. Ποῖος μοῦ λέγει, ὅτι σεῖς δὲν κατεχράσθητε τὸ ποσὸν αὐτό ; . . .»

— Μπᾶ ! ἔκαμε μὲ ἀγωνίαν ἡ Σοφία.

Ὁ Πέτρος, καὶ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ὠχρίασε καὶ ἔτρεμεν.

— Ὅταν τὸ ἤκουσα αὐτό, ἀδελφή μου, ἠσθάνθην, ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἐπανεστάτησεν ἐντός μου, ἔβλεπα ὅλα θολά, δὲν ἤξευρα τί ἔκαμνα· ἐσήκωσα τὸ χέρι μου . . .

— Τὸν ἐκτύπησες; ἠρώτησε μὲ ἀγωνίαν ἡ Σοφία.

— Ὅχι, ὁ διευθυντής εἶχεν ἐγκαίρως σημάνει. Ἦλθεν εἰς ὑπάλληλος καὶ μὲ ἀπεμάκρυνεν.

Ἡ Σοφία ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Πέτρος μὲ τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν μεταξύ τῶν χειρῶν. Ἦτο περίλυπος, ἀλλ' ἠσθάνετο καθήκον νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀδελφὴν του.

— Μὴ κλαίεις, τῆς ἔλεγε· θὰ ζητήσω ἀλλοῦ θέσιν.

— Ἀλλοῦ; ἀλλὰ ποῖον κατάστημα θὰ σὲ δεχθῇ χωρὶς νὰ ζητήσῃ πιστοποιητικὸν ἢ πληροφορίας ἀπὸ τὸν πρῶτόν σου διευθυντήν;

Ἡ Σοφία εἶχε δίκαιον. Εἰς ὅσα κατάστημα μετέβη ὁ Πέτρος, διὰ νὰ ζητήσῃ θέσιν λογιστοῦ, παντοῦ ἤκουε τὴν φράσιν :

— Ἐως τώρα ποῦ εἰργάζεσθε; ἔχετε πιστοποιητικόν;

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησις τὸν ἐπάγονε καὶ ἀπεμακρύνετο ἄπρακτος.

Οἱ μῆνες διεδέχοντο ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Αἱ ἐλάχιστα οικονομίαι, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη εἰς ὑπάλληλος, εἶχον ἐξαντληθῇ. Ἡ Σοφία ἤρχισε νὰ πωλῇ τὰ μικρὰ ἔργα τῆς ζωγραφικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπεδίδετο. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀνεπαρκῆ, δὲν ἔφθανον διὰ τὴν διατήρησίν των, καὶ μάλιστα, ἐπειδὴ ἡ ἀργία τοῦ Πέτρου παρετείνετο, ἤρχισαν νὰ πωλοῦν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ ἐπιπλα τοῦ σπιτιοῦ, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς τραπέζης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρωγον.

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀπελπισθῇ. Ὅλοι αἱ αἰτήσεις του προσέκρουον πάντοτε εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πιστοποιητικοῦ, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προμηθευθῇ.

Ὁ χειμῶν εἶχε φθάσει, ἀλλ' ἡ κατάστασις διὰ τοὺς δύο ἀδελφοὺς δὲν εἶχε μεταβληθῇ· ἦτο ἐπίσης οἰκτρά ἢ μᾶλλον καθίστατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν χειρότερα. Μόλις περὶ τὰ μέσα Δεκεμβρίου ἐν ἐμπορικὸν γραφεῖον ἐδέχθη τὸν Πέτρον ὑπὸ δοκιμασίαν· θὰ εἰργάζετο εἰς αὐτὸ ἀμισθὶ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, μεθ' ὧν ἀπεφασίζετο ἂν θὰ προσελαμβάνετο ὀριστικῶς.

Ὁ Πέτρος ἀνέπτυξεν ὅλην αὐτοῦ τὴν δραστηριότητα· ἔβλεπεν, ὅτι οἱ προϊστάμενοί του ἔμενον ἀπ' αὐτὸν εὐχαριστημένοι. Ἦλπιζεν, ὅτι θὰ ἐπετύγγανε τὴν θέσιν. Ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς τριακοστῆς πρώτης Δεκεμβρίου ὁ διευθυντής τοῦ γραφείου ἐκείνου καλεῖ τὸν Πέτρον καὶ τοῦ λέγει :

— Κύριε, εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἰκανότητά σας καὶ σὰς διορίζομεν ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ ἐρχομένου μηνὸς μὲ μισθὸν διακοσίων φράγκων. Φέρετέ μας, κατὰ τὴν τάξιν, τὸ πιστοποιητικὸν τῶν προηγουμένων κυρίων σας καὶ ἀναλάβετε τὰ ὀριστικά σας καθήκοντα.

Καὶ ἐδῶ λοιπὸν ἐγεννᾶτο ζήτημα πιστοποιητικοῦ !

Ἀνεκοίνωσε τὰ πάντα εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; τῆς ἔλεγε· νὰ υπάγω ἀρά γε νὰ ζητήσω πιστοποιητικὸν ἀπὸ τὸν Σιταρίδην; Ἐγὼ δὲν τολμῶ.

— Ἐχεις δίκαιον, τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη· κατόπιν τῆς σκηνῆς, ποῦ εἶχες μὲ αὐτόν, βλέπω τὸ πρᾶγμα δύσκολον.

Ὁ Πέτρος ἐβυθίσθη εἰς τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἀμυδρὰ ἐλπίς εἶχεν ἀρχίσει νὰ διαλύῃ. Ἡ Σοφία ἐσκέπτετο. Ἐλαβε τὰς ἀποφάσεις τῆς.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡ δεσποινὶς Σοφία Δημᾶ μετέβαινε εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἐνθα εἰργάζετο πρὶν ὁ ἀδελφός τῆς, καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν διευθυντήν του. Τὴν εἰσήγαγον εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐκεῖνος εὗρίσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπασχολημένος, ὑπογράφων ἐπιστολάς. Ἡ Σοφία ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ τὸν παρατηρήσῃ.

Ἦτο νέος τριανταπέντε μόλις ἐτῶν· ἐν τούτοις τὸ πρόσωπόν του εἶχε τὸ σκληρόν, τὸ ἀκαμπτον. Ἡ Σοφία ἔσχε τὴν φοβερὰν ἐπίδρασιν τοῦ προσώπου ἐκείνου καὶ ἤρχισε νὰ μετανοῇ διὰ τὴν τόλμην τῆς. Ἀλλοίμονον ! ὅλοι αἱ φράσεις, τὰς ὁποίας εἶχε προετοιμάσει, διὰ νὰ κάμῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἐργοστασιάρχου καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν συμπάθειάν του, ἀπέβαινον ἀνίσχυροι. Ἡ ἰδία ἤρχισε νὰ τρέμῃ . . .

Ὁ Σιταρίδης, ἀφοῦ ὑπέγραψε καὶ τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, ἀφῆκε μὲ ἀτόμον κίνημα τὴν πένναν του καὶ ἐσηκώθη.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς; τὴν ἠρώτησε μὲ ζηρόν τόνον.

— Διὰ τὸν ἀδελφόν μου, ἐψέλλισεν ἐκείνη, τὸν Πέτρον Δημᾶν, τὸν ὅποιον . . .

— Ἀ ! ἔχετε δίκαιον, ἐλησμόνησα, ὅτι μοῦ ἀνήγγειλαν τὸ ὄνομά σας, καὶ μάλιστα πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθην νὰ μὴ σὰς δεχθῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ σεῖς δὲν εἰσθε ὁ ἐνοχος καὶ ἐπειδὴ ἐλάβετε τὸν κόπον νὰ ἔλθετε ὡς ἐδῶ . . ., εἰπέτε λοιπὸν τί ἐπιθυμεῖτε.

— Κύριε, ἀντιλαμβάνεσθε βέβαια, ὅτι τὸ διάβημά μου αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐπίπονον δι' ἐμέ· διὰ νὰ τὸ κάμω, πρόκειται βέβαια περὶ σπουδαιότατου συμφέροντος, τὸ ὅποιον κινδυνεύει. Κύριε, στερούμεθα τῶν πάντων . . . Ἐρχομαι νὰ σὰς ζητήσω διὰ τὸν ἀδελφόν μου ἐν πιστοποιητικόν.

— Τί πιστοποιητικόν;

— Ἐν πιστοποιητικόν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ λέγετε, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ὑπηρέτησε πλησίον σας ὡς λογιστῆς ἐπὶ ἑξ ἔτη, καὶ ὅτι ἐπέδειξεν εὐθύτητα καὶ ἰκανότητα.

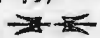
— Ἀλλὰ μοῦ προτείνετε λοιπὸν νὰ γράψω ψεῦδος; . . . Ὁ ἀδελφός σας ὑπῆρξεν ἐνοχος καὶ ἤμην πολὺ ἐπιεικὴς ποῦ δὲν τὸν κατεδίωξα ποινικῶς.

— Πῶς, κύριε; ὥστε ὑποπτεύεσθε τὸν ἀδελφόν μου; . . . ἐφώνησε τρέμουσα ἡ Σοφία. Καὶ ὁμως, σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι . . .

Ἡ νεᾶνις ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις τῆς ἐκλειπούσας. Δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα.

— Ἀλλὰ, δεσποινίς, παρετήρησεν ὁ Σιταρίδης, μ' αὐτὸ δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς προσβάλω· σὰς ἔλεγα, ὅτι . . .

— Ἀρκεῖ, κύριε. Τὸ διάβημά μου ἐτελείωσε. Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἔχω τὴν τόλμην νὰ μέμφωμαι τὸν ἀδελφόν μου διὰ τὸ κίνημα τῆς ὀργῆς, τὸ ὅποιον . . .

Τί συνέβη ἀρά γε εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σιταρίδου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην; Ὁλίψις, διότι ἐπύκρυνε μίαν νεάνίδα; Τύψις συνειδήσεως διὰ τὴν κατηγορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς δὲν ἀπέδιδε σημασίαν; Συμπάθεια αἰρνιδία πρὸς τὴν τόσο δελκτικὴν ἐπισκέπτριαν; Οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξακριβώσῃ τοῦτο μόνον ἐγένετο εὐθὺς φανερόν, ὅτι ἡ σκληρότης τοῦ ἐργοστασιάρχου ὑπεχώρησεν ἀμέσως πρὸ μίας ἀγνώστου πρᾶξιν εἰς αὐτὸν γλυκύτητος.

‘Ασ’ Όλα

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, ὁμολογῶ, ὅτι ὑψοῦσα πολὺ σκληρὸς πρὸς τὸν ἀδελφόν σας καὶ πρὸς ὑμᾶς. Ὁμολογῶ μάλιστα, ὅτι εἶμαι παρομοίως σκληρὸς πρὸς ὄλους. Ἄλλὰ, τί τὰ θέλετε; δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρός μου. Αἰσθάνομαι μᾶλλον, ὅτι ἡ ἐργασία μ’ ἔκαμε τοιοῦτον, ἢ μόνωσις... καὶ τίς οἶδεν; ἂν εἶχα καὶ ἐγὼ κάποιαν τρυφερὰν ὑπαρξίν, ποῦ ν’ ἀγαπῶ καὶ νὰ μ’ ἀγαπᾷ, κάποιαν, ποῦ νὰ μ’ ἐνισχύῃ εἰς τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν καλοσύνην, μίαν μητέρα, μίαν ἀδελφὴν, μίαν γυναῖκα... ἴσως, ἢ χωρὶς ἄλλο, θὰ ἐγινόμην ἄλλος ἄνθρωπος. Ἄλλ’ ἔστω διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι δὲν εἶμαι κακός, σᾶς ζητῶ πρῶτον συγγνώμην· ἔπειτα σᾶς λέγω, ὅτι θὰ κάμω κάτι διὰ τὸν ἀδελφόν σας... Δὲν θὰ τοῦ δώσω πιστοποιητικόν, ἀλλὰ θὰ τὸν διορίσω εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ καταστήματός μου.

— Ἔστω, κύριε, ἐγὼ θὰ τὸν ἀκολουθήσω προθύμως.

— Πῶς; καὶ σεῖς θὰ πάτε ὅπου τὸν στείλω;

— Βεβαίως, εἶναι ὁ μόνος προστάτης μου καὶ ἐγὼ τὸ μόνον τοῦ ἠθικὸν στήριγμα.

Ὁ Σιταρίδης ἐσκέφθη:

— Τί εὐτυχισμένος ἀδελφός!

Καὶ ἔπειτα μεγαλοφώνως προσέθεσεν:

— Ὅχι, ἂν τὸν στείλω εἰς Ἀφρικὴν, θὰ κάμω νέον ἀδίκημα, θὰ φύγετε καὶ σεῖς... Ἄ! ὄχι· ἀλλ’ ἀφήτέ με, παρακαλῶ· θὰ σκεφθῶ κάτι, καὶ μάλιστα ἐντὸς τῆς ἡμέρας, καὶ θὰ ἔλθω ὁ ἴδιος νὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλω.

— Νὰ ἔλθετε σεῖς; παρετήρησεν ἡ κόρη· ἀλλ’ αὐτὸ εἶναι πολὺ. Τὸ σπίτι μας εἶναι πολὺ φτωχικόν, δὲν ἔχομεν πλέον οὔτε κάθισμα, διὰ νὰ καθίσετε.

— Πῶς αὐτό;

— Δὲν πρέπει νὰ σᾶς τὸ ἀποκρύψω, κύριε· ἐπωλήσαμεν ἕν πρὸς ἕν τὰ ἐπιπλά μας, διὰ νὰ διατηρηθῶμεν.

Ὁ διευθυντὴς ἐδάκρυσε.

— Πηγαίνετε, τῆς εἶπε· τὴν ἀπόφασίν μου θὰ σᾶς τὴν στείλω ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὸ πολὺ.

Καὶ ὁ ἐργοστασιάρχης ἐθλίψε τὸ χερί τῆς Σοφίας καὶ τὸ ἐθλίψε τρυφερῶς.

Ὁ Πέτρος καὶ ἡ Σοφία ἀνέμενον εἰς τὸ γυμνὸν τῶν δωμάτων τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σιταρίδου. Δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ. Ἦτο μία ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πέτρον καὶ ἕν κυτίον ἀδαμαντοπωλείου διὰ τὴν ἀδελφὴν του.

Ὁ Σιταρίδης, ἀντὶ πιστοποιητικοῦ, ἔστειλεν εἰς τὸν ὑπάλληλόν του μίαν αἴτησιν γάμου διὰ τὴν Σοφίαν καὶ τὸν ὠνόμαζε πρῶτον γραμματέα τοῦ ἐργοστασίου του.

Εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον ἐωρτάσθη ἡ πρωτοχρονιά μὲ τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν καὶ τὴν ζωηροτέραν εὐθυμίαν.

(Michel Triveley)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Εἰς τὸν ἀπέραντον ὠκεανὸν τῆς ζωῆς τὸ πλοῖον ταχὺ ταξιδεύει. Πέραν, μακρὰν ἀπ’ αὐτό, εἰς τὴν γραμμὴν, ποῦ διαγράφει ἡ τροπὴς του, τὸ ἐξησκημένον βλέμμα μόλις διακρίνει τὰς σκιαγραφίας ἡμιφωτιστῶν ἀκτῶν. Εἶναι αἱ ἀκταί, ποῦ ἐγκατέλειψεν, εἶναι ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ἕως τῶρα.

Εἶναι τὸ Παρελθόν.

Ὁ δῶν ἥλιος τὴν στιγμὴν αὐτὴν χύνει τὰς φωτεινὰς προσδόξας του εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας, καὶ ὑπὸ τὴν ὠχρὰν τῶν χρυσοστεφῆ ἀνταύγειαν κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἔζησε κοντὰ μας, κάθε τι, ποῦ μίαν ἡμέραν ἀπετέλει τὴν ὑπαρξίν, κάθε πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ζωὴ μας ἀπετύπωσε τὴν σφραγίδα τῆς, λαμβάνει καὶ ἕνα τόνον ἰδιαίτερον, περιβάλλεται ἀπὸ μίαν χρυσολαμπὴν αἴγλην καὶ, ἐνῶ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, συγχέεται μὲ τὴν λαμπρότητα τῶν οὐρανίων ἐκτάσεων. Ὁ δῶν ἥλιος καλλύνει τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας ἀπῆκε τὸ πλοῖον, ποῦ προχωρεῖ.

Καὶ ὁ ἥλιος αὐτὸς εἶναι ἡ ἀνάμνησις.

Χρυσὸ Παρελθόν! Ἀπομένει εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνου ὡς ἡ γλυκύτερα ἐποχὴ, ἡ προσφιλεστέρη ἀνακούφισις. Αἱ τρικυμῖαι του, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χρόνου, κατέπαυσαν καὶ τὰ κύματά του ἡ ἀνάμνησις μετέβαλεν εἰς ἀκύμαντα λίμνη· νερά. Ἡ ἀγάπη του εἶναι ἡδονή, ἡ λατρεία του εἶναι τέρψις. Μᾶς γλυκαίνει τὰς πικρὰς ὥρας τῆς ζωῆς καὶ ἀνανεώνει τὰς ἀπολαύσεις τῆς. Ἐχει κρυμμένο κάθε πρᾶγμα, κάθε ἐτεισόδιον, κάθε ἔρωτα, ποῦ μίαν ἡμέραν ἦτο ἰδικός μας, ἦτο πόθος μας. Καὶ εἰς τὸ ἀπέραντον αὐτὸ θησαυροφυλάκιον, ποῦ εἶναι φυλαγμένη ἡ ζωὴ μας τῆς χθές, μᾶς καλεῖ, ὁ τᾶκίς εἴμεθα κουρασμένοι, διὰ ν’ ἀναπαυθῶμεν, λυπημένοι, διὰ νὰ χαρῶμεν, δακρυσμένοι, διὰ νὰ μειδιάσωμεν.

Παρελθόν, ἡ ἀγάπη σου εἶναι ἀνακούφισις.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ

Διὰ νὰ σκορπίσῃ τὰς χάριτάς του τὸ Παρελθόν καὶ διὰ νὰ προβληθῇ αἰγλήεν τὸ Μέλλον, πρέπει ἡ ζωὴ νὰ ὑφίξη τὸ Παρόν.

Χωρὶς αὐτὸ νεκροῦται ἡ ἀνάμνησις καὶ ἡ ἐλπίς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Τὸ Παρόν εἶναι ἡ ζωὴ ἢ ἔλλειψίς του εἶναι τῆς ζωῆς ἀρνησις.

Καὶ εἶναι τόσο ὠραία ἡ ζωὴ!

Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία. Ἄς κοάζουν ὅ,τι θέλουν τῶν μεμψιμοιρῶν τὰ στόματα. Ἄς μᾶς ἐπιδεικνύουν αὐτοὶ κλαυθμηρῶς τῶν ἀκανθῶν τῆς τὰ κεντήματα. Ὁ γαλήνιος ὀφθαλμὸς θὰ διακρίνῃ πάντοτε τὰς καλλονὰς τῆς καὶ αἱ αἰσθήσεις θ’ ἀπολαμβάνουν τῶν θεληγῆτρων τῆς.

Εἶναι ὠραία ἡ ζωὴ, διότι ζωὴ σημαίνει ὑπαρξίν καὶ τὸ ὄνομα τῆς ὑπάρξεως εἶναι ἕν: Τὸ Παρόν.

Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας, ποῦ τὸ πλοῖον τῆς ζωῆς ἀπῆκεν ὀπίσω του, τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας μὲ ἀνακούφισιν ἐξιχνιάζομεν εἰς τὰ νεφύδρια τοῦ παρελθόντος, μίαν ἡμέραν τὰς παρεπλέομεν, ἦσαν εἰς ἡμᾶς τὸ Παρόν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης. Ἐκτοτε οὐδὲν συνετέλεσεν εἰς τὴν λαμπρότητά των, τὴν δὲ σημερινὴν τῶν αἴγλην θὰ εἶχον ἄρᾳ γε τόσο δυνατόν, ὥστε νὰ μᾶς τὴν στέλλουν ἀπὸ τοῦ κόσμου τοῦ παρελθόντος, ἂν αὐταὶ ὡς Παρόν δὲν ἦσαν ὠραῖαι;

Τερπόμεθα εἰς τὸ λίκνισμα τῶν ἐλπίδων, γλυκαινόμεθα μὲ τὸ βαυκάλημα τοῦ μέλλοντος· ἀλλὰ, ἔταν μὲ τὴν προσδοκίαν μόνην προγευόμεθα τῆς ἀπολαύσεως, πῶς ἄρᾳ γε πρέπει νὰ χαιρετήσωμεν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, ποῦ τὰς ἐλπίδας αὐτὰς μᾶς τὰς παρουσιάζει ζώσας;

Ἄς ἀγαπήσωμεν τὸ Παρόν· ἡ ἀγάπη του εἶναι ἡ εὐτυχία μας.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Τὸ πλοῖον ταχὺ ταξιδεύει τὸν διάπλατον ὠκεανὸν τῆς ζωῆς. Ἄν εἰς τὰ βάθη, ὀπίσω του, διαφαίνονται αἱ ἀκταί, τὰς ὁποίας ἐγκατέλειψεν, ἐμπρὸς του ὅμως, μακρὰν, διαγράφονται οἱ λιμένες, εἰς τοὺς ὁποίους τείνει νὰ φθάσῃ. Φέρει ὁ ναυτίλος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ τηλεσκοπίον καὶ μὲ τὸ ἐνισχυμένον του βλέμμα κατατρώγει τὰς ἀποστάσεις. Ἡ φωντασία του ὑφαίνει κόσμους γαλήνης καὶ οἱ πόθοι του, αἰῶνας ἀπολαύσεων.

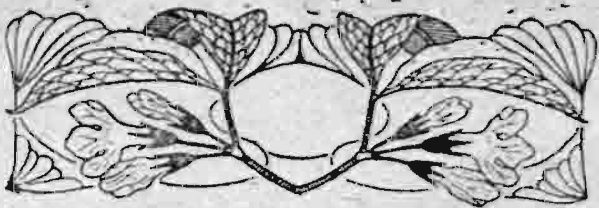
Εἶναι τὸ Μέλλον.

Πρὸς τί ἂν τὸ Παρόν εἶναι ἐπίπονον, τί πρὸς τὸν ναυτίλον ἐκεῖνον, ἂν τὸ πλοῖόν του κλειδωνίζεται πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῆς λαίλαπος τὴν μνήσαν καὶ τῆς καταιγίδος τὴν ὁρμὴν; Τί πρὸς αὐτὸν ἂν ὁ ὠκεανὸς τὸν περικυκλῶνῃ κελαυνὸς καὶ ἀπέραντος;

Ἴδού, ὅτι προβάλλει ἐμπρὸς του ἡ γαλήνη, τὸ φῶς, ἡ χρυσαύρα ἀνατολή. Λησμονεῖ τοὺς κόπους τοῦ παρόντος καὶ αἱ πικρῖαι του εἶναι γλυκύτεραι, ἔταν ἐλπίξῃ εἰς τὸ Μέλλον. Οἱ πόθοι του οἰκοδομοῦσι τοὺς πύργους τῆς εὐτυχίας του καὶ μὲ τὴν φαντασίαν του προγεύεται τὰς ἀπολαύσεις τῆς αὔριου. Ὡ! πόσον ὠραῖον ἀπεργάζεται ἡ φωντασία τὸ Μέλλον! Τὸ περιβάλλει μὲ τὰ γλυκύτερα χρώματα, μὲ τὰ εὐωδέστερα μύρα, μὲ τὰς θελτικωτέρας μελωδίας. Τὸ στολίζει μὲ ὅ,τι ὠραῖον, τερπνόν, ὑπερκόσμιον δύναται νὰ φαντασθῇ. Ἀδιάφορον ἂν εἶναι ἀκόμη μακρὰν. Ἡ προσδοκία ἐπαυξάνει τὴν ἀπόλαυσίν του καὶ συντέμνει τὴν ἀπόστασιν. Καὶ τὸ Μέλλον μᾶς παρουσιάζεται πάντοτε γλυκὺ, εἴτε εἰς τὸ πρόσωπον ἀνθηροῦ ἔρωτος, εἴτε εἰς τὸ τέλος ἐπιτυχιοῦς προσπάθειας.

Ἄς ἀγαπήσωμεν τὸ Μέλλον καὶ ἄς ἐμπιστευθῶμεν τὰς ψυχὰς μας εἰς αὐτό. Ἡ ἀγάπη του ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειτέραν τέρψιν τῆς ζωῆς μας.

Θύμωξ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ ΣΑΣ

Η επιτυχία.

Η επιτυχία του βίου! Ίδού έν γλυκὺ ὄνειρον, τὸ ὁποῖον κάθε νέος ἀφίνει τὴν φαντασίαν του νὰ πλέκη κατὰ τὰς ὥρας τῆς ρέμβης, ἀλλὰ καὶ έν ταύτῳ μία φευγαλέα σκιά, ἡ ὁποία πάντοτε διαφεύγει τὰς χεῖράς μας, αἵτινες τείνουσι νὰ τὴν συλλάβωσι. Δι' αὐτὸ τὸ ὄνειροπόλημα τοῦτο τῆς έν τῷ βίῳ ἐπιτυχίας πολλάκις ἀποβαίνει σκληρότατος βράχος, ἐφ' οὗ συντρίβονται τόσαι προσφιλεῖς εἰς ἡμᾶς τάσεις, ὄνειρα καὶ ἐλπίδες.

Πρὸ τῶν συντριμμάτων αὐτῶν εὐρισκόμενοι, ἀναζητοῦμεν τὸ αἷτιον σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον καὶ προφασίζόμεθα τὴν τύχην, τὰς περιστάσεις, τὰς συνθήκας, αἵτινες, ἀντίθετοι πρὸς τοὺς πόθους μας, συνώμοσαν καθ' ἡμῶν καὶ ἐπέφερον τὴν ἀποτυχίαν μας. Ἐφ' ὅσον ζητοῦμεν τὰ αἷτια τῶν ἀποτυχιῶν μας εἰς τοὺς περὶ ἡμᾶς, συνθήκας ἢ πρόσωπα, δὲν θέλομεν συλλάβει ποτὲ τὸν ἀληθῆ ἔνοχον. Εἰς κάθε ἀποτυχίαν μας πταίμεν ἡμεῖς αὐτοί, καὶ εἴμεθα έν ταύτῳ καὶ δημιουργοὶ τῶν ἐπιτυχιῶν μας. Ἡμεῖς εἴμεθα τὸ κινεῖν ἐλατήριον ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα φαινομενικῶς ἐξασκοῦσιν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν, εἶναι ὅλως δευτερεύουσαι συνθήκαι.

Θύματα τῆς τύχης.

— Ἐγὼ εἶμαι ἄτυχος, ἐφ' αὐτὸς ἔχει τύχην, εἰς ὅλα ἐπιτυγχάνει.

Πολλάκις λαμβάνομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκστομίσωμεν τὴν φράσιν ταύτην, ἀλλὰ σπανιώτατα ὑποβαλλόμεθα εἰς τὸν κόπον νὰ ἐξετάσωμεν τί ποσὸν ἐνεργείας, φρονήσεως, διορατικότητος καὶ ἰκανότητος κατέβαλεν ὁ καθ' ἡμᾶς τυχηρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἐπέτυχε.

Πολλοὶ δ' ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προφέρουσι τὴν φράσιν ταύτην, διστάζουσι νὰ ὁμολογήσουσι, ὅτι εἶναι ἀνίκανοι νὰ ἐφαρμόσωσι ὅ,τι ὁ «τυχηρὸς» αὐτὸς ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν, καὶ νὰ ὑποστῶσιν ὅλους τοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς του μέχρι τῆς ἐπιτυχίας του.

Καὶ τὸ λαχεῖον ἀκόμη!

Ἡ πρόληψις, ὅτι ἡ τύχη διευθύνει καὶ εἶναι ἡ μοναδικὴ τῆς ζωῆς μας δημιουργὸς, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος διὰ τὰς ψυχὰς ἐκείνας, τῶν ὁποίων ἡ θέλησις δὲν εἶναι εὐσταθής. Πρέπει νὰ πεισθῶμεν, ὅτι οὐδὲν ὀφείλεται εἰς τὴν τύχην.

Οὐδὲν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τύχην, οὐδὲν, οὐδ' αὐτὴ ἡ κλήρωσις τοῦ πρώτου λαχνοῦ εἰς ἡμᾶς.

Ἀποραῖτε; Καὶ ὁμως! Ὑπολογίσατε πόσας προσπάθειας καὶ οἰκονομίας κατέβαλεν ὁ

πτωχὸς ἐκεῖνος, διὰ νὰ περισσεύσῃ τὸ χρηματικὸν αὐτὸ ποσόν, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἠγόραζε τὴν ὁμολογίαν του. Καὶ αὐτὸς κατέβαλε προσπάθειας, καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κληρώσεως. Ἄλλως τε, μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ ἐκκώδευσις τοῦ πρώτου λαχνοῦ εἶναι εὐτόχημα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπαλλάσσει τῶν προσπαθειῶν τὸνναντίον, μᾶς ὑποχρεώνει εἰς περισσοτέρας ἀκόμη χάριν τῆς διατηρήσεως τῶν κεκτημένων.

Εἶδομεν πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἠυνοήθησαν διὰ τοῦ πρώτου λαχνοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁποῖοι ὀλίγα ἔτη μετὰ ταῦτα ἀπώλεσαν τὸ χρημᾶ των. Πρέπει εἰς τούτου νὰ πιστεύωμεν, ὅτι αὐτοὶ δὲν διέθεσαν ἀρκετὴν φρόνησιν, περίσκεψιν καὶ θέλησιν, διὰ νὰ διατηρήσωσι τὸν πλοῦτόν των.

Η πρώτη ἀποτυχία.

Συνήθως κατὰ τὰ πρώτα βήματα εἰς τὸ στάδιον καὶ τὴν βιοπάλην ἐπέρχονται μερικαὶ ἐναντιότητες, μερικαὶ ἀποτυχίαι. Αὐταὶ αἰ μὴ σᾶς ἀποθαρρύνωσιν. Εὐγνωμονεῖτε μᾶλλον πρὸς αὐτάς. Διατί; Διότι αὐταὶ σᾶς εἰδοποιοῦν, ὅτι αἱ ψυχικαὶ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας ἔως τὴν ὥραν ἐκείνην κατεβάλετε, ἦσαν ἀνεπαρκεῖς πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον προδιεγράψατε. Ἀδξήσατε τὰς προσπάθειας σας· αὐτὸ σᾶς διδάσκουν αἱ πρώται ἀποτυχίαι.

— Ἡ ἐπιτυχία, λέγει σοφὸς τις, διὰ τοὺς ἀσθενεῖς χαρακτηρᾶς εἶναι πολὺ μακρὰν καὶ μένει εἰς τὰ νέφη.

Ἐπάρχει τρόπος νὰ κατέλθῃ, νὰ διανύσῃ ταχύτατα τὴν ἀπὸ τῶν νεφῶν μέχρις ἡμῶν ἀπόστασιν καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν ἀγκάλην σας. Ἀδξήσατε τὸν μηχανητισμὸν, τὸν ὁποῖον διαθέτετε, δηλαδὴ τὴν θέλησιν, τὴν ἐμμονὴν καὶ τὴν εὐστάθειαν.

Ἡ ἀποτυχία αἰ μὴ σᾶς θολόνη τὸ πνεῦμα. Μεθ' ἐκάστην ἀποτυχίαν, διατηρήσατε τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός σας, καὶ μὲ πνεῦμα διαυγὲς καὶ ἀνεπηρέεστον ἐξετάσατε τὰ ἀληθῆ αἷτια τῆς ἀποτυχίας σας, ἀποφύγετέ τα κατὰ τὰς νέας ἀποπειράς σας, ἀποφύγετέ τα, διότι τὰ αὐτὰ αἷτια θὰ δώσουσι πάντοτε τὰ ἴδια ἀποτελέσματα.

Ἀπαιτεῖται μέθοδος.

Ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ παντὸς ἔργου σας, σπουδαιότατον παράγοντα ἀποτελεῖ καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ τοῦτο ἀνελάβετε.

Ἐπίσης ὁμολογοῦμεν, ὅτι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐκάστου παίζει μὲγάλον ρόλον έν τῇ ἐπιτυχίᾳ τῶν σχέσεων αὐτοῦ, αἵτινες εἶναι πολλάκις καὶ ἡ συνολικὴ του ἐπιτυχία.

Ἰσως παρατηρηθῇ, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ πρόσωπόν του καὶ συνεπῶς οἱ ἄσχημοὶ θὰ ὑπόκηνται αἰωνίως εἰς ἀποτυχίας.

Ἀπάτη! Δύναται νὰ μεταβάλῃ τις τὸ πρόσωπόν του, οἷονδῆποτε καὶ ἂν εἶναι, δίδων εἰς αὐτὸ ἔκφρασιν κελοσύνης, ἐνεργητικότητος, εὐφυΐας, ἥτις ἐξάπαντος θὰ θέλῃ, θὰ γοητεύσῃ πάντα. Ἀλλὰ, διὰ νὰ προσδοθῇ τοιαύτη τις ἔκφρασις, πρέπει τὰ στοιχεῖα αὐτά, ἡ καλοσύνη δηλονότι, ἡ ἐνεργητικότης, ἡ εὐφυΐα νὰ ὑπάρχουν. Ἄν δὲν ὑπάρχουν, μὴ ἀπελπισθῆτε· εἴμπορεῖτε νὰ τὰ ἀποκτήσατε διὰ τῆς θελήσεως.

Προσπαθήσατε νὰ ἐμπνεύσετε ἐμπιστοσύνην, δείξατε εἰς τοὺς περὶ ὑμᾶς, ὅτι ἔχετε θέλησιν δικρκὴ καὶ αὐτοπεποίθησιν. Θὰ καταστήτε τότε συμπαθῆς καὶ θὰ κάμετε τὸ πρῶ-

τον βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐξακριβώσατε ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Ἠγαπήσατε καὶ ἐδώκατε ἐμπιστοσύνην εἰς ἄνθρωπον ἀστυθοῦς θελήσεως, εἰς ἄνθρωπον, ὅστις δὲν τρέφει ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτόν;

Ο δρόμος τῆς εὐτυχίας.

— Ὅταν θελήτετε βιθέω; κάτι, προσθέτει ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φιλόσοφος, ἐγερθῆτε καὶ λάβετε τὸν δρόμον, ὅστις φέρει ἐκεῖ.

Ἄλλομονον! πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ρίπτονται εἰς τὸν δρόμον τοῦτον, ἀλλ' ὀλίγοι εἶναι, ὅσοι γνωρίζουσι νὰ τὸν βλέπουν, ἐνῶ τὸν διέρχονται. Πλείστοι συναντῶσι τὴν εὐτυχίαν καὶ ὁμως τοὺς διαφεύγει αὐτή, διότι δὲν εἶχον ὀλίγην ἐνεργητικότητα νὰ τὴν συκρατήσωσιν.

Ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματος, ἡ εὐστάθεια, τὸ θάρρος, ἡ πίστις, ὅλ' αὐταὶ θυγατέρες τῆς ἐνεργητικότητος, δὲν εὐρίσκονται εἰς αὐτοὺς καὶ δι' αὐτὸ τοῖς διαφεύγει ἡ ἐπιτυχία.

Καὶ ἡ ὀργή.

Ὅσοι θέλουσι νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸν βίον, πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὴν ὀργήν. Εἶναι πλάνη νὰ νομίζωμεν, ὅτι οἱ βίαιοι χαρακτηρᾶς φανερώνουν ἰσχυρὰν ψυχὴν. Ἀπαιτεῖται περισσοτέρα ἐνεργητικότης καὶ ἀληθῆς θάρρος, διὰ νὰ ὑποφέρῃ τις τὰς παραδρομὰς τῆς γλώσσης τοῦ συνομιλητοῦ του, παρὰ ὅση ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ τῷ ἀπαντήσατε μὲ πραφορὰν καὶ ὀργήν.

Ἡ ὀργή ὁμοιάζει μὲ κοχλάζον ὕδωρ, τὸ ὁποῖον πάντοτε περνᾷ τὰ ὄρια τοῦ δοχείου, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται, καὶ σκορπιζεται ἐκτός. Ἡ ψυχὴ, κοχλάζουσα ὑπ' ὀργῆς, ρίπτει τὰ μυστικά της, αἷτινα ὄφειλε νὰ συκρατήσῃ, τὸ δὲ πνεῦμα, ἐσκοτισμένον ὑπὸ τοῦ πάθους τούτου, καθίσταται ἀνίκανον πρὸς σκέψιν.

Ἡ ὀργή εἶναι τὸ ὄπλον τῶν ἀνισχύρων δι' αὐτὸ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ζωὴν, ὀφείλει ν' ἀφήσῃ νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν καρδίαν του ἀρκετὴ ἐνεργητικότης, ἥτις νὰ τὸν συκρατῇ ἀπὸ τὰς διαφόρους παραφοράς, αἵτινες εἶναι ἀνάξιοι δι' ἕνα κτακτικὴν τῆς ζωῆς.

Ὁ ἐπιτυγχάνετε πάντοτε.

Εἶναι μία ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν ὀφείλει τις νὰ πρεσβεύῃ: Ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς. Οὐδεὶς ὑπάρχει κατάδικος ὑπὸ τῆς μοίρας νὰ ἀποτυγχάνῃ πάντοτε. Αὐτὴ ἡ πρόληψις ἔχει διαδοθῆ ἀπὸ ἐκείνου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐπιτύχουν, ἡ δὲν διέθεσαν φρονίμως τὰ κατάλληλα πρὸς τοῦτο μέσα.

Ὅταν ἀκούετε κάποιον νὰ σᾶς λέγῃ:

— ὦ! ἡ ἰδική μου ἀτυχία! εἰς οὐδὲν ἐπιτυγχάνω!

ἀπομκρυνθῆτε ἀπ' αὐτόν· εἶναι ἀνίσχυρος νὰ ἐπιτύχῃ καὶ εἶναι ἐπιβλαβῆς διὰ σᾶς. Ἡ συναναστροφή σας μετ' αὐτοῦ θὰ σᾶς μειώσῃ τὸ θάρρος, τὸ ὁποῖον ἔχετε.

Εἶναι σπάνιον πρᾶγμα ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ εἶναι δημιουργὸς τῶν ἐπιτυχιῶν του, διότι, κατὰ τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις, ὁ κκλίτερος ὄρος, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις, εἶναι νὰ θέλῃ μετ' ἐνεργητικότητος.

ΜΑΤΑΙΟΠΟΝΙΑ

Πολλές φορές κ' εγώ την εύτυχία
έτυχε και την έκαμα γειτόνισσα·
μ' εκύτταζ' ή πτωχή μ' επιθυμία
κι' όμως εγώ σκληρώς την παρηγκώνισα.

Άλλοτε πάλιν έτρεξα σ' εκείνην
κ' εζήτησα τα πλάνα τα φιλιά της,
πλήν μόλις την πλησίασα, μ' οδύνην
είδα πώς ήτο μόνον ή σκιά της.

Κ' εν τούτοις μιά στιγμή χαμηλοφώνως
άληθινά την εύτυχία την επόθησα·
την έφθασα πλήν τότε παραφρόνως·
άντι να την συλλέβω, την απώθησα.

Έπάτησα τα ρόδα της αγάπης
κι' άσπλάγχχνως τ' απιλάνκτισα μακράν μου,
έφάνην σκληροτράχηλος σατραπής
και μόνος έχω πνίξει την χαράν μου.

Και τώρα, σκνθροπός και μοναχός μου,
στην έρημιά του κόσμου περπατώ,
την εύτυχία δέν κυττάζω πούν' εμπρός μου
και σ' άφθαστα μονάχα την ζητώ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

— Και ή γυναϊκές των, τα παιδιά των;
επαναλαμβάνει ή πρώτη κυρία.

— Αυτές περιμένουν ν' αποκατασταθ ή
ό άνδρας και να ξαναγυρίση, είτε, σπα-
νιώτερα, να τις πάρη μαζί του.

— Αχ! τις λυπούμαι τις καιμένες!
Μά δέν έχουν λοιπόν αυτοί οί άνδρες
αίσθημα αγάπης και δέν τους συγκινεί
τίποτε της πατρίδας των;

— Ρωτάτε αν έχουν αίσθημα ή αν
τίποτε τους συγκινεί; Αυτοί έχουν όνει-
ρον ή εύχήν μοναδικήν να πάνε στην
πατρίδα τους. Αν θέλης να τους εύχηθής,
εύχέσου τους καλήν πατρίδα. Και ή
γυναϊκα κρύβει τα καλά της ρούχα, κρύ-
βει το γέλιο, την χαράν της, όλην την
περηφάνεια, για τον καιρό που θα γυρίση
ό άνδρας της από τα ξένα. Και έρωτάτε
αν έχουν αίσθημα;

— Έρωτώ αν δέν σβύνη με τον καιρόν
και στους ξένους μέσα τόπους.

— Στα χωριά μας, κυρία μου, συχνά
ή κόρη κεντά μήνες, χρόνους το μαντύλι
για τον καλό της, που θα λη την Λαμπρή
απ' το ταξειδι. Και ο νέος περνάει θάλασ-
σες, γυρίζει ξένους τόπους, ξένες εύμορ-
φιές, χίλιες Σειρήνες και Γοργόνες άπαν-
τέχει, όμως στον νούν του μέσα άξέχαστα
πλανιέται ή εικόνα του χωριού, που μιά
φορά, όντας παιδί, έξω κεί στη βρύση
άπάντησε την κόρη, που του δωκε την
πρώτη άνατριχίλα.

Και λέγοντας αυτά, άνεφερα μερικά
τραγούδια του λαού μας, όσο μπορούσα
κουτσά-στραβά να μεταφράσω.

— Δέν ζεύρω αν έχετε και σεϊς τέτοια
τραγούδια, που θα πη δέν ζεύρω αν έχετε
και σεϊς την ίδια ζέστη.

— Και νομίζετε λοιπόν πώς είμεθα
ψυχρές ήμεϊς ή Γερμανίδες;

— Δέν έχω την εμπειρίαν ν' άπαντήσω.

— Γιατί για μās πολυς κόσμος έχει
στρεβλήν ιδέαν. Και διάβασα πολλές φορές
σε γαλλικά βιβλία, πώς ήμεϊς ή Γερμανί-

δες είμεθα ψυχρές. Πόσον γελοιοϋνται!
— Α! αυτό, δεσποινίς, μ' εύχαριστεί
πάρα πολύ.

— Διαβάσατε, γιατρέ, τα τραγούδια του
Χάνε;

— Μερικά απ' εκείνα διάβασα.

— Τότε έχω πρόχειρο ένα του ποίημα,
το «Erklärung», και ίδιτε σ' αυτό μέσα
πώς καθρεφτίζει την φλόγα της Γερμανι-
κής ψυχής. Πώς ό ξενιτεμμένος Γερμα-
νός λατρεύει, ή καλλίτερα θεοποιεί την
αγάπην του.

Το ποίημα αυτό το διάβασα και άλλοτε.
Θυμήθηκα πώς είχα διαβάσει μιά μετά-
φρασί του από τον Άγγελο Βλάχο χωρίς
να το αισθανθώ όπως έπρεπε. Άργότερα,
όταν διάβασα μιά άφραϊαν μετάφρασί του
από τον Μάνεση, έμεινα πραγματικώς
γοητευμένος. Πέρυσι, στο σπίτι της κ.
Σοφίας Σπανούδη, έτυχε να γίνη συζήτησις
για το ίδιο ποίημα. Προσεπάθησα κ' εγώ
να το μεταφράσω επάνω-κάτω:

Άδρό σκοτάδι σκορπιότανε το βράδυ,
βούζανε άγρια τα κύματα,
κ' εγώ, στην άμμουδιά ολόμονος,
καθόντας κύτταζα τον άσπρο τους χορό.
Και φούσκωναν τα στήθια μου σαν θάλασσα,
όσο σκεπτόμουν το χωριό μου,
για σένανε, αγάπη μου γλυκειά,
όπου παντού με τριγυρίζεις
και παντού με προσκαλνές,
παντού, παντού.

Κι' αν άνεμος σφυρίξη κι' αν θάλασσα βογγή
κι' όταν τα ίδια μου τα στήθια ναστενάζουν,

✱

Πήρα καλάμι κ' έγγραφα στην άμμουδιά

— Άγνή μου, σ' αγαπώ!

Μά φθονερά τα κύματα χυθήκανε
στην γλυκειά μου Έσομολόγησι,
κι' αλλοίμονο! τα γράμματά μου σβόσανε.
Τιλό καλάμι κ' ήμμε, που σαρόνεσαι,
και κύμα, που κυλάς, καμμιά εμπιστοσύνη!
Σκοτεινίασε ο ουρανός κι' άγριεψ' ή καρδιά μου
κι' απ' τα βουνά της Νορβηγίας με χέρι δυνατό
το πιό μεγάλο πεύκο ξεριζώνω
και μέσα το βουτώ

στον φλογισμένον λάρυγγα της Αϊτνας·
και με τέτοια πυρωμένη γιγαντόπεννα
γράφω ψηλά στο σκοτεινό στερέωμα:

— Άγνή μου, σ' αγαπώ!

✱

Κι' από τότε κάθε νύχτα εκεί επάνω
φεγγεβολούν αιώνια τα λόγια της φωτιάς,
να τα διαβάζουν ή κατόπιν γενεές
και να διαλαλούν τα λόγια τουρανοϋ:

— Άγνή μου, σ' αγαπώ!

Στο τέλος είχαν μαζευθη όλες ή κυ-
ρίες, ώσαν να με πολιορκούσαν. Δυό-
τρεις άνδρες με μειδίωμα περίμεναν την
άπάντησίν μου.

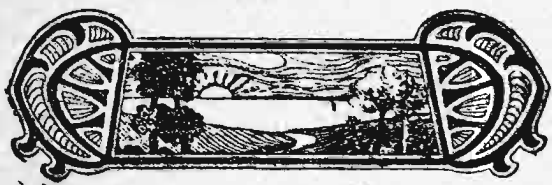
— Λοιπόν, κύριε γιατρέ, άπάντησίν,
Έγώ, από την θέρημν του άριστοϋργη-
ματος, με μεγάλην ζέσιν άπήνησα:

— Ναι!

Έπεφυλάχθηκα όμως κ' εγώ να τους
μεταφράσω ένα άνάλογο ποίημα του
λαού μας. Πέτε μου τώρα και σεϊς:

— Είχεν ή δέν είχε δίκαιον ή Γερμα-
νίδα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ

ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΟΥ

Ο Έλβε κυλάει ήρε-
μα τα νερά του ανά-
μεσα στα όρη της Σαξω-
νοελβετίας. Τα άπέραν-
τα δάση, ο μαγεμμένος
λόφος, τα βουνά, τα
χωριουδάκια, όλα ζετυ-
λίζουν ένα θαυμάσιον
πανόραμα πέραν της
ώραίας Δρέσδης.

Την Κυριακήν εκεί-
νην είχαμεν εκδρομήν

στο περίφημον Βάσταϊ. Διετρέξαμεν ένα
από τα ώραϊότερα μέρη του κόσμου, κατε-
βήκαμε την δασωμένην κατωφέρειαν του
Ουτεβαλδ, αφήσαμε κατά μέρος τον
εύμορφον λαιμόν του Βέελεν και όλίγον
παρέκει να! εμπρός μας οί παράξενοι, οί
άπότομοι, οί σκορπιστοί βράχοι του Βά-
σταϊ. Έτρεχαν ή γυναϊκες, τα κορίτσια
απ' εδώ, πηδούσαν οί νέοι και οί γέρον-
τες απ' εκεί, άνέπνεαν τον άέρα σ' ένα
ύψος από τριακόσια τουλάχιστον μέτρα
και το θαυμάσιον πανόραμα άλλαζε όψι,
άλλαζε μορφήν, άλλαζε χάρι.

Ο Έλβε ζακολουθούσε να κυλάη
ήσυχα τα νερά του και μόνο σε καμμιά
πέτρα, που τολμούσε να σταθ ή στον δρό-
μον του, άφριζε όλίγον και σπινθηροβο-
λούσε στον θυμόν του. Μά και κάποτε
άνοιγε την άγκαλιά του και άγκάλιαζε
κάτι μικρούτσικα νησάκια όλοπράσινα,
σαν νάθελε να παίξη μαζί τους σαπουνό-
φουσκες. Έτσι κτυπούσαν τα νερά και
φουσκάλιαζαν στις όχθες. Και στο βάθος
προβάλλανε, σαν σουβλεροί γίγαντες,
σκορπισμένοι οί βράχοι του Βάσταϊ, που
τους έπαιρνες για γρανιτωμένους πύρ-
γους, που μέσα τους φωλιάζουνε ή κόρες,
ή νεραϊδες.

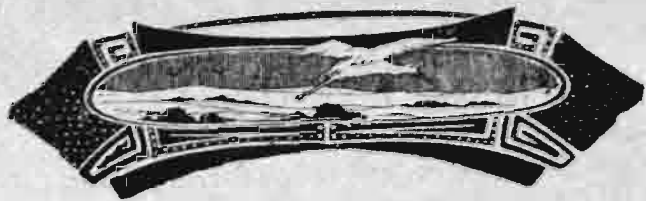
Ένα πελώριον γεφύρι στηρίζουνε παρέ-
κει έπτά τεράστιες πέτρες. Σ' αυτό το
τεράστιο γεφύρι ο κόσμος άπαθανατίζει
τόνομά του. Επάνω-κάτω, δεξιά-άριστερά
είνε όνόματα γραμμένα από επισκέπτας.
Όλες ή φυλές του κόσμου και όλες ή
γλώσσες χάραξαν την παρουσίαν τους.
Έγώ κύτταζα και διάβαζα όσα είρισκα
ρωμαϊκά όνόματα.

— Δέν θαύρετε πολλά! μου λέγει
κάποια κυρία από την συντροφία μου.

— Θαύρω, κυρία, περισσότερα παρ'
όσον φαντάζεσθε. Γνωρίζω καλά τους
πατριώτας μου πόσον ταξιδεύουν και
πόσον κυνηγοϋν την άθανασίαν, όταν την
εύρίσκουν τόσον εύκολα.

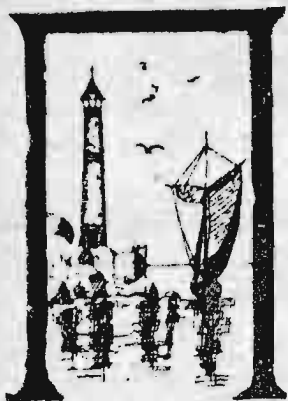
— Μπά! τόσον πολυ ταξιδεύουν;
έρωτά μιά άλλη.

— Περισσότερον από άλλους. Με την
διαφοράν, ότι εκείνοι ταξιδεύουν για
διασκέδασι και οί πατριώταί μου για
κέρδος. Δι' αυτό και μένουν όπου τύχη.
Δέν γνωρίζω καμμιάν γωνίαν γής, που
να μη είνε κάποιος πατριώτης μου εκεί
σπαρμένος.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

άντες γνωρίζουν, ότι εκεί κάτω εις τὰ ἱλιγγιώδη βάθη ὑπάρχει κάποιος κόσμος, μυστηριώδης, σιωπηλός, με τοὺς ὠραίους πελεκητοὺς βράχους, τὰ πέτρινα χρωματιστὰ ἄνθη του καὶ χίλια ἄλλα ἀπὸ τὰ ἀνεξήγητα θαύματα τῆς φύσεως.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ γνωσθῇ ὁ περίεργος αὐτὸς ὑποβρύχιος κόσμος δὲν εἶναι νέα. Ἀλλὰ πῶς; Βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γίνη τοῦτο μόνον με τοὺς ἀτελεῖς δύτας, οἱ ὅποιοι, παρ' ἔλθον τὸν ἠρωϊσμόν καὶ τὴν τόλμην των, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατέλθουν εἰς τὴν ὑγρὰν ἄβυσσον περισσότερο τῶν σαράντα μέτρων καὶ νὰ παραμείνουν εἰς αὐτὴν τὸ ἀνώτατον ὄριον δύο ἢ τρία λεπτά. Διότι, μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὀλιγολέπτου τούτου διαστήματος, τὸ αἷμα τοῦ δύτου, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν μύτην, τὸ στόμα καὶ τὰ αὐτιά του, τὸν ἐξώθει πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν νεκρόν, θύμα τῆς τόλμης του.

— Τί λέγει ἓνας δύτης.

Ἐν τούτοις σήμερον ὁ δύτης μετὰ τὴν κατάλληλον στολήν του καὶ τὰ βρύτατα ὑποδήματά του πατεῖ ἀσφαλῶς ἐπάνω καὶ εἰς τὰ πλέον δύσκολα ὑποβρύχια πετρώματα, εἰς βαθμόν, ὥστε αὐτὰ νὰ τοῦ φαίνονται σὰν μαλακώτατα χαλιά. Μένει καὶ ὅσας ὥρας θέλει εἰς τὴν ὑγρὰν ἄβυσσον, χάρις εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, ὁ ὅποιος μετὰ τὸ κατάλληλον μηχανήμα τοῦ μεταδίδεται ἀπὸ τὸ σκάφανδρον.

Ὡς παρακολουθήσωμεν πῶς περιγράφει τὴν παραμονὴν εἰς τὴν ὑγρὰν ἄβυσσον ἐξηγητήσας δύτης, ἐφωδιασμένος μετὰ ὄλα τὰ ἐπὶ τούτῳ προφυλακτικὰ μηχανήματα.

Πρῶτα ἀπ' ὄλα, λέγει, βυθίζεσθε εἰς ἓνα παράδοξον κόσμον σιωπῆς, χωρὶς τίποτε ἄλλο ν' ἀκούετε τριγύρω σας, παρὰ τὸν ἐλαφρόν, σὰν ψίθυρον, θόρυβον τῆς μηχανῆς, ἢ ὅποια σὰς μεταδίδει τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα καὶ ἢ ὅποια μετὰ τὸν παραμικρὸν σταματισμὸν τῆς σὰς παίρνει τὴν ζωὴν. Εἰς εἴκοσι μέτρων βύθισμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀισθανθῆτε καὶ τὴν φοβερωτέραν θύελλαν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Παρακολουθοῦν ἀμέτρητα εἶδη θαλασσιῶν ὄντων, τὰ ὅποια θέλουν πάντοτε νὰ τσιμπήσουν τὰ μεγάλα ὑάλινα μάτια τῆς περιπέτειάς μας. Ἐὰν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἥλιος, χάρις Θεοῦ, θερμαίνῃ καὶ φωτίζῃ τὰ πάντα, κοντὰ μας ὅμως ἔχομεν μόνον ἀμυδρὸν πρασινωπὸν φῶς, σὰν ἀδύνατον τοιοῦτον τῆς νέας σελήνης. Καταβαίνετε βαθύτερον; Περισσότερον σκότος καὶ περιεργότερα τριγύρω σας πράγματα. Τότε κάμνομεν χρῆσιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ μας φανοῦ, ὁ ὅποιος ζωηρεύει ὄλα τὰ πέριξ ζῶντὰ ἐντα. Ἐνα κοδάκ παίρνει ὄλην τὴν ἐκεῖ παράδοξον ζωὴν.

— Μία σύγκρισις.

Ἐν τούτοις καὶ μετὰ τὰς σημερινὰς τελειότητας εἶναι πολὺ δύσκολος ἢ μεγάλη βύθισις τοῦ δύτου. Ἐως εἰς τὰ 10 ἢ 20 μέτρα δὲν ὑπάρχει κανεὶς κίνδυνος. Ἀπὸ τὰ 20—30 μέτρα ἀρχίζει ὁ κίνδυνος· εἰς τὰ 30—35, παρ' ἔλθον τὸν πέριξ φοβερὸν ὑγρὸν ὄγκον, ἀισθάνεσθε νὰ ἰδρῶνουν ὄλα τὰ μέλη σας. Εἶναι τὸ πρῶτον σύνθημα, ποῦ σὰς εἰδοποιεῖ, ὅτι ὁ θάνατος δὲν ἀπέχει πολὺ. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοί, οἱ ὅποιοι, παρ' ὄλα ταῦτα, ἐδοκίμασαν νὰ κατέλθουν καὶ μέχρι 40—50 μέτρων.

Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ 40 ἢ 50 μέτρα ἀπέναντι τῶν χιλιάδων τοιοῦτων τῶν ὠκεανῶν; Ἡ Βαλτικὴ, ἢ περισσότερο ἀβαθὴς θάλασσα τῆς Εὐρώπης, εἰς πολλὰ μέρη αὐτῆς ἔχει 400 καὶ 500 μέτρα βάθος. Ἡ Μεσόγειος φθάνει εἰς 5 χιλ. περίπου μέτρα, ὁ Ἀτλαντικὸς ἕως 7 χιλ. καὶ ὁ Εἰρηνικὸς, πλησίον εἰς τὰς Ἀλεούτας νήσους, πρὸς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν, ἔχει βάθος περισσότερο τῶν 8 1/2 χιλ. μέτρων. Τὸ Λευκὸν ὄρος τῶν Ἀλπεων, βυθιζόμενον ἐκεῖ, οὔτε κἂν θὰ ἐφαίνετο, ἢ δὲ κορυφὴ τῶν Ἰμαλαίων, τοῦ ὑψίστου ὄρους τῆς γῆς, μόλις θὰ ἀνῆρχετο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Τί συμβαίνει εἰς τὰ κατασκότεινα αὐτὰ βασίλεια τῆς σιωπῆς; Εἶναι δυνατόν ἐκεῖ νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ;

— Ἀπίστευτα πράγματα.

Εἰς ἀπάντησιν ἔρχονται αἱ ἐξερευνήσεις τῶν Σουηδῶν κατ' ἀρχὰς καὶ ἄλλων κατόπιν ἐπιστημόνων, μετὰ εἰδικὰ πρὸς τοῦτο κατασκευασθέντα πλοῖα καὶ σκάφανδρα. Περισσότερον ὅμως ἐπέτυχον αἱ ἐξερευνήσεις τοῦ ἠγγεμόνου τοῦ Μοναχοῦ. Τὸ πλοῖόν του, «Πριγκήπισσα Ἀλίχη», μετὰ τὸ μηχανικώτατον δίκτυόν του, ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν περισσότερα ἀπὸ 20 χιλ. ἄγνωστα καὶ ὄλας διόλου νέα καὶ περίεργα ζῶα, ἀναρίθμητα δὲ ἄλλα ἀτελεῖ ἐκ τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, ὄλα ὅμως μετὰ παράδοξα μεγάλα μάτια, λάμποντα σὰν δυνατοὶ ἠλεκτρικοὶ προβολεῖς. Καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό, δὲν βλέπομεν καθ' ὄλα τὴν πανσοφίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὅποιος μετὰ τόσον δυνατὰ φωτεινὰ μάτια ἐπροίκισε τοὺς κατοίκους τῆς σκοτεινοτάτης ἐκείνης ἀβύσσου; Εἰς τὸν κόλπον τῆς Καλλιφορνίας, ἀπὸ μεγάλη βάθη, ἔχει ἀλιευθῆ μέγας καὶ παράδοξος τύπος ψαριοῦ, μετὰ ῥάμφος ὅμοιον μετὰ τοῦ παπαγάλου. Ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος ἐξήχθησαν ποικίλα σχήματα κλάδων δένδρων καὶ τριχοειδῶν φυτῶν ἀπὸ ἀργιλώδη οὐσίαν καὶ μετὰ ἀπερίγραπτον ὠραιότητα καὶ ἀρμονίαν χρωμάτων. Τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ τὰ ἀμερικανικὰ μουσεῖα ἔχουν ἤδη στολισθῆ μετὰ τὰ περιεργότερα ἐξ αὐτῶν.

Εἰς τὰς Ἀζόρας νήσους, ἀπὸ βάθους 1600 μέτρων, ἔχει ἀλιευθῆ ἄλλος παράδοξος τύπος θαλασσίου ζῴου, τὸ ὅποιον, στολισμένον μετὰ 64 πρισματικὰ φωτοβόλα ἐξογκώματα, ἐν εἶδει ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων, φωτίζει τὰ πέριξ μετὰ πολλὴν ἐντασιν.

Εἰς 5 χιλ. μέτρων βάθος τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου διακρίνονται τὰ ἐκτάκτως φωτοβόλα ὄντα, τὰ ὅποια ὀνομάζονται «φάροι-ψάρια» καὶ τὰ ὅποια, κατὰ χιλιάδας ταξειδεύοντα εἰς τὴν θαλασσίαν ἐκεῖ ἄβυσσον, προξενοῦν φαντασμαγορικὸν θέαμα. Περιεργότερος ἀκόμη εἶναι ὁ «βαθύπτερος», ὁ ὅποιος, ἐκτὸς τῶν φωτεινῶν ὄγκων του, ἔχει καὶ εἶδος πολὺ ἰσχυρῆς προβοσκίδος, μετὰ τὴν ὁποίαν συλλαμβάνει τὴν λείαν του.

— Φυτὰ, δάση καὶ ἄνθη.

Μετὰ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, ἔρχεται τὸ φυτικὸν τοιοῦτον, μετὰ δάση, τὰ ἄνθη καὶ τὰ ἄλλα ἐπίσης παράδοξα φυτὰ. Τὰ θαλασσια ταῦτα φυτὰ, γιγαντώδη καὶ καλλιτεχνικώτατα ὡς πρὸς τὰ σχήματα, ἀποτελοῦν περίεργον μετὰ ζῴων καὶ φυτῶν τάξιν καὶ διὰ τοῦτο τὰ ὀνόμασαν ζωόφυτα. Σπόγγος, ἐξαχθεῖς ἐκ τῶν ἰαπωνικῶν θαλασσῶν, ἦτο ἐστολισμένος μετὰ ἀπειρα φωτοβόλα, ὡς διαμάντια, σημεῖα, τὰ ὅποια ἐξηκολούθουν νὰ λάμπουν ἐπὶ τέσσαρας μῆνας. Ἡ θαλασσία ἀνεμώνη, κοραλλιογενὲς ζωόφυτον, ἔχει πανομοιότυπον κατασκευὴν μετὰ τὸ δμῶνυμον ἄνθος, μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ λευκόν, τὸ κίτρινον, τὸ κυανόν καὶ τὸ πορφυροῦν χρῶμά της εἶναι ἐκτάκτως ὠραία. Τὸ κοράλλιον, ζωηροτάτου ἐρυθροῦ γλυκέος χρώματος, ἀποτελεῖ ἐπίσης σπουδαιότατον μέρος τῆς φαντασμαγορικῆς ὠραιότητος τῶν ὑπὸ τὴν θάλασσαν θαυμασιῶν. Διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν χάριν του οἱ ἀρχαῖοι τὸ ὀνόμαζον μυθικὴν κόρην τῆς θαλάσσης.

— Ζωντανὴ μυθολογία.

Τὰ βάθη τῆς θαλάσσης δὲν εἶναι μόνον ἢ κατοικία τῶν παραδόξων ζῴων καὶ ζωοφύτων, τὰ ὅποια περιεγράψαμεν. Ἐκεῖ διετηρήθησαν μέχρι σήμερον καὶ πολλοὶ τύποι περίεργων ζῴων, οἱ ὅποιοι, νομιζόμενοι ὡς τελείως ἐξαφανισθέντες, ἀναπαριστάνονται μόνον εἰς ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα.

Πέρουσι τὴν ἀνοιξιν, εἰς τὴν μετὰξὺ Μαδέρας καὶ Καναρίων νήσων θάλασσαν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἶχον ἀλιευθῆ κάτι ζωηροῦ κοκκίνου χρώματος περίεργα θαλασσια ὄντα, τὰ ὅποια συχνὰ βλέπομεν γεγλυμμένα ἐπάνω εἰς μαρμάρινα ἰδρύματα, ἐν εἶδει τῶν γνωστῶν δραγόνων.

Εἰς τὸ στομάχι καρχαριῶν καὶ φαλαινῶν εὐρέθησαν ἄλλα παράδοξα ὄντα, τὰ ὅποια πολλάκις μόνον εἰς μύθους καὶ παραμύθια ἐδιαβάσαμεν. Ἐν ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ μυθολογούμενον φεῖδι τῆς θαλάσσης.

Ἄν ὄχι ἡμεῖς, τοῦλάχιστον οἱ μεταγενέστεροί μας, θὰ ἀξιοθοῦν ἄρά γε νὰ γνωρίσουν τὸν μυθικὸν αὐτὸν νέον κόσμον;

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς, ὁ ὅποιος μετὰ τόσον θάρρος καὶ τόσην ἐπιτυχίαν κατορθώνει νὰ πηδαλιουχῇ κατὰ βούλησιν τὸ ἀεροπλάνον καὶ τὸ Τσέπελιν, θὰ εὐτυχίησῃ ἄρά γε μετὰ τὴν ἴδιαν ἐπιτυχίαν νὰ τελειοποιήσῃ καὶ τὸ ὑποβρύχιον, διὰ νὰ περιέλθῃ μετὰ ἀσφάλειαν καὶ μετὰ ἀκρίβειαν γνωρίσῃ τὸν ἄγνωστον καὶ περίεργον κόσμον τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης;

Θὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους ἐπακριδῶς τὸν ἀχανῆ αὐτὸν ὑγρὸν ὄγκον, ὁ ὅποιος κατέχει περισσότερο τῶν δύο τρίτων τῆς γῆινης σφαίρας καὶ διὰ τὸν ὅποιον, ἂν ποτὲ ξηρανθῇ, ὅπως ὑπελόγισαν εἰδικοί, διὰ νὰ γεμίσῃ καὶ πάλιν θὰ ἐχρειάζοντο σαράντα χιλιάδες ἔτη, ἀδιακόπως νὰ ἀδιάζουν μέσα σ' αὐτὴν ὄλοι οἱ ποταμοὶ τῆς γῆς;

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΛΕΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Γύρω εις κάθε ευτυχίαν περιβομβεί ο φθόνος. Γύρω εις την ευτυχίαν, την οποίαν έπροσωποποιεί η δεσποινίς Μαργαρίτα, περιεβόμβει η ζήλεια, υπό τα κανονικά πλήν αυστηρά χα-

ρακτηριστικά της φίλης της Λουκίας.

Αί δύο νεάνιδες ήσαν παλαιαί φίλαι. Ουδέμια έξ αυτών ένεθυμείτο να έζησέ ποτε μακράν της άλλης. Δέν παρήγοχο ημέρα να μη συναντηθώσι, να μη όμιλήσωσι, να μη άνοιξωσι την καρδιάν των εις έξομολογήσεις άμοιβαίας.

Έν τούτοις, καίτοι η Μαργαρίτα, έχουσα χαρακτήρα άφελή και ειλικρινή, ώμίλει πάντοτε άνευ επιφυλάξεως προς την φίλην της, η Λουκία, έξ έναντίας, άνεμίγνυεν εις την φίλιαν της και ένα βαθύν ύπολογισμόν, μίαν δυσκόλως άποκρυπτομένην ζηλοτυπίαν.

Έφθόνει την Μαργαρίταν, διότι αύτη έξήσκει τόσην γοητείαν πανταχού και ή πόρει μάλιστα, διότι έβλεπεν, ότι η νέα αύτη δέν ειχεν ούτε την τελειότητα των χαρακτηριστικών, ούτε την ωραιότητα την τελείαν, η οποία δικαιολογεί την επικράτησιν.

Η Λουκία φαίνεται εκ των σκέψεων τούτων, τας οποίας έκαμνεν, ότι ήγνώει ποία είναι η άληθής καλλονή, και ότι το θέλητρον, το όποιον μία φυσιογνωμία προκαλεί, έξαρτάται από τα αισθήματα, τα όποια άντικατοπτρίζει.

Δέν ήτο όμως τούτο ο μοναδικός λόγος της ζηλοτυπίας της Λουκίας. Υπήρχον και άλλοι.

Η Μαργαρίτα ήτο κόρη πλουσίου βιομηχάνου, ένφ έξ άλλου η Λουκία, θυγάτηρ χήρας μητρος, δέν ειχε περιουσίαν και η οικογένειά της έξη έξ τινος μικροϋ εισοδήματος. Όλας τας άπολαύσεις, τας οποίας παρέχει ο πλούτος, η Λουκία τας έγνώριζε πάντοτε διά μέσου της Μαργαρίτας, η οποία ουδέποτε παρέλειπε να έχη συμμετόχον των τέρψεών της και την φίλην της.

Έν τούτοις ούτε η προσήθεια, ούτε η καλοσύνη της Μαργαρίτας ήσαν ικανά να κάμψουν την ζηλοτυπίαν της Λουκίας· τούναντίον, μάλιστα την έκαμνον φλογερωτέραν.

Μίαν ήμέραν, καθ' ήν πολυ ένωρις η Λουκία έφθασεν εις της φίλης της, διέκρινεν εύθύς άμέσως μίαν ιδιαίτεραν λάμπιν, κάποιο ασύλληπτον και άγνωστον θέλητρον εις το πρόσωπον της Μαργαρίτας.

Η Λουκία δέν έκρατήθη.

— Πόσον ωραία είσαι σήμερα! της ειπεν.

Η Μαργαρίτα έδειλίασε προς στιγμήν, έπειτα παρέλαβε την φίλην της ιδιαίτερωσ και την έφερεν εις τον κήπον.

— Λουκία μου, της ειπεν, άν και είναι ακόμη μυστικόν και η μαμά μου άπηγόρευσε να κάμω λόγον εις κανένα, έν τούτοις δέν κρατούμαι. Θα σου τδ ειπώ, διότι εκτιμώ την αγάπην σου.

— Τί τρέχει; κανέν ευχάριστον γεγονός;

— Είναι άλήθεια. Προσεχώσ νυμφεύομαι.

— Μπα! έξέφυγεν από τα χείλη της Λουκίας.

‘Αλλ’ εις εκείνην την άπροσποίητον εκφρασιν δέν εύρίσκετο ούτε η χαρά, ούτε η συμπάθεια, αλλά, τούναντίον, η θλιβερά εκπληξις.

Η Λουκία προσεπάθησε να συγκρατηθί.

— Και ποιόν παίρνεις; ηρώτησε.

— Τόν Πέτρον Λεπτόν.

— Έκείνον! παρετήρησε με άπορίαν.

— Διατί άπορείς;

— Διότι τόν ξεύρω καλά. Είναι νέος, όποιος δέν σε αγαπά ή μάλλον σε αγαπά διά την προικά σου. Είναι νέος πτωχός, είναι, τέλος, κατώτερός σου.

— Διαμαρτύρομαι. Εις τα μάτια του Πέτρον βλέπω την ειλικρίνειαν και εις τους τρόπους του την ευθύτητα.

Η Λουκία, λέγουσα αυτά, δέν εφρόντιζε βέβαια περί της ευτυχίας της Μαργαρίτας, αλλά προσεπάθει να την κλονίση εις την αγάπην της. Θα ήσθάνετο την μεγαλειότεραν χαράν άν κατώρθωνε να έμποδίση τόν γάμον εκείνον. Και την σκέψιν αύτην επανελάμβανεν, ότε εύρίσκετο μόνη εις το δωμάτιόν της.

— ‘Οχι, όχι, έλεγε, δέν θα επιτρέψω ποτέ ο Πέτρος να πάρη την Μαργαρίτα· θα κάμω τα αδύνατα δυνατά.

Και εις τόν καθρέπτην άντεκτοπτρίζοντο τα φθονερά χαρακτηριστικά της κόρης, η οποία δέν υπεκρίνετο πλέον.

Έν τούτοις, παρά τας ύπούλους ενεργείας, τας οποίας έθεσεν εις ενεργειαν η Λουκία, οι άρραβώνες έξηγγέλθησαν επισήμως και ο γάμος προσήγγιζεν. Η Μαργαρίτα, ουδέν ύποπτευομένη, καθ’ εκάστην επήγαινε εις το σπίτι της Λουκίας και την εκράτει ενήμερον όλων των προετοιμασιών, τας οποίας έκαμνε, και όλων των αισθημάτων, τα όποια δοκιμάζει η ψυχή έν τη άναμονή μεγάλου ευτυχούς γεγονότος.

Μίαν πρωίαν, επιστρέφουσα η Μαργαρίτα από το σπίτι της φίλης της, συνήντησε καθ’ όδον την μικράν υπηρέτριαν της Λουκίας.

— ‘Α! δεσποινίς, της ειπεν εκείνη. ‘Ο Θεός σας έφερε μπροστά μου.

— Τί τρέχει; ηρώτησεν η Μαργαρίτα.

— Η κυρία Λουκία πρό όλίγου μου έδωσεν ένα γράμμα να πάγω εις το ταχυδρομείον. Μου ειπε να τρέξω, διά να προφθάσω. Έτρεξα, αλλά στο δρόμο μου έπεσε το γράμμα και έγινεν όλο λάσπες.

Καί, λέγουσα αυτά η υπηρέτρια, έσήκωσε την ποδιά της και έδειξεν ένα φάκελλον καταλασπωμένον.

— Τί να κάμω τώρα, δεσποινίς Μαργαρίτα; άν το ειπώ εις την κυρία Λουκίαν, θα θυμώση· ξεύρετε, είναι πολυ αυστηρά και θα με πετάξη έξω. ‘Αν ήμπορούσατε... χωρίς να της ειπήτε τίποτε...

— Μη άνησυχείς· δός μου το γράμμα, εγώ του άλλαζω τόν φάκελλον και το στέλλω.

— ‘Ω! σας ευχαριστώ, δεσποινίς, μου κάμνετε μεγάλην χάριν· σας παρακαλώ μόνον να μη ειπήτε τίποτε στην κυρία μου.

Η Μαργαρίτα επήρε τόν φάκελλον και παρετήρησε την διεύθυνσιν· επεγράφετο: «Προς τόν κύριον Πέτρον Λεπτόν».

— Μπα! έσκέφθη η Μαργαρίτα· φαίνεται η Λουκία συνεννοείται με τόν Πέτρον να μου κάμουν την ήμέραν των γάμων μου κάποιαν εκπληξιν.

Χωρίς δέ να ύποπτευθί τι, μετέβη εις το σπίτι της, επήρεν ένα άλλον φάκελλον, επέγραψε καθαρά επ’ αυτού την ίδιαν διεύθυνσιν, έσχισε τόν λερωμένον και ήτο έτοιμη να έσωκλείση την επιστολήν, ότε τυχαίως το βλέμμα της έπεσεν επί της φράσεως: «... Μη την νυμφευθίτε λοιπόν, άν θέλετε να μη ταπεινωθίτε».

Η Μαργαρίτα έταράχθη. Δέν εκρατήθη και άνέγνωσε το γράμμα.

‘Ητο τούτο όλιγόστιχον και έλεγε:

«Κύριε,

Την επιστολήν αύτην σας την στέλλει κάποιος, ο όποιος σας αγαπά και κηδετα διά την ευτυχίαν σας. Νυμφεύεσθε την δεσποινίδα Μαργαρίταν, την οποίαν νομίζετε πλουσίαν. Σας πληροφορώ λοιπόν, δι ο πατήρ της είναι οικονομικώς κατεστραμμένος και δέν θα δυνηθί να σας δώση τίποτε έξ όσων σας υπεσχέθη. Μη την νυμφευθίτε λοιπόν, άν θέλετε να μη ταπεινωθίτε».

Το γράμμα δέν έφερεν ύπογραφήν. Η Μαργαρίτα εκ της άναγνώσεώς του έμεινε κατάπληκτος.

— Την άθλια! τί επενόησε, διά να καταστρέψη την ευτυχίαν μου!

Και προς στιγμήν έσκέφθη να κάμη χίλια κομμάτια το άνανδρον και συκοφαντικόν εκείνο γράμμα και να το ρίψη κατά πρόσωπον της άπίστου φίλης της. Έπειτα όμως, κατόπιν δευτέρας σκέψεως, απεφάσισε να το στείλη. Πρώτον μέν, διότι το υπεσχέθη εις την υπηρέτριαν, και δεύτερον, διότι ήθελε να δοκιμάση την καρδιάν του Πέτρον, τόν όποιον άλλοτε της ειχε κατηγορήσει η Λουκία ως συμφεροντολόγον.

Μετίβη λοιπόν η Μαργαρίτα εις το ταχυδρομείον και η ίδια έδωσε το προς τόν μνηστήρά της γράμμα της Λουκίας.

Την επαύριον η Μαργαρίτα εύρίσκετο εις τόν κήπον του σπιτιού της και άνεγίνωσκεν έν βιβλίον. Κυρίως έρρέμβαζε και άνέμενε το άποτέλεσμα της επιστολής. ‘Ότε βλέπει τόν Πέτρον να έρχεται προς αύτην με ζωηρόν βήμα και συγκεκνημένος. Έκράτησε τας χείρας της Μαργαρίτας εις τας ιδικάς του και έγονυπέτησε πρό αύτης.

— Δεσποινίς, της ειπεν, αγαπητή μου Μαργαρίτα, δς εκδηλωθί τώρα ο προς σε έρωσ μου, τόν όποιον εκρυπτα βαθειά δι’ έσε και δέν έφανέρονα. Έφοβούμην μη εκληφθώ ως κόλαξ, μήπως θεωρηθώ, ότι έποφθαλιμώ την προικά σου, ότι σε αγαπώ δι’ αύτην. Τώρα όμως, ότε...

Δάκρυα άνέβλυσαν εις τα μάτια του Πέτρον, όστις κατσίφει νευρικώς τας χείρας της αγαπητής του Μαργαρίτας.

— ‘Αλλά, κύριε Πέτρε, διέκοψεν εκείνη...

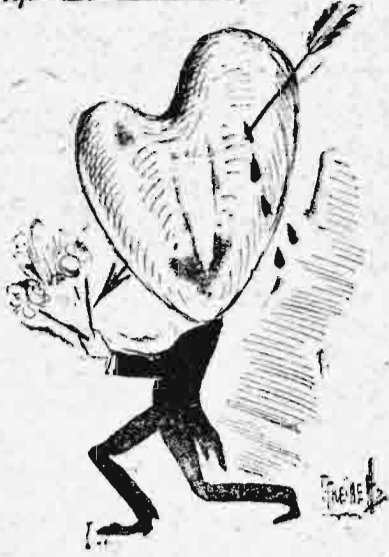
Την στιγμήν εκείνην επλησίασεν η Λουκία, έλθοϋσα εις το σπίτι της Μαργαρίτας, διά να παραστή μάρτυς της καταστροφής, την οποίαν έδημιούργησεν· άλλ’ άντι καταστροφής, ειδε το αγαπημένο εκείνο ζεύγος εις στάσιν περιπαθί άγνοϋ έναγκαλισμού.

Η Λουκία έμεινε κατάπληκτος· ουδέποτε έφαντάζετο τοιοϋτον άποτέλεσμα. ‘Ηρχισε να κλαίη. ‘Ητο η τιμωρία της.

(Camille Amy)

ΣΑ Γ. ΓΚΕΪΒΕΛΗ

Εἰς τὴν 'Α. 'Ακακίου,

ποῦ τὸν θέλει ὅλο καρδιά.

Εἰς τὰς Μ. καὶ 'Αθ. 'Α.,

αἰτινες ἀπαιτοῦν νὰ εἶναι μουσικός.

Εἰς τὴν Κοκώνα 'Ανθή,

ποῦ συμβουλεύει νὰ εἶναι ὁ ἰδανικός ἀσχημος.

Εἰς τὴν Βοσπορούλα,

ἀφοῦ τὸν θέλει ἄγγελον.

Εἰς τὴν Χειραφετημένην,

ἣ ὁποία τὸν θέλει σωματικῶς ἄλκιμον.

Εἰς τὴν Νέλλην,

ποῦ τὸν θέλει Καραμανλῆ.

Εἰς τὴν Μ.,

ποῦ τὸν θέλει μελαγχρωιδόν καὶ μαυρομμάτην.

Εἰς τὴν Κάμεν,

ἣ ὁποία δίδει καὶ προίκα.

Εἰς τὴν 'Αθ. 'Αν.,

ποῦ μᾶς ὁμολογεῖ, ὅτι ζεῖρει νὰ τὸν διορθώσῃ.

Εἰς τὴν Μαρ. 'Αλεξ.,

ἀφοῦ δέχεται ὡς ἰδανικόν κάθε νέον, ποῦ θὰ εὑρεθῇ νὰ τὴν πάρῃ.

Εἰς τὰς Νίτσαν καὶ Τζ. 'Α.,

ποῦ τὸν θέλουν θεότρελλον ἀπὸ ἔρωτα.

Εἰς τὴν δεσποινίδα Η. Ε.,

ποῦ φρονεῖ, ὅτι εὐρίσκειται μόνον εἰς τοὺς οὐρανούς τῆς φαντασίας.

Εἰς τὴν κόρηγ ἐκ Κόνιας,

ἀφοῦ φρονεῖ, ὅτι ἰδανικός εἶναι ὁ πρῶτος, ποῦ θὰ τὸν καταφέρῃ.

Εἰς τὴν Παράξενη,

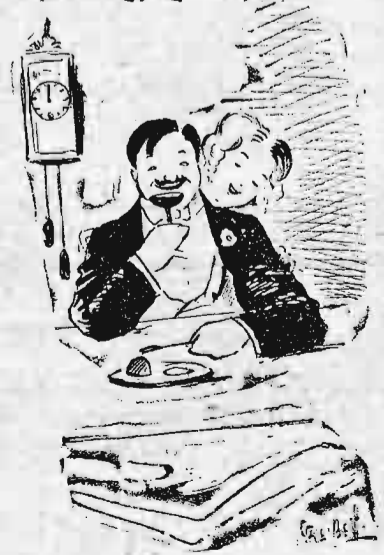
ἣτις τὸν ζητεῖ πρὸ παντός πλοῦσιον.

Εἰς τὴν Μικρὰν Χ.,

ἣ ὁποία τὸν ἐξήγησε ψωμῶν.

Εἰς τὴν Μαργαρίταν,

ποῦ τὸν θέλει νὰ διασκεδάσῃ στὸν βίον του.

Εἰς τὴν Εἰρ. Ἀσ.,

ποῦ τὸν θέλει μόνον πνεῦμα.

Εἰς τὴν Στέλλαν,

κάποιον, ὅστις σηκώνει μὲ μειδίαμα τὰ βάρη τῆς ζωῆς.

Εἰς τὴν Ἀναστασίαν,

μαζὶ μὲ τὸν φακὸν τῆς ἀγάπης.

Εἰς τὴν ὄρφανήν,

ἐπειδὴ ζητεῖ ἀγάπην καὶ μόνον ἀγάπην.

Εἰς τὴν μὲ δίχως χρυσάφι,

ἐκείνον ποῦ θὰ τὴν ἀγαπήσῃ.

Εἰς τὴν Μαρίαν τὴν γεροντοκόρην,

ἡτις τὸν θέλει ἔστω καὶ μ' ἐλαττώματα.

Εἰς τὸ ἀγριολούλουδο,

ἐπειδὴ ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ χόνδρος τοῦ ἰδανικοῦ τῆς.

Εἰς τὴν Βασιλικήν,

ποῦ τὸν θέλει ὁμοίον τῆς.

Εἰς τὴν Ἑλπίδα,

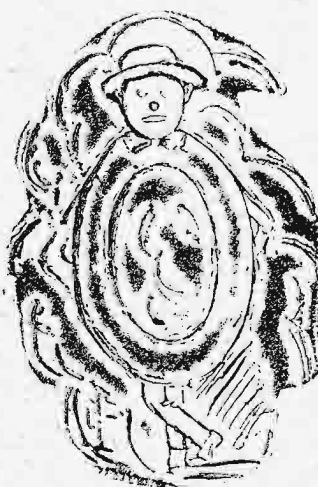
ἀφοῦ τὸν θέλει καλλιτέχνην, μουσικόν, νὰ πατιάρῃ ν' ἀποστρέφεται τῆς χήραις...

Εἰς τὰς ἀγνώστους,

ποῦ δὲν τὸν ἐξήτησαν, αὐτοπροσφέρεται ὁ κ. Σιδηρόπουλος.

Εἰς τὴν Χ. Ε.,

ἐνα μὲ πλουσίαν καρδίαν.

Εἰς τὴν δειλιώσαν διὰ τὸ μέλλον,

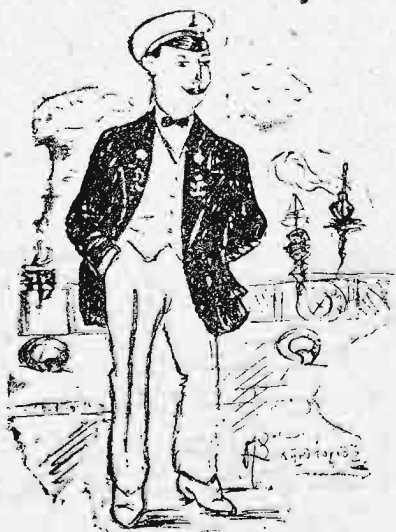
ποῦ δὲν τὸν θέλει στόλισμα τοῦ δωματίου.

Εἰς τὰς Α., Ε. Α. Ι. καὶ Ξανθοῦλαν,

διὰ νὰ τὸν... μοιρασθοῦν.

Εἰς τὴν Ἀτάλαν,

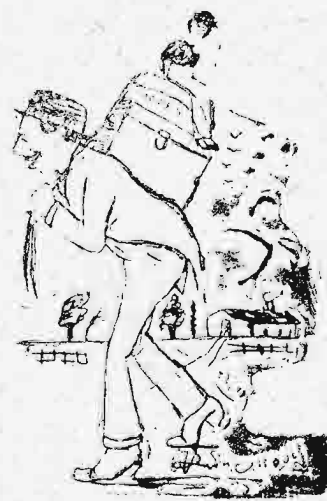
ἐπειδὴ ἀγαπᾷ τὰ ταξίδια.

Εἰς τὴν Ντόρμαν,

ἡτις ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν περιβολήν.

Εἰς τὰς δύο φίλας,

ἀφοῦ τὸν θέλουν νὰ ἐπαρκῇ εἰς τῆς μόδες τῶν.

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Γεώργιος	30 ετών
Μιλτιάδης	25 »
Λοιοποιός Νίνα	22 »
Κυρία Δαλλίου, θεία τῆς Νίνας	50 »

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ μικρὰν αἴθουσαν κομφῶς ἐπιλωμένην εἰς τὸ βάθος μεγάλη θύρα ὁδηγεῖ πρὸς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ· ἀριστερὰ φαίνεται μικρὸν γραφεῖον μὲ χρεῖωδη γραφήματα).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Νίνα. — Κυρία Δαλλίου.

(Εἰσέρχονται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους. Ἡ ὀρχήστρα παίζει τὸ δεύτερον μέρος χοροῦ).

Νίνα (καθημένη ἐπὶ τοῦ καναπέ). — Ἐλάτε νὰ ξεκουρασθῆτε μιὰ στιγμή, ἀγαπητῆ μου θεία, καὶ συγχωρήσατέ με, διότι ἔφυγα ἀπὸ τὴν σάλα τοῦ χοροῦ.

Κυρία Δαλλίου (κάθεται). — ὦ! δι' ἐμὲ πλέον ὁ χορὸς δὲν ἔχει ἄλλο θέλγητρον, παρὰ ἐκεῖνο, ποῦ μοῦ παρέχει, ὅταν βλέπω τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν. Ὅστε δὲν ἔχει λόγον ἢ αἰτησίς τῆς συγγνώμης σου.

Νίνα. — Πόσον εἴσθε καλή, θεία μου, καὶ πῶς αἰ συμβουλαί σας πάντοτε μὲ ὠφέλησαν!

Κυρία Δαλλίου. — Ἄφες τὰ ὅτι κάμω, τὸ κάμω ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς σέ, καὶ ἀπὸ τὸν πόθον νὰ σὲ ἰδῶ μιαν ἡμέραν τελείως εὐτυχῆ· εἶναι δὲ καιρὸς, νομίζω, νὰ σκεφθῆς πλέον καὶ περὶ τῆς ἀποκαταστάσεώς σου.

Νίνα. — ὦ! ἀκόμη δὲν ἐσκέφθην ποσῶς.

Κυρία Δαλλίου. — Ἔστω· δὴ ἔλθῃ ἡμέρα, ποῦ δὴ τὸ σκεφθῆς καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς. Ἄλλὰ, νομίζω, ὅτι ἐμείναμε πολὺ ἐδῶ· τὸ καθῆκόν μας εἶναι νὰ μὴ ἀφίνωμεν τοὺς προσκεκλημένους μας μόνους. Ἐλα νὰ πάμε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ.

Νίνα. — Ἀγαπητῆ μου θεία, μιαν στιγμήν ἀκόμη εἶμαι κάπως κουρασμένη. Ἐχω νὰ σᾶς πῶ καὶ κάτι. Ἐπανείδα σήμερον τὸν Γεώργιον.

Κυρία Δαλλίου. — Μάλιστα, εἶναι ἐδῶ ἐπ' ἀδείᾳ· νομίζω ἔλαβεν ἐνὸς μηνὸς ἀδειαν καὶ κατόπιν δὴ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῆς Τραπεζῆς, ποῦ διευθύνει εἰς μιαν μακρυνὴν ἐπαρχίαν.

Νίνα. — Εἶναι καλὸς νέος, εἶναι πολὺ εὐγενής! Τὸν ἐνθυμοῦμαι, ὅταν μικρά, πολὺ μικρά παιδιὰ, ἐπαίζαμε μαζί· ἀπὸ τότε πόσον ἤλλαξε! εἶναι νέος σοβαρός.

Κυρία Δαλλίου. — Εἶμαι καὶ ἐγὼ τῆς ιδέας σου.

Νίνα. — Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ποῦ μένει μακρὰν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν.

Κυρία Δαλλίου. — Τί θέλεις νὰ εἰπῆς μ' αὐτό;

Νίνα. — Τίποτε... Ἀπλούστατα, ὅτι ἡ γυναῖκα, ποῦ δὴ τὸν πάρῃ, εἶναι ὑποχρεωμένη...

Κυρία Δαλλίου. — Αὐτὸ εἶναι ἐπουσιῶδες· ἀρκεῖ ν' ἀγαπήσῃ τὴν γυναῖκα, ποῦ

δὴ πάρῃ, καὶ ὁ Γεώργιος εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμῃ κάποιαν θυσίαν χάριν αὐτῆς. Ἄλλὰ, κόρη μου, ἤρρησα· ἄφες με τοῦλάχιστον νὰ ὑπάγω στὸ σαλόνι. Ἡ ἀπουσία μου δὴ παρετηρήθη.

(Ἡ κυρία Δαλλίου σηκώνεται καὶ διευθίνεται πρὸς τὴν φωτισμένην αἴθουσαν τοῦ χοροῦ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Νίνα.

Νίνα (μόνη). — Τί κρίμα ὁ Γεώργιος νὰ μένη τόσο μακρὰν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν! Καὶ μάλιστα φεύγει προσεχῶς! τὸ πολὺ ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος! Ἀφοῦ ἔχει ἐνὸς μηνὸς ἀδειαν, καθὼς μοῦ εἶπεν ἡ θεία, καὶ ἀφοῦ εἶναι ἐδῶ ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἡμερῶν, καθὼς μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου ὁ ἴδιος...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Νίνα. — Γεώργιος.

Γεώργιος (εἰσέρχεται ἐκ τῆς θύρας τοῦ βάθους). — Τέλος, σᾶς ἐπανευρίσκω!

Νίνα. — Μ' ἐζητούσατε;

Γεώργιος. — Πῶς; αὐτὸ σᾶς ἐκπλήττει;

Νίνα. — Ἄναμφιβόλως.

Γεώργιος. — Ἐχετε ἄδικον, ἀγαπητῆ μου δεσποινίς, διότι ἔπρεπε νὰ παρετηρεῖτε, ὅτι σᾶς ἀναζητῶ πάντοτε.

Νίνα. — Δὲν τὸ παρετήρησα. Καὶ τί θέλετε ἀπὸ ἐμὲ αὐτὴν τὴν στιγμήν;

Γεώργιος (στενοχωρημένος). — Ἡ θεία σας, ἐπειδὴ δὲν σᾶς βλέπει ἔξω εἰς τὴν σάλαν, φοβεῖται μήπως εἴσθε ἀδιάθετῆ· ἦλθα λοιπὸν ἐδῶ, διὰ νὰ βεβαιωθῶ καὶ τὴν καθησυχάσω.

Νίνα. — Ἀλήθεια; (γελαῖ).

Γεώργιος (μετ' ἐκπλήξεως). — Ὑπάρχει τι τὸ ἄξιον γέλωτος εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν;

Νίνα (ἐξακολουθοῦσα νὰ γελαῖ). — Ὑπάρχει βέβαια. Διότι ἡ θεία μου ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ μόλις πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἀνησυχῇ...

Γεώργιος. — Ἄ! ἡ θεία σας μόλις τώρα ἔφυγεν ἀπ' ἐδῶ; ἔστω. Ἄλλὰ πιστεύσατέ με, ὅταν σᾶς ἔλεγον περὶ ἀνησυχίας... πραγματικῶς ἀνησυχεῖ τις διὰ σᾶς... ἐκτὸς τῆς θείας σας... Ἄλλ' ὡς ἀφήσωμεν αὐτό· ἐκλάβετε τοῦτο ὡς πρόφασιν καὶ παραχωρήσατέ μου τὴν εὐμένειαν νὰ μείνω δύο λεπτὰ πλησίον σας.

Νίνα. — Νὰ μείνετε... διὰ νὰ κάμετε τί;

Γεώργιος (πλησιάζων πρὸς τὸ κάθισμα τῆς Νίνας καὶ χαμηλώνων τὴν φωνὴν του). — Διὰ νὰ εἰπῶ πόσον ἐχάρην καὶ ἐθέληχθην, διότι σᾶς ἐπανεῦρον ἐδῶ. Ὑμᾶς, τὴν ἀρχαίαν σύντροφον τῶν πρώτων μας παιδικῶν ἡμερῶν.

Νίνα (ὡσεὶ ἐκπληκτος). — Μπα! μοῦ κάμνετε αὐτὸ τὸ κομπλιμέντο!

Γεώργιος. — Δὲν εἶναι κομπλιμέντο, ἀλλὰ ἀπλῆ διαπίστωσις.

Νίνα. — Ἀφοῦ ἔχει οὕτω, ἐπιτρέψατέ μου μὲ τὴν εὐκρίνειαν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχει ἡ ἀρχαία μας, ἡ παιδικὴ φιλία, νὰ σᾶς διαπιστώσω καὶ ἐγὼ, ὅτι εὐχαρίστως σᾶς ἐπανεῖδον, καὶ μάλιστα νέον μὲ ὅλα τὰ κοινωνικὰ χαρίσματα.

Γεώργιος. — Παρακαλῶ, δεσποινίς, μὴ μὲ γεμίζετε ἀπὸ ἐπαίνους· δὴ μὲ κάμετε ἐγώιστήν.

Νίνα. — Τὸ ἀξίζετε. Ἄν ὑπολογίζω καλῶς, θὰ εἴσθε περίπου τριάκοντα ἐτῶν καὶ ὅμως κατέχετε μιαν πολὺ ἐπίζηλον θέσιν...

Γεώργιος. — Ἄ! δεσποινίς! διὰ τὸν κόσμον ἴσως, ἀλλ' ὄχι καὶ δι' ἐμέ. Ἐνας ἄνδρας τότε μόνον κατέχει ἐπίζηλον θέσιν, ὅταν ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπάται ἀπὸ τὴν κόρην, ποῦ ἐξέλεξε.

Νίνα. — Φαίνεσθε ἀρκετὰ ρομαντικός.

Γεώργιος. — Γίνομαι, ὅταν σᾶς βλέπω ἄλλ' ἄλλοίμονον! δὴ παύσω ἴσως νὰ εἶμαι.

Νίνα. — Διατί ἄλλοίμονον;

Γεώργιος. — Διότι πρέπει νὰ φύγω· δὴ ἀπομακρυνθῶ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν καὶ δὴ στερηθῶ τοῦ θελγήτρου, τὸ ὁποῖον...

Νίνα. — Ἄ! εἴσθε πολὺ κόλαξ διὰ τὴν πόλιν μας· ἐν τούτοις ἐλάτε νὰ τὰ εἰποῦμε λιγάκι. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐμάνθανα πῶς εἶναι ὁ βίος ἐκεῖ κάτω, ποῦ μένετε. Καθήσατε.

Γεώργιος (κάθεται). — Ἄ! ὅ,τι δὴ σᾶς εἰπῶ, οὐδὲν ἔχει θέλγητρον γιὰ σᾶς· δὴ προτιμοῦσα νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ...

Νίνα (διακόπτουσα). — Ὅχι, ὄχι, δὲν βλέπω τίποτε περισσότερο ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν ζωὴν ξένων μερῶν, τὰς περιπετειᾶς τῶν ταξιδίων...

Γεώργιος. — Συγχωρήσατέ με, δεσποινίς· πλησίον σας ἡ μνήμη μου μ' ἐγκαταλείπει· ἐφ' ὅσον σᾶς παρατηρῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε... Ἄ! ὄχι! πλησίον σας δὲν εἶμαι πλέον ὁ παιδικὸς φίλος· ἡ συστολή μου, ὁ θαυμασμός...

Νίνα (εἰρωνικῶς). — Βλέπω, φίλε μου, ὅτι ὠρισμένως ἐκάμετε πολὺ ἄσχημα νὰ ἀλλάξετε διαμονὴν· ἀφωμοιώθητε.

Γεώργιος (σπεύδων). — Ἴδου μία ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἀντελήφθην μόλις πρὸ ὀλίγου.

Νίνα. — Πῶς, πρὸ ὀλίγου;

Γεώργιος. — Ἀπλούστατα, διότι προηγουμένως δὲν σᾶς εἶχα ἰδεῖ.

Νίνα. — Φίλε μου, πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἐγίνετο ἀφόρητος καὶ ὅτι καταντᾶτε...

(Ἡ ὀρχήστρα ἀνακρούει τὴν εἰσαγωγὴν ἐνὸς βάλς).

Γεώργιος. — Ἐχετε δίκαιον, δεσποινίς· ἀλλὰ, παρακαλῶ, πταίω ἐγὼ ἂν σεῖς ἐξασκήτε ἐπ' ἐμοῦ τόσην γοητείαν;...

Νίνα (διακόπτουσα ζωηρῶς). — Ἄ! ἰδου ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ βάλς· φεύγω, ἐν τούτοις ἔχω τόσον καιρὸν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ὄλ' αὐτὰ, τὰ ὁποῖα σᾶς ἀφήκα νὰ μοῦ εἰπῆτε, εἶναι κοινὰ καὶ τετριμμένα.

Γεώργιος. — ὦ! δεσποινίς!

Νίνα. — Καὶ πρὸς τιμωρίαν σας, δὴ σᾶς δώσω νὰ κρατήσετε τὴν ἀνθοδέσμη μου καὶ τὴν βαντάγια· δὴ σᾶς τὰ ζητήσω μετὰ τὸ βάλς.

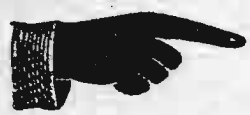
Γεώργιος (στενοχωρημένος). — Πῶς; δὴ πάτε εἰς τὸν χορὸν πάλιν;

Νίνα (μειδιῶσα). — Ἄλλ' ἐλησμονήσατε τί μοῦ εἶπατε, ὅταν ἦλθετε ἐδῶ; ὅτι, δηλαδή, ἡ θεία ἀνησύχησε, διότι δὲν με εἶδεν εἰς τὴν αἴθουσαν;...

Γεώργιος. — Μὰ...

Νίνα. — Ὅχι, δὲν εἶναι μόνον αὐτό· εἶμαι ἀγκαζέ δι' ἐν βάλς ἀπὸ τὸν κύριον Μιλτιάδην.

Γεώργιος. — Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ χορεύσετε αὐτὸ τὸ βάλς;

Ἐφ' ἅπαξ μόνον

Εἰς ὅσους δὲν ἐπεσκέφθησαν τὸ ἐν Παγκκαλτίῳ, ἔναντι τοῦ λουτροῦ
(Ταταῦλα Δζατεσί)

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ➤ **ΑΪ-ΛΑΪΦ** ➤

τῶν κυρίων * **ΜΑΖΑΡΑΚΗ ΚΑΙ ΣΑΣ** * συνιστῶμεν

Ἐφ' ἅπαξ μόνον

νά δοκιμάσωσιν ἐν τῶν διαφόρων γλυκυσμάτων, τῶν κατασκευαζομένων ἐν
αὐτῷ καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὰς παραγγελίας καὶ ἀγοράς των θὰ κάμωσι
μόνον εἰς τὸ **ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ** & **ΑΪ-ΛΑΪΦ** &

Ἄριθμ. τηλεφώνου: 981.

— Θέλετε νὰ ἔχετε στὸ τραπέζι σας ἓνα καλὸ κρασί;

— Θέλετε ἓνα σταφυλίσιο ρακὶ ἢ κονιάκ ἢ μιὰ φίνα μαστίχα καὶ ὅ,τι
δήποτε ἄλλο οἴνοπνευματῶδες ποτόν;

— Ἀποταθῆτε διὰ τε τὰς χονδρικές καὶ λιανικές παραγγελίας σας
εἰς τὸ ὑποκατάστημα τῶν ἐν Μυριοφύτῳ ἐργοστασίων

ΤΡΥΦΩΝΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΚΕΙΜ Π. ΛΑΓΙΑ

ἐν Γαλατᾷ, Ἀμπατζίδικα, ἀριθμ. 30 - 32.

Ἄριθμ. τηλεφώνου: 1878.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Νίνα. — *Γεώργιος.* — *Μιλτιάδης.*

Νίνα (δεικνύουσα τὸν Μιλτιάδην ἐρχόμενον). — Ἴδου ὁ κύριος Μιλτιάδης, ὁ ὁποῖος ἔχει πειὸ καλὴν μνήμην ἀπὸ σᾶς, φίλε μου.

Γεώργιος (ἐγείρεται καὶ διευθύνεται νευρικῶς πρὸς τὸν Μιλτιάδην). — Φίλε μου, ἡ δεσποινὶς Νίνα σᾶς παρακαλεῖ νὰ τὴν συγχωρήσετε· ἡ θερμότης τῆς αἰθούσης, ὁ κόπος...

Μιλτιάδης (πρὸς τὴν Νίναν). — Καὶ ὅμως ὁ χορὸς μόλις ἤρχισεν ἀκόμη.

Νίνα (στενοχωρημένη). — Θὰ ἐπανακτήσω τὴν συνήθειαν, κύριε· εἶχα, ἄλλως τε, τόσον καιρὸν νὰ χορεύσω.

Μιλτιάδης (καὶ πῶς ψυχρῶς). — Ὅσον δὴ ποτε σκληρὰ καὶ ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ ἄρνησις, δὲν δύναμαι, παρὰ νὰ τὴν δεχθῶ...

Νίνα. — Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε· ἀλλὰ δὲν ζητῶ, παρὰ μόνον ἀναβολὴν· εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ τὸ προσεχὲς βάλς.

Μιλτιάδης (ὀποκλινόμενος). — Κρατῶ τὴν εὐμενὴ αὐτὴν ὑπόσχεσιν καὶ ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω.

(Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάλους καὶ, διερχόμενος πρὸ τοῦ Γεωργίου, μόλις τὸν χαιρετᾷ).

—

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Νίνα. — *Γεώργιος.*

Νίνα (πολὺ ψυχρὰ, κάθεται εἰς μίαν ἔδραν). — Ἐδημιουργήσατε ἓνα ἐχθρόν. Ὁ Μιλτιάδης δὲν εἶναι ἠλίθιος. Σᾶς ἐνόησε.

Γεώργιος (μειδιῶν). — Τί μὲ μέλει, ἀφοῦ μένετε πλησίον μου;

Νίνα (ζωηρῶς). — Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πολὺ μ' ἐνδιαφέρει. Ἦτο τρόπος, παρακαλῶ, αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖον μόνος σας ἐχειροτονήθητε κηδεράων μου;

Γεώργιος. — Μά, συγγνώμην, δεσποινίς, συγγνώμην· τὸ ἔκαμα αὐτό, διότι ἐφανταζόμην... διότι ἤλιπον...

Νίνα. — Τί, παραδείγματός χάριν; τί ἐφαντάζεσθε; τί ἠλπίζετε; ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ· εἶμαι περίεργος νὰ σᾶς ἀκούσω.

Γεώργιος. — Ὅτι δὰ μοῦ ἐσυγχωροῦσατε μίαν στιγμὴν τὴν...

Νίνα (μὲ ὑπεροψίαν). — Τὴν...;

Γεώργιος. — Τὴν ζηλοτυπίαν μου.

Νίνα (μὲ ἀπότομον κίνησιν). — Τὴν ζηλοτυπίαν σας;

Γεώργιος (ζωηρῶς). — Ἦθελον νὰ εἶπω τοῦ ἐγωϊσμοῦ μου.

Νίνα (ὕπεροπτικῶς). — Εἴσθε τρελλός, ὑποθέτω.

Γεώργιος (ὡσεὶ ψιθυρίζων). — Ἀλλοίμονον! πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

Νίνα. — Πότε σᾶς ἔδωσα τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ζηλοτυπῆτε, καὶ μάλιστα καὶ νὰ τολμάτε νὰ μοῦ τὸ λέγετε;

Γεώργιος (στενοχωρημένος, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἀναλαμβάνων τὴν ψυχραιμίαν του). — Οὐδέποτε, τὸ ὁμολογῶ, καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ δικαίωμα δὰ σᾶς ἦτο τόσον εὐκόλον νὰ μοῦ τὸ δώσετε.

Νίνα. — Πῶς, παρακαλῶ;

Γεώργιος. — Ἀπλούστατα, ἂν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δώσω, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐσπέρας, τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τὴν Τράπεζαν.

Νίνα. — Δὲν ἐννοῶ.

Γεώργιος. — Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς σᾶς συνήντησα δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀφήσω τὴν πόλιν αὐτὴν;

Νίνα (θυμωμένη, ἀλλὰ προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ). — Μὰ εἴσθε πολὺ ἐρωτοτρόπος· δὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἐγεννήθητε εἰς μίαν ὑπερρομαντικὴν ἐποχὴν.

Γεώργιος (ψυχρῶς). — Γελάτε, Νίνα;

Νίνα. — Καὶ πῶς νὰ μὴ γελάσω; Μὲ λέγετε τὰ πειὸ ἀστεία πράγματα μὲ μιά σπουδαιότητα...

Γεώργιος (μὲ τόνον φόγου). — Πῶς, δεσποινίς; κατ' αὐτὸν λοιπὸν τὸν τρόπον ὑποδέχεσθε ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις προσφέρεται νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν σας;

Νίνα. — Τῇ ἀληθείᾳ, φίλε μου, δὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐκλάβω ὅλ' αὐτὰ ὡς ἓνα ἀστεϊσμόν· εἶναι ἡ μόνη δικαιολογία, τὴν ὁποῖαν δύναμαι νὰ δεχθῶ, διὰ νὰ σᾶς συγχωρήσω.

Γεώργιος. — Ἀστεϊσμός!

Νίνα (μόλις κρατουμένη). — Καὶ τί ἄλλο εἴμπορεῖ νὰ εἶναι, παρακαλῶ;

Γεώργιος. — Νίνα!

Νίνα (ὕπεροπτικῶς). — Ἀ! φίλε μου Γεώργιε, ἐπιτρέψέ μου νὰ γελῶ μ' αὐτὰ· εἶναι προτιμώτερον.

Γεώργιος. — Ὡ!

Νίνα. — Νομίζετε, ὅτι ἔχετε ἐμπρὸς σας τοὺς ὑπἄλληλους σας καὶ διατάσσετε. Ἐπὶ πλέον μοῦ προσφέρετε τιμητικῶς ἔρωτα, τὸν ὁποῖον δὲν σᾶς ἐζήτησα καὶ μοῦ ρίπτετε κατὰ πρόσωπον τὴν προσφορὰν μιᾶς παραιτήσεως, τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχω τί νὰ κάμω.

Γεώργιος (θυμωθεὶς). — Εἴσθε σκληρὰ, φίλη μου.

Νίνα. — Ἀκούσατέ με. Σᾶς δίδω μίαν συμβουλήν: νὰ ἐπιστρέψετε ἀμέσως εἰς τὴν ἐπαρχίαν σας.

Γεώργιος (ἐκσπῶν). — Δεσποινίς! λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παίζετε μὲ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνου, ὅστις εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του; Ὡ! αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία σας!

Νίνα (ἐγειρομένη ἀποτόμως). — Κύριε, κύριε, ἂς παύσωμεν, σᾶς παρακαλῶ. Πρὸς τιμὴν σας, σᾶς ἤκουσα ἐπὶ πολὺ. Θὰ λησμονήσω, ἂν δυνηθῶ, μίαν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν ἡ στενὴ μας φιλία δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ συγχωρήσῃ. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον εἴμπορῶ νὰ κάμω διὰ σᾶς.

Γεώργιος (καταπραυνόμενος). — Ἀ! δεσποινίς· μὴ λησμονήσετε, παρακαλῶ, τίποτε.

(Ἡ Νίνα πλησιάζει τὴν θύραν τοῦ βάλους· αἰφνης σταματᾷ καὶ στρέφεται πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις κάθεται μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην· ἔπειτα ἐπιστρέφει).

Νίνα. — Γεώργιε, δὰ ὁμολογήσετε, βεβαίως, ὅτι λυπεῖσθε τὴν στιγμὴν αὐτὴν διὰ τὸν παραλογισμόν, ποῦ ἐδείξατε πρὸ ὀλίγου.

Γεώργιος (τεθλιμμένος). — Δὲν λυποῦμαι δι' ἄλλο πρᾶγμα, παρὰ διότι σᾶς ἀπήρεσα. Σᾶς ζητῶ ταπεινότητα συγγνώμην.

Νίνα (συγκεκινημένη). — Ἐχει καλῶς.

Γεώργιος. — Πρὸ ὀλίγου μοῦ ἐλέγετε, ὅτι ἔχω γίνεαι ἐπαρχιώτης. Ἐν τούτοις ὑπέθετον, ὅτι ἤρκει νὰ ἤμην εἰλικρινής, διὰ νὰ εἶπω ἀπεριφράστως εἰς μίαν τιμίαν κόρην: Δεσποινίς, ἡ καρδιά μου ζητῶ μόνον δι' ὑμᾶς· σᾶς ἀγαπῶ. Εἴσθε δι' ἐμὲ ἡ ἐλπίς καὶ ἡ χαρὰ μου, εἴσθε ἡ εὐτυχία

μου καὶ τὸ μέλλον μου· σᾶς ἀγαπῶ. Χωρὶς ἡ κόρη αὐτὴ νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τοὺς λόγους τούτους κάποιαν προσβολὴν ἢ ἀστεϊότητα. Ἴδου τί ὑπέθεσα, δεσποινίς, καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἠπατήθη.

(Ἡ Νίνα ἀκούει ὅπισθεν τῆς πολυθρόνας λίαν συγκεκινημένη· ἔπειτα πλησιάζει βραδέως, κάθεται καὶ παρατηροῦσα κατὰ πρόσωπον τὸν Γεώργιον):

Νίνα. — Ὅτι πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπατε, εἶναι ἀλήθεια;

Γεώργιος. — Μάλιστα, δεσποινίς.

Νίνα (ἐπιμένουσα). — Ὅστε... ἀγαπάτε;

Γεώργιος. — Σᾶς ἀγαπῶ!

Νίνα. — Ὅστε... (διακόπτεται καὶ κρύπτει τὸ πρόσωπόν της διὰ τῆς ἀνθοδέσμης της).

Γεώργιος (κρατεῖ τὴν χεῖρά της). — Ὡ! κλαίετε, δεσποινίς;

(Ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει νὰ ἀνακρούῃ τὴν εἰσαγωγὴν ἑνὸς νέου βάλς).

Νίνα (συνερχομένη). — Ὅχι, κύριε, σκέπτομαι.

Γεώργιος. — Νὰ τολμήσω νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί;

Νίνα (μειδιῶσα). — Σκέπτομαι, ὅτι ἤρχισεν ἡ εἰσαγωγή τοῦ βάλς, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη νὰ χορεύσω μὲ τὸν φίλον σας τὸν Μιλτιάδην καὶ ὅτι...

Γεώργιος (μὲ ζωηρὰν ἐκφρασίαν θλίψεως). — Καὶ ὅτι χωρὶς νὰ μοῦ εἰπῆτε ἔστω καὶ ἓνα λόγον, ἐπιστρέψετε εἰς τὸν χορὸν.

Νίνα. — Πρέπει. Τὸ ὑπεσχέθη.

—

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Νίνα. — *Γεώργιος.* — *Μιλτιάδης.*

Νίνα (πρὸς τὸν Μιλτιάδην, ὅστις εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάλους). — Μ' ἐσυγχωρήσατε, κύριε; παρακαλῶ, δώσατέ μου τὸν βραχίονά σας.

(Ἡ Νίνα στηρίζεται ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μιλτιάδου· ὁ Γεώργιος ρίπτεται ἐπὶ ἑνὸς ἀνακλίντρου ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἐξάψεως).

Νίνα (στέκεται παρὰ τὴν θύραν). — Φίλε κύριε Γεώργιε, ἐδῶ ἀκριβῶς ὑπάρχει γραφεῖον· δὰ εὔρετε αὐτοῦ μελάνη καὶ χαρτί· ἂν θέλετε νὰ ἐπωφεληθῆτε τὴν ὀλιγόλεπτον ἀπουσίαν μου, γράψατε τὴν παραίτησίν σας.

Γεώργιος (σηκώνεται περιχαρῆς καὶ σπεύδει εἰς τὸ γραφεῖον). — Ὡ! εὐχαριστῶ.

Μιλτιάδης (ἐκπληκτός). — Πῶς; ὁ κύριος Γεώργιος δίδει τὴν παραίτησίν του;

Νίνα. — Μάλιστα, ἐγὼ τὸν ὑπεχρέωσα πρὸς τοῦτο.

Μιλτιάδης. — Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐρωτήσω διατί;

Νίνα. — Ἐλαβε μίαν παράδοξον ἀπόφασιν.

Μιλτιάδης. — Ποῖαν;

Νίνα (χαμηλά, ἀφοῦ προηγουμένως ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὸν Γεώργιον, ὅστις εἶναι σκυμμένος καὶ γράφει). — Θέλει νὰ νυμφευθῇ.

Μιλτιάδης. — Ἀλήθεια; καὶ ποῖαν;

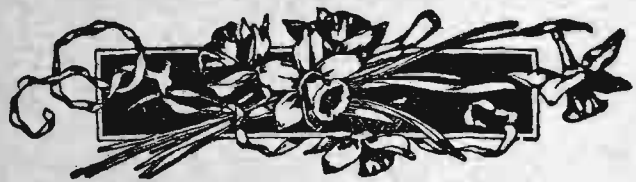
Νίνα. — Δὲν εἰξεύρω καὶ καλά!

Μιλτιάδης. — Ὡ! τὸν δυστυχῆ!

Νίνα. — Τὸ φρονεῖτε;

(Ἐξέρχεται στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Μιλτιάδου καὶ ἀρχίζει νὰ χορεύῃ).

(C. Cane)

ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ
ΕΝ ΤΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑΙ

Ἐταξὺ τῶν διαφορῶν ιδιοτήτων, αἰτινες χαρακτηρίζουσι τὸ ἀριστούργημα τῆς δημιουργίας, τὸν ἄνθρωπον, διακρίνεται μὲ ἀναμφισβήτητον ὑπεροχὴν ἢ μίμησιν. Οἱ ἠθικολόγοι, οἱ κοινωνιολόγοι καὶ ὄλοι, ὅσοι ἐμελέτησαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ ἐνεβάθυναν εἰς τὰ μυστήρια αὐτῆς, ἀνεγνώρισαν ὁμοφώνως τὴν μεγάλην δύναμιν καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἐπίδρασιν, τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ἡ ιδιότης τῆς μιμήσεως ἐπὶ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν. Εἰς αὐτὴν ὀφείλεται ἡ διάδοσις παντὸς καλοῦ, ὠφελίμου, εὐγενοῦς, ὑψηλοῦ, τὸ ὁποῖον συνετέλεσεν εἰς τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' εἰς αὐτὴν ἔχει ἐπίσης τὰς ρίζας τῆς ἢ καταπληκτικῆς πολλακίς ἐνὸς κακοῦ ἐπέκτασις, τὴν ὁποίαν μάτην ἐνίοτε προσπαθοῦσιν ἄναχαιτήσωσιν αἱ ἀυστηρότεραι τῶν ἀπαγορεύσεων. Ἀψευδὴς καὶ πρόχειρος τούτου ἀπόδειξις εἶναι αὐτὴ ἢ ἀνά τὸν κόσμον διαδοθεῖσα ὀλεθρία τοῦ καπνίσματος ἕξις, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἰσχυσαν τὰ αὐστηρὰ ἀπαγορευτικὰ μέτρα. Τὸν γνωστὸν ὀρισμὸν, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄν μιμητικόν, τοσοῦτον ἐβεβαίωσε μὲ τὸ κῦρὸς τῆς ἢ πείρα τῶν αἰώνων, ὥστε, ὅσοι ἀνέλαβον νὰ διαπλάσωσι καὶ μορφώσωσι τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα ἀπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ διδασκάλου μέχρι τοῦ φιλοσόφου καὶ ἱεροκήρυκος, ἔθεσαν ὡς βάσιν καὶ ὡς ἀσφαλὲς μέσον ἐπιτυχίας τὸ παράδειγμα καὶ τὰς πράξεις τῶν.

Ἄλλὰ τὴν μίμησιν, ὡς ἐπιδρῶσαν μεγάλως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἀνευρίσκομεν καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν αἰσθημάτων καὶ διαθέσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς ὁμοίους του;

Σκηναὶ ἐντυπωτικαί, ἐκτυλισσόμεναι ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ, ἄγουσιν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὰς ἐξωτερικεύσεις τῶν εὐγενεστέρων αὐτοῦ αἰσθημάτων, ὅταν σκορπίζῃ περὶ αὐτὸν τὰ δῶρα τῆς ἀγαθότητος καὶ τὰ μύρα τῆς εὐποιίας, καὶ ἐνῶ ἔτι ἐνεργεῖ ἐν ἐπιγνώσει τοῦ καθήκοντος τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ὑφίσταται ἐν τούτοις ἐν μέρει καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῆς μιμήσεως, καθότι ἀκολουθεῖ εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὸ ὠραῖον παράδειγμα ἢ τὴν εὐγενῆ τῶν ἄλλων πρωτοβουλίαν.

Ἡ μεγάλη αἰθουσα ἐνὸς τῶν ποικιλωνύμων ἐντευκτηρίων, εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν ὁποίων κυριαρχεῖ ἡ παιδρότης καὶ ἡ εὐθυμία, φωτόλουστος εἶχεν ἀνοίξει διαπλάτους τὰς θύρας τῆς εἰς τοὺς ἐσπερινούς τῆς θαμῶνας. Ἐστολισμένη μὲ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ προμηθεύσῃ δαπάνη ἀφειδῆς, παρουσίαζε πολυτελῆ καὶ ἐκθαμβωτικὸν διάκοσμον, ὅστις ἐπλαισίου θαυμασίως τοὺς ὅλον ἐν σχηματιζο-

μένους ὀμίλους τῶν προσερχομένων. Ἄνθρωποι, πρὸς τοὺς ὁποίους συχνάκις μειδία ἢ τύχη, ἤρχοντο ἐκεῖ, διὰ ν' ἀπολαύσωσιν εὐφροσύνας τῆς ζωῆς καὶ τῶν θελημάτων τῆς, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι, ζητοῦντες, μετὰ ὑπέρκοπον ἐργασίαν καὶ ἐκνευριστικὴν βιοπάλην, νὰ διέλθωσιν ἀμερίμους τινὰς ὥρας, κατέφευγον εἰς τὸ φαιδρὸν τοῦτο κέντρον, διὰ νὰ εὕρωσιν τὴν λήθην, τὴν ἀνάπαυσιν.

Συνομιλῖαι, συζητήσεις ζωηραὶ ἐπὶ ποικίλων θεμάτων, ἀστεῖσμοι καὶ γέλωτες ἀντήχουν ἐν τῇ κοσμοβριθεῖ ἐκεῖνῃ αἰθούσῃ, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου τὰ ἐντὸς κρυσταλλίνων κυπέλλων παρατιθέμενα ποτὰ ἠῶξαν τὸν οἶστον καὶ τὴν στωμιλίαν τῶν συνομιλητῶν.

Ἡ ζωηρότης καὶ ἡ εὐθυμία εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ ζενίθ, ὅτε, ὡς σκιά διολισθήσασα διὰ τῆς θύρας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν γυνὴ μεσηλιζ μὲ περιβολὴν πενιχράν, ἀλλ' ἐξωτερικοῦ, εἰς τὸ ὅποιον οὐδὲν προέδιδε τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαίτιδα. Ἦτο ὠχρὰ ἐπὶ τοῦ μαρμαμένου προσώπου τῆς ἔφερε καταφανῆ τὰ ἴχνη τῶν ταλαιπωριῶν καὶ στερήσεων. Μὲ βλέμμα διαρκῶς προσηλωμένον πρὸς τὰ κάτω, ὡσεὶ αἰσχυνομένη νὰ προσίδη κατὰ πρόσωπον, ἐράνη πρὸς στιγμὴν ταλαντευομένη καὶ μὴ ἀποφασίζουσα ποῦ νὰ διευθυνθῇ. Ἐστάθη· ἔλαφρον ἐρύθημα διήλθε διὰ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τῆς. Ἡ παρουσία τῆς δυστυχῆς γυναικὸς ἀπετέλει ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ εὐτυχὲς ἐκεῖνο περιβάλλον.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε· προὐχώρησε καὶ, πλησιάσασα τὸν πρῶτον ὄμιλον, ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐψύθησεν ἱκετευτικούς τινὰς λόγους, ζητοῦσα βήθειαν.

Πτωχὴ γυνὴ! εἶχεν ἴσως γραίαν μητέρα ἢ ἀνήλικα ὄρφανὰ καὶ χάριν αὐτῶν, μετὰ τὸσους δισταγμούς, ἔτεινε τὴν χεῖρα, διὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην.

Βλέμματα, γεμάτα ἀπὸ ἀδιαφορίαν καὶ ἀναληψίαν, ἀπήντησαν εἰς αὐτήν· τῇ ἔδωκαν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ περιμένῃ παρ' ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἐπεκαλεῖτο τὸν οἶκτον καὶ τὸ ἔλεος. Τὰ βλέμματα ταῦτα τῇ ἔλεγον καὶ τι πλέον· ὅτι διὰ τῆς παρουσίας τῆς ἠνώχλει καὶ ἐτάραττε τὰς στιγμὰς τῆς ἀμερίμνησας καὶ ἀπολαύσεως τοῦ φαιδροῦ ἐκείνου ὀμίλου.

Ἐστέναξε καὶ μὲ βῆμα κλονιζόμενον

ΤΟ ΑΧΑΪΔΕΥΤΟ ΠΟΥΛΙ

*Ἀπὸ ζευγαρωτὰ πουλιὰ στὰ κλαδάκια κλαιδούσαν
καὶ μ' ἐλόθησμα φιλιὰ γλυκὲς ἄμρες ἐπενοῦσαν.
Κι' ἕνα ἄλλο ζωηρὸ καὶ ἀχαΐδευτο πουλάκι
ζοῦσε μόνον στὸ χλωρὸ τὸ ἀντικρινὸ κλαδάκι.*

*Μιὰν ἀγοῦλα τὰ φιλιὰ ἦταν πειὰ τελειωμένα
καὶ τ' ἀχώριστα πουλιὰ εὐρεθῆκαν χωρισμένα.
Τὸ ἕνα ἔς ἄλλη ἀγκαλιὰ ὡμορφο τραγουδιὸν ἔλεγε,
τ' ἄλλο μέσα στὴ φωλιὰ εἶναι μοναχὸ καὶ κλαίει.*

*Καὶ τὸ ἄλλο τὸ πουλί, ποῦ ἀχαΐδευτο ἐζοῦσε,
ποῦ ἐζήλευε πολὺ καὶ ἀγάπη λαχταροῦσε,
εἶπε τότε μοναχὸ καὶ κινῶντας τὸ κεφάλι·
— Ἐγὼ εἶμαι τὸ φτωχὸ πικρὸ εὐτυχισμένο πάλι.*

*Τὶ τὴν θέλω τὴν χαρὰ, ποῦ βαθειὰ θ' ἀφήσῃ λύπη;
Δὲν ζηλεύω ἄλλη φορὰ, τέτοια ἀγάπη ἄς μοῦ λείπη.*

ΒΕΡΘΑ ΚΑΚΤΑΝΟΥ

ἀπεμακρύνθη. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐξωγραφῆθη ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἀπόγνωσις. Ἐκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω· θὰ ἀτήρητο ἴσως, ἀλλ' ὄχι. Τὴν συντετριμμένην καρδίαν τῆς ὑποβαστάζει ἡ μητρικὴ στοργή, ὁ δὲ νοῦς τῆς ὀρραδεῖ πρὸ τῆς φρικιαστικῆς τραγωδίας, ἣτις θὰ ἐκτυλιχθῇ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἂν τὰ ἀδύνατα τέκνα τῆς ἀφεθῶσι λεία τῆς πείνης καὶ τοῦ θανάτου.

Προχωρεῖ καὶ πάλιν, καὶ πλησιάζει τὸν δεύτερον ὄμιλον. Τείνει καὶ πάλιν τὴν χεῖρα, χωρὶς πλέον νὰ ἔχη τὴν δύναμιν νὰ ψελλίσῃ παρακλητικούς λόγους. Σιγῆ· ἀλλ' ἡ σιγὴ αὕτη εἶναι τόσον εὐγλωττος, τόσον ἐκφραστικὴ!

Ἡ δυστυχία τῆς προσεῖλκυσε τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν οἶκτον ἐνὸς τῶν παρακαθημένων, ὅστις μὲ περισσὴν γενναϊοδωρίαν παρέσχε τὴν συνδρομὴν του εἰς αὐτήν. Τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἠκολούθησαν τόσοι ἄλλοι, ὥστε ἡ πτωχὴ γυνὴ, ὅταν ἐζήρητο τῆς θύρας μὲ εὐχὰς καὶ εὐλογίας εἰς τὰ χεῖλη, εἶχεν ἤδη ἐξασφαλίσῃ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸν ἄρτον τῶν τέκνων τῆς.

Πόσαι ὑπάρξεις, ἔρμαια τῆς ἀστασίας καὶ τῶν ιδιοτροπιῶν τῆς τύχης, ὑφίσταμεναι τὰς σκληροτέρας τῶν δοκιμασιῶν καὶ τὰς πικροτέρας τῶν ἀπογοητεύσεων, θὰ ἐσώζοντο ἐκ τοῦ βαράθρου, εἰς τὸ ὁποῖον φέρει αὐτὰς ἡ δυστυχία μὲ ὀρμὴν ἀκάθεκτον, ἂν εὕρισκετο ὁ εἶς, ὅστις θὰ ἔτεινε εἰς αὐτὰς χεῖρα εὐεργετίδα! Πόσα ἔργα κοινωφελῆ, ὑπερόχου ἀξίας καὶ πρακτικότητος, ἄξια ὅλης τῆς συμπαθείας ἡμῶν, δυνάμενα νὰ εὐδοκηθῶσι καὶ ν' ἀποφέρωσι καρποὺς ἀγλαοῦς, μαραινόνται καὶ φυλλορροοῦσι, διότι δὲν εὐρέθη ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ ἔδιδε τὸ εὐγενὲς παράδειγμα τῆς ὑποστηρίξεως αὐτῶν!

Τὸ καθήκον μάλιστα τοῦ νὰ δίδωμεν τὸ παράδειγμα τῆς ἀγαθοεργίας καὶ συναληψείας τῶν πασχόντων, ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας καθίσταται εἴπερ ποτε ἐπιτακτικόν.

Ἀπὸ πολλοῦ τὸν λόγον ἔχει τὸ τηλεβόλον. Ἡ ἀνθρωποθύελλα, ἣτις ἠγέρθη ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον, μαίνεται εἰσέτι· καὶ ἔχει πολυάριθμα θύματα. Δὲν ἐννοοῦμεν θύματα τοὺς πίπτοντας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ ἀποθνήσκοντας μὲ τὸν ἐνδοξότερον θάνατον, τὸν ὁποῖον ἐξύμνησαν οἱ ποιητὰ καὶ λογογράφοι. Οὗτοι εἶναι ἦρωες, τῶν ὁποίων τὸ μέτωπον στέφει ὁ φωτοστέφανος τῆς δόξης καὶ ἀθανασίας. Θύματα τῆς τύχης εἶναι ἐκεῖνοι αἱ ὑπάρξεις, ὅσας ἐδάμασεν ἡ στέρησις, ἢ ἐγκατάλειψις, οἱ γέροντες γονεῖς, αἱ ἀπροστάτευτοι χῆραι, τὰ ἀνήλικα ὄρφανὰ. Τὰ θύματα ταῦτα ράνετε μὲ τὰ ἄνθη τῆς εὐποιίας· αὐτῶν σπογγίσατε τὸ δάκρυ· αὐτῶν ἀνακουφίσατε τὸν πόνον· αὐτὰ ἐνθαρρύνετε μὲ ἐν μειδίᾳ παρηγορίας· ὁσάκις δὲ τείνετε εἰς αὐτὰ χεῖρα προστασίας καὶ ἀρωγῆς, θὰ ἔχετε τὴν γλυκεῖαν συναίσθησιν, ὅτι διπλῶς εὐηργετήσατε αὐτὰ, καθότι τὸ παράδειγμα ὑμῶν θὰ εὕρη καὶ ἄλλους μιμητάς.

Κ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

ΚΑΚΗ ΝΥΦΗ

ΜΥΘΟΣ

«Η αύγή θέ να τὸ δείξῃ
τίνος μάνα θέ να λείψῃ».

— Δέν την θέλω! σοῦ λέω, δέν την θέλω!
δέν μπορῶ να κάμω μαζὶ τῆς!...

— Μά, καυμένη γυναῖκα, μάνα μου εἶναι...
— Μάνα-ξεμάνα δέν ξέρω γῶ!... ἢ θά
φύγῃ ἢ θά φύγῳ!...

ΩΩ

Πέρασαν ἡ μέρες τοῦ γάμου, ἔπαψαν οἱ
χοροὶ καὶ τὰ τραγούδια, ἐπῆγαν ἕνας-ἕνας
κ' οἱ καλεσμένοι στὰ σπίτια τους. Ὁ γαμ-
πρὸς ἔπιασε πάλι τὴ δουλειά του στὸ χωράφι
κ' ἡ νύφη ἄρχισε νὰ διορθώνῃ τὸ σπίτι τῆς
σάν καλὴ νοικοκυρά.

ΩΩ

Ἡ Ζάρφω ἀπὸ κορίτσι ἀκόμα ἦτο δουλεύ-
τρα πρώτῃ στὸ χωριό. Μά τώρα, ποῦ ἔμεινε
μόνη καὶ μοναχὴ νοικοκυρά, τώρα ἐμεγά-
λωσε κ' ἡ προκοπὴ τῆς. Ἡ ἰδέα μονάχα πῶς
ᾄριζεν αὐτὴ καὶ μοναχὴ ἐκεῖ μέσα, πῶς
μποροῦσε νὰ βάνῃ κάθε πράμμα κατὰ πῶς
τῷθελε, κάθε κόμμοδο καθὼς τῆς ἄρεζε, τὴν
ἔκανε νὰ πετάξῃ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Ἦξερε
τί θά πῆ πεθερὰ καὶ γι' αὐτὸ πρῶτο πράμμα,
ποῦ ἐρώτησε τὸν Θύμιο πρὶν τὸν πάρῃ, ἦτον
αὐτό:

— Ἔχεις μάνα;

— Μάνα οὔτε εἶχα, οὔτε θά κάμω ποτέ!...

Τέτοια ἀπόκρισι ἔδωκεν ὁ Θύμιος καὶ ὄχι
γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴ Ζάρφω εἶχε
τὴν προικὰ τῆς, ἦτον ὄρφανὴ—μονάχα μιὰ
μάνα εἶχε—κι' ὁ Θύμιος θάμπαινε σὺγαμ-
πρὸς στὸ σπίτι. Τώρα ὅμως, πῶκαμε τὴ
δουλειά του χωρὶς πολλὰ λόγια, ἔφερε τὴ
μάνα του, μιὰ κοντοπίθαρη γρηά, πιασμένη
χειροπόδαρα, θεότυφλη, καὶ τὴν ἀπίθωσε σὲ
μιὰ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ σάν τουλουμοτύρι.

Ἡ Ζάρφω, σάν εἶδ' ἔτσι, ἀναψε κ' ἐκάηκε.

— Δέν την θέλω! σοῦ λέω, δέν την θέλω!
δέν μπορῶ νὰ κάμω μαζὶ τῆς!... ἔλεγε
κ' ἐπανέλεγε στὸν ἀντρα τῆς.

— Μά, καυμένη γυναῖκα, μάνα μου εἶναι...
ἔλεγε ὁ Θύμιος μαζεμένος.

— Μάνα-ξεμάνα δέν ξέρω γῶ!... ἢ θά
φύγῃ ἢ θά φύγῳ!...

ΩΩ

Εἶδες, σάν λύσης τὰ πανιά τοῦ μύλου στὸν
ἄερα, πῶς δέν μπορεῖς ἔπειτα νὰ τὸν κρα-
τήσης, παρὰ σὲ ξεκουφαίνει μὲ τὸ τριξίμ-
του! Ἔτσι εἶναι κ' ἡ κακιὰ γυναῖκα ἅμα
τῆς δώσης ἀφορμὴ γιὰ λόγια· ἀνοίγει τὴ
γλῶσσά τῆς καὶ τὴν κάνει μιὰ πῆχη, καὶ
σάν μπορῆς ἀκουε. Ἡ Ζάρφω τώρα ἄλεθε
κάθε μέρα βρυσιές στὸν ἀντρα τῆς, βρυσιές
στὴν πεθερὰ τῆς, γρίνιες καὶ κακὸ σ' ὄλο
τὸ σπίτι.

— Μά, καυμένη, καὶ οὐ δέν ἔχεις τὴ
μάνα σου; τῆς λέει μιὰ μέρα ὁ Θύμιος.

— Ἐγὼ ἔχω τὴ μάνα μου, γιὰτ' εἶναι
μάνα μου!...

— Ἔτσι δέν κάθεται κ' ἐκείνη στὴν ἄλλη
γωνιά, πιασμένη χειροπόδαρα;

ΩΩ

Ὁ Θύμιος εἶχε δίκιο. Καὶ ἡ μάνα τῆς
Ζάρφως ἔτσι ἦταν, ἕμοια κ' ἀπαράλλαχτη,
ἀκίνητη ἀπ' τὰ γεράματα, καὶ τὴν εἶχαν
στὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ ἀντικρὺ τὴν μιὰ
στὴν ἄλλη. Μά ἡ Ζάρφω δέν ἤθελε ν' ἀκούσῃ
τέτοια λόγια γιὰ τὴ μάνα τῆς.

— Κι' ἀν κάθεται, μωρέ, εἶναι καλλίτερό
τῆς! ἐφώναζε θυμωμένη στὸ Θύμιο· ἐγὼ τὴν
ἔδωκα νὰ κάθεται ἐκεῖ ἀφέντρα καὶ κυρά,
καθὼς τῆς μοιάζει καὶ καθὼς εἶναι!

Ὁ Θύμιος ἔδωσε τὸ κεφάλι κάτω καὶ δέν
εἶπε τίποτε.

Ἐκατάλαβε πειὰ πῶς τέτοια ζωὴ δέν ὑπο-
φέρεται κ' ἔπρεπε ἢ μὲ τὴ γυναῖκά του νὰ
τὰ χαλάσῃ γιὰ πάντα, ἢ τὴ μάνα του νὰ
βγάλῃ ἀπ' τὸ σπίτι.

Κι' ἄρχισε νὰ στριφογυρίσῃ στὸ νοῦ πῶς
νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ δυσανεστήσῃ καμμιά

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΧΑΡΑΜΑΤΑ

— Γιατί νὰ μὲ ζυπνήσης, πετεινέ; γιατί;
— Ροδίξ' ἡ ἀνατολή, νυστάξ' ἡ Πούλια,
ἡ Αὐγὴ λαμπάδα τὸν Αὐγερινὸ κρατεῖ,
κρέθονται στὴς σπηλιὰς τὰ νυχτοπούλια.

— Γιατί, γιατί νὰ μὲ ζυπνήσης, πετεινέ;
— Ἄπ' τ' ἄστρα δέν ἀπέμεινεν οὐτ' ἕνα·
χαρὰ Θεοῦ τὸ φῶς προβάλλει.

— Ναί!

μὰ ἐγὼ ποῦ ἀναιρεύομαι περασμένα!

ΩΩ

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Οὐτ' ἕνα δέντρο. Ὁ ἥλιος τοῦ μεσημεριοῦ
τὰ δυλασμένα χόρτα φρυγανίζει.
Στὴ νεκρωμένη στράτα τοῦ μικροῦ χωριοῦ
ἕνα βαρὸ μουλάρι κουδουνίζει

Μονάχος ὁ ἀγωγιάτης πίσω ἀργοπατεῖ
κ' ἰδρωκοπᾷ κ' ἀγκομαχᾷ καὶ σκύβει·
μιὰ σκέψι μόνον, μιὰ λαχτάρα τὸν κρατεῖ:
πότε νὰ φτάσῃ πέρα στὸ καλύβι.

ΩΩ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Ὁκνός, ἀργός ὁ ἥλιος γέρνει στὸ βουνό,
σάν περοκαματάρης κουρασμένος·
στὸ φῶς του τὸ ροδόχρυσο καὶ τὸ στερνὸ
σβόνει τοῦ δέντρο ὁ ἴσκιος ἀχνισμένος.

Βραχνοχτυπᾷ τὸ σῆμαντρο τοῦ ἐσπερινοῦ.
Προσμένοντας τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι,
ὁ ἀθώρητος καντηλανάφτης τ' οὐρανοῦ
στὸ πολυκάντηλό του ρίχνει λάδι.

ΩΩ

ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ

Λαμποκοπούσαν τ' ἄστρα ἀραδιασμένα,
ἀναλαμπὴ τῆς νεότητος μας στὸν οὐρανό,
ἔαγρυπνη τότε ἐπρόσμενες ἔμένα
σ' ὀρθάνοικτο παράθυρο τὸ πλαγινοῦ.

Ὡ! χρόνε! Ἔτσι κ' ἀπόψε λάμπουν μέτρια
τ' ἄστέρια στὴ δροσόλουση τῆ σιγαλιά,
μὰ εἶναι κλειστά, κλειστά τὰ παραθύρια.
— Κοιμήσου τώρα· σ' ἀγαπᾷ μ' ἄσπρα μαλλιά.

Ι. Π.

ἀπ' τῆς δυό. Γιατί ὁ Θύμιος ἦταν ἄνθρωπος
καλός, προβατάκι τοῦ Θεοῦ κ' ἀγαποῦσε
τὴ γυναῖκά του καλλίτερα ἀπ' τὰ μάτια του.
Δέν ἤθελε ὅμως, καθόλου δέν ἤθελε νὰ δυσα-
ρεστήσῃ καὶ τὴ μάνα του. Ἐκείνη τὸν ἐδά-
σταξε τόσοις μῆνας μέσ' στὴν κοιλιά τῆς,
ἦλθ' ἡ ψυχὴ στὸ στόμα τῆς ὦ; νὰ τὸν γεν-
νήσῃ κ' ἐτράθηξε τοῦ λεονταριοῦ τὰ πάθη
ὦ; που νὰ τὸν κάμῃ ἀντρα, καὶ τώρα αὐτὸς
νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὴν κρατήσῃ στὸ σπίτι του
τῆς λίγες μέρες, ποῦ ἔχει ἀκόμα νὰ ζήσῃ!
Γιατί ἅμα τὴν βγάλῃ ἀπ' τὸ σπίτι του, ποῖος
θὰ τὴν συμμαζώσῃ; ἔπειτα τί θὰ πῆ ὁ κό-
σμος; τί κρίσι θὰ κάμῃ ὁ Θεός;...

ΩΩ

Ὁ Θύμιος ἦτο σὲ τέτοια στενοχώρια μέρα-
νύχτα, ἀδιάκοπα. Μά ἡ Ζάρφω δέν ἔπαινε
τῆς γρίνιες.

— Ἄκου ποῦ στὸ λέω γῶ, τοῦ λέει μιὰ
μέρα. Νὰ τὴν πιάσουμε τὸ βράδυ καὶ νὰ τὴν
ρίξουμε στὴν στέρνα. Τὴν ἄλλη μέρα λέμε
πῶς πέθανε καὶ πειὰ οὐτ' ἡ γάτα, οὐτ' ἡ
ζημιὰ τῆς!...

Οὔτε τὸ διάβολό σου νὰ διῆς, οὔτε τὸ
σταυρό σου νὰ κάμῃς. Εἶδε καὶ ἀποεῖδεν,
ἐδέχθη ὁ Θύμιος. Καὶ τὴν νύχτα ἐπῆγαν στὸ
σκοτάδι, ἔπιασαν τὴν γρηά, ποῦ ἐμαύριζε σάν
τουλοπι μαλλιὰ κριαρίσια στὴ γωνιά, τὴν
ἔδωκαν σ' ἕνα σακκὶ χωρὶς νὰ πῆ γκίχ καὶ
τὴν ἔρριψαν στὴν στέρνα.

— Ἄμε στὸν ἀνεμο ἀπὸ πάνω μου! εἶπεν
ἡ Ζάρφω.

Καὶ τρελλὴ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς, γιὰ τὴ ἐξε-
φορτώθηκε μιὰ γιὰ πάντα τὴν πεθερὰ, ἄρ-
χισε νὰ κτυπᾷ τὰ χέρια καὶ νὰ χορεύῃ σάν
δαιμονισμένη μέσ' στὴν αὐλή, τραγουδώντας:

Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
τοῦ γέρου ἡ μάνα 'χάθη!

Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα,
τοῦ γέρου ἡ μάνα 'χάθη!...

Ὁ κακόμοιρος ὁ Θύμιος ἔδλεπε τὴ γυ-
ναῖκά του σὲ τέτοια κατάστασι κ' ἔκουνοῦσε
τὸ κεφάλι ἀπάνου-κάτου σάν κάτι νὰ ἤθελε
νὰ πῆ μυστικό. Μά μὴν ἠμπορῶντας νὰ κάμῃ
ἄλλως, ἐχόρευε μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ
ἐτραγουδαγεν:

Ἡ αύγή θέ να τὸ δείξῃ
τίνος μάνα θέ να λείψῃ!...

— Τί λές αὐτοῦ, γέρο; εἶπε στὸν ἀνδρα
τῆς ἡ Ζάρφω.

— Τὸ γύρισμα, ἀποκρίθηκεν ὁ Θύμιος μὲ
ἀδιαφορία.

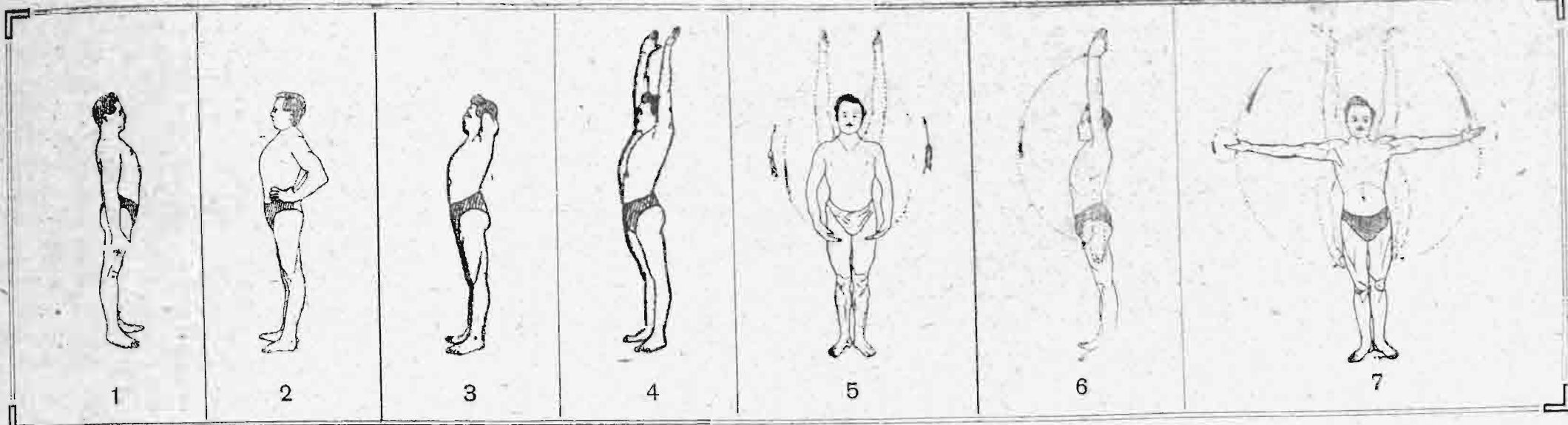
ΩΩ

Ἔτσι ἐγύρισαν στὸ σπίτι κ' ἐκοιμήθηκαν.
Μά τὴν αύγή, ποῦ ἐσηκώθη χαρούμενη ἡ
Ζάρφω κ' ἐπῆγε τῆς μάνας τῆς τὴν κουρ-
κούτη νὰ τὴν ζεστάνῃ, ἔμεινεν ἔξαφνα μέρ-
μυρο καταμεσῆς στὸ σπίτι, θωρῶντας μὲ
γουρλωμένα μάτια μπροστά τῆς τὴν πεθερὰ.
Γιατί ὁ Θύμιος, μὴ ἔχοντας ἄλλο νὰ κάμῃ,
γιὰ νὰ παύσουν τὰ λόγια τῆς Ζάρφως, ἄλ-
λαξε τὴν νύχτα τὴν γρηά καὶ μέσ' στὸ σκο-
τάδι, ἀντὶ νὰ πάρουν τὴ μάνα του, ἐπῆραν
τὴ μάνα τῆς Ζάρφως.

— Ἄχ! μάνα μου, μανουλά μου! .. ἔλεγε
τώρα ἡ Ζάρφω, κλαίουσα ἀπρηγόρητα καὶ
τραδῶντας τὰ μαλλιά τῆς.

— Μπά! λέει ὁ Θύμιος μὲ χαμόγελο· ἡ
δική σου μάνα ἦταν χρειάζουμένη, ἡ δική
μου δέν ἦταν;...

ΑΝΔΡ. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΣΩΜΑΣΚΙΑ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

— ΕΝ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ —

Δεκαπέντε λεπτά.

Δεκαπέντε λεπτά ἐξοδεύει ὁ νέος μας πρὸ τοῦ καθρέπτου τοῦ διὰ τὸν λαιμοδέτην τοῦ μόνου. Δὲν θέλομεν νὰ τοῦ τὰ στερήσωμεν· εἶναι καὶ αὐτὰ χρήσιμα διὰ τὴν εὐπρόσωπον παρουσίαν τοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀλλὰ, διὰ νὰ εἶναι δικαιολογημένος, πρέπει νὰ ἀφιερῶσιν καὶ ἄλλα δεκαπέντε λεπτά τοῦλάχιστον διὰ κατὰ πολυτιμότερον τοῦ λαιμοδέτου τοῦ καὶ τῆς περιβολῆς τοῦ: διὰ τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἢ μὲν φύσιν προώρισε νὰ εἶναι τὸ τελειότερον καὶ ἁρμονικώτερον δημιούργημα τῆς πλάσεως, αὐτὸς δὲ τὸ παρημέλησε μὲ τὸν βίον τοῦ, μὲ τὴν ἀκηδῖαν τοῦ, ὥστε ἐν πολλοῖς νὰ γίνῃ ῥάκος, σύνολον καχεκτικῶν καὶ ἀναιμικῶν σαρκῶν, αἵνες εἶναι τρομακτικαὶ γελοιογραφίαι ἐνὸς Ἐφήβου ἢ ἐπὶ Δισκοβόλου τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ ἐπιστήμη, βλέπουσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιρρώσεως τῶν σωμάτων καὶ τὴν ἐνοχον ἀποχὴν τῶν νέων ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν, ἠπλοποίησε τὰ πράγματα: ἔφερε τὴν γυμναστικὴν εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸν κοιτῶνα, καὶ τὴν ἀπῆλλαξεν ἀπὸ κάθε εἰδος ὄργανου, καὶ τὴν περιώρισε εἰς ρυθμικὰς τινὰς κινήσεις.

Ὁ καθηγητὴς μόλις Farnet ἐσυστηματοποίησε τὰς κινήσεις αὐτάς, καὶ τὰς καθώρισε ἀναλόγως τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος. Τὸ σύστημά τοῦ εἶναι ἀπλοῦν, ἐπιωφελές, εὐχερέστατον. Εὐχρῆς ἔργον, ἂν οἱ ἀναγνώσται μας τὸ ἀκολουθήσουν.

Χάριν αὐτῶν κάμνομεν ἐνταῦθα περιλήψιν τοῦ συστήματος τούτου, μὲ τὰς σχετικὰς πρὸς τοῦτο εἰκόνας.

Ἀσκήσεις καθημεριναί.

Διὰ νὰ εἶναι σύνολόν τι ἀσκήσεων ἐπιωφελές, πρέπει νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν ὅλους τοὺς μῆς τοῦ σώματος καὶ νὰ προκαλῆ τὴν ταυτοδύναμον κίνησιν αὐτῶν. Κατὰ τὸν Farnet, πρὸ τῶν ἀσκήσεων, αἵνες θὰ γίνωνται ἰδιαίτεροι καθ' ἑκάστην,

ὑπάρχουν καὶ αἱ προκαταβολικαί, αἵνες, πάντοτε αἰῶναι, πρέπει νὰ προηγῶνται τῆς ἄλλης ἡμερησίας ἀσκήσεως. Αἱ ἀσκήσεις αὗται εἶναι αἱ ἑξῆς:

Στάσις προσοχῆς — Ὁ ἄξον τοῦ λαιμοῦ κάθετος· ὁ πῶγων πρὸς τὰ ὀπίσω· οἱ ὦμοι καταβιβασμένοι καὶ ἐστραμμένοι πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡσάν νὰ ἔταινον, ὅπως συναφθῶσι· κοιλία συμμαζεμένη διὰ νὰ μὴ ἐξέρχεται τῆς καθέτου γραμμῆς τοῦ στήθου· βραχίονες τεταμένοι πρὸς τὰ κάτω· κνήμαι ἠνωμένοι καὶ τεταμένοι· πτέρια καὶ γόνατα ἠνωμένα· πόδες ἀνοιγμένοι εἰς τόσον 60 μοιρῶν· τὸ σῶμα δὲν πρέπει νὰ κλῖνῃ οὔτε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω (εἰκὼν 1).

Αἱ χεῖρες ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν — Ἀπὸ τῆς στάσεως τῆς προσοχῆς μεταθέσαστε τοὺς βραχίονας καὶ προβραχίονας οὕτως, ὥστε αἱ παλάμαι νὰ φθάνουν εἰς τὴν μέσην μὲ τὰ τέσσαρα δάκτυλα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὸν μέγαν δάκτυλον πρὸς τὰ ὀπίσω (2).

Αἱ χεῖρες εἰς τὸν αὐχένα — Ἀπὸ τῆς στάσεως προσοχῆς ὑψώσαστε πλαγίως τοὺς βραχίονες, ὡς αἱ χεῖρες νὰ τεθῶσι πρὸς τὸν αὐχένα μὲ τὰς παλάμας ἔμπροσθεν, τὰ δάκτυλα τεταμένα καὶ ἠνωμένα, εἰς τρόπον, ὥστε αἱ ἄκραι τῶν δακτύλων τῶν δύο χειρῶν νὰ ἐφάπτονται. Οἱ ἄγκωνες δέον νὰ στρέφονται πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ δὲ πῶγων πρὸς τὰ μέσα (3).

Τάσις τῶν χειρῶν — Τείνατε τὰς χεῖρας κατὰ μῆκος τοῦ σώματος. Οἱ βραχίονες δέον νὰ μὴ ἐξέρχονται τῆς γραμμῆς τοῦ σώματος, οὔτε ἔμπροσθεν, οὔτε ὀπίσω, καὶ νὰ εἶναι, οὔτως εἰπεῖν, κολημένοι εἰς τὰ αὐτὰ (4).

Ἀναπνευστικαὶ κινήσεις — Διὰ τῶν κινήσεων τούτων ἐξασκεῖται τις εἰς κανονικὴν ἀναπνῆν. Ὁ θώραξ, διὰ τῆς ὑψώσεως τῶν χειρῶν καὶ τῆς τάσεως τῶν ὤμων πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπιτρέπει εἰς τοὺς πνεύμονας νὰ διασταλῶσι καὶ νὰ λειτουργήσωσιν ἀνέτως. Αἱ κινήσεις αὗται συντελοῦσιν ἀκόμη εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρωσι ταχέως τὴν ἡρεμίαν ἐν τῇ ἀναπνοῇ καὶ τῇ κυκλοφορίᾳ μετὰ μακρὰν ἐργασίαν.

Ἐπιτρέψτε μοι εἰπεῖν διὰ κάποιον νέον πολὺ μονδαῖν, πολὺ κομψόν, πολὺ ἐπιτηδευμένον:

— Βλέπεις αὐτόν; δὲν βγαίνει ἔξω, ἂν δὲν σταθῇ δεκαπέντε λεπτά τῆς ὥρας ἔμπροσθεν τοῦ καθρέπτου, γιὰ νὰ δέσῃ τὸν λαιμοδέτην τοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι πάντοτε σωστὸ καλλιτέχνημα.

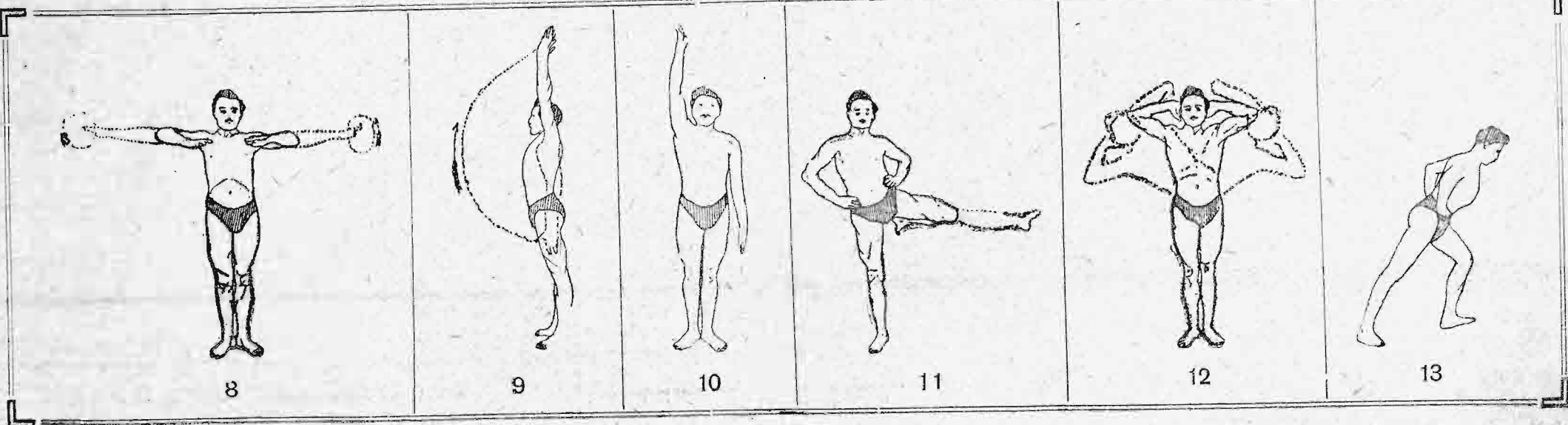
Ἐθαύμασα τὸν νέον καὶ τὸν λαιμοδέτην τοῦ, ἀλλὰ περισσότερον ἀπ' ὅλα ἐθαύμασα τὴν ὑπομονὴν τοῦ καθρέπτου νὰ τὸν ἀντικατοπτρίζῃ τόσα λεπτά τῆς ὥρας, ὡς πού νὰ δέσῃ τὴν γραβάτα τοῦ. Ἄλλ' ἂν ὁ καθρέπτης δὲν ἔσπασεν ἀκόμη εἰς χίλια κομμάτια πρὸς διαμορτυρίαν, δὲν θὰ παύῃ βέβαια νὰ στρέφῃ τὰς σκέψεις τοῦ εἰς βῆρος τοῦ νέου αὐτοῦ κυρίου τοῦ.

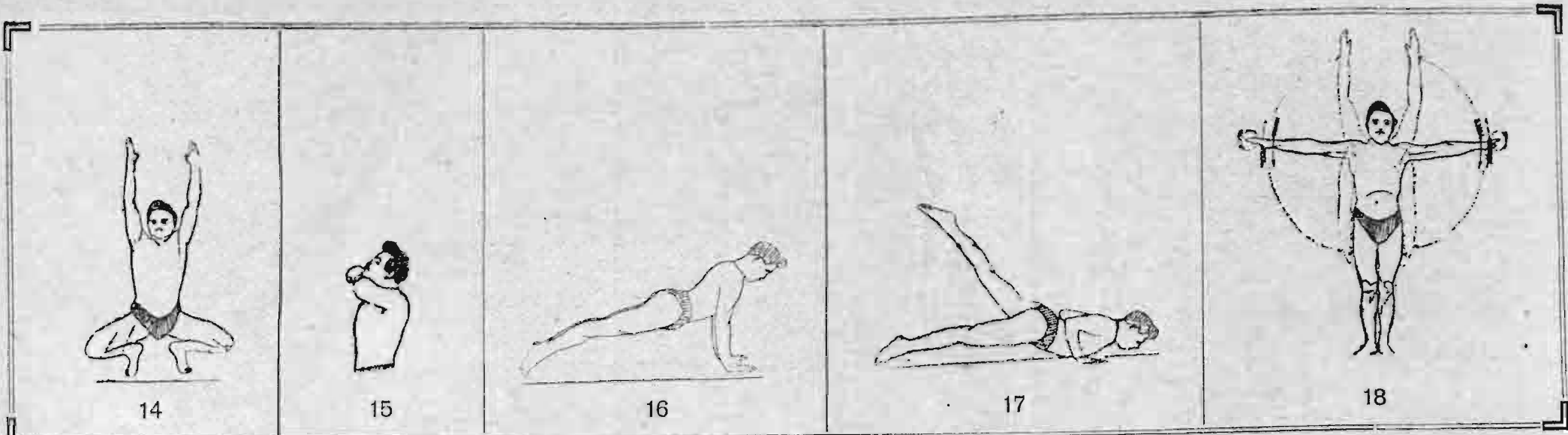
Φρονῶ, οἱ πολλοὶ καθρέπται κάμνουν τὴν συνουσίαν αὐτῶν τῶν σκέψεων, ἂν ἀποβλέψῃ κανεὶς εἰς τὴν ἐντέλειαν τοῦ δεσμάτος τῆς γραβάτας καὶ τοῦ λεπτολόγου κοκκεταρισμοῦ τῶν νέων μας ἀπ' ἐνός, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου εἰς τὰ καχεκτικά, τὰ ὠχρά, τὰ ἀίμα σώματα τῶν περισσοτέρων, εἰς τὰς φλέβας τῶν ὁποίων δὲν σφύζει ζωηρὸν τὸ αἷμα.

Παράδοξος ἀντίληψις! τοποθετοῦμεν τὴν ὠριότητα ἐκεῖ, ὅπου δὲν χωρεῖ.

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἠδύναντο ν' ἀντιληφθῶν ὠραιότητα ἀνευ ὑγείας καὶ ἁρμονίας σωματικῶν λειτουργῶν. Ἡμεῖς τοποθετοῦμεν τὴν ὠριότητα εἰς τὰ ἐκκεντρικὰ χρώματα τοῦ βροτόν, εἰς τὰ ρεβέρ τῶν πανταλονιῶν μας, εἰς τὸ κομψὸν λουστρίνι, εἰς τὸν λαιμοδέτην μας, τέλος, καὶ ὅμι ἐκεῖ, πού μόνον δύναται νὰ ἐδραστῆ, εἰς τὸ σῶμά μας. Αὐτὸ δὲ, ἀντὶ τὰ τὸ ἐνισχύσωμεν, νὰ τὸ ἐνδυναμώσωμεν, νὰ τὸ καταστήσωμεν ἁρμονικὸν εἰς τὴν λειτουργίαν, εἰς τὴν δύσμιον, εἰς τὰς γραμμάς μὲ κατάλληλον προπαιδεύσιν, τὸ παραδίδωμεν εἰς τὰς φροντίδας τοῦ ῥάπτου, ὁ ὁποῖος ἀναπληροῖ τοὺς κολοὺς ὤμους, τὰ ἰσχνὰ μέρη τοῦ μὲ βάτας, μὲ ρεβαντιούκια, μὲ παραγεμισμάτα.

Θυμιάσιοι ἀντικαταστάται τῶν εὐρώστων καὶ τῶν αἰμοσταζόντων μῶν!

σίαν, ή βιάϊαν τινά προσπάθειαν. ή τις επιφέρει πνευστίασιν (λαχάνιασμα) ή παλμούς καρδιας.

Καθ’ όλας τας άναπνευστικας άσκήσεις ή εισπνοή πρέπει να γίνεται διά της ρινός με κλεισμένον τó στόμα, ή έκπνοή δέ διά του στόματος, τó όποϊον όσοιτε τας χείρας, έκπνέετε δέ ίσχυρώς κατά την καταβίβασιν των χειρών.

Αί άναπνευστικαί άσκήσεις γίνονται διά των συνήθων κινήσεων των βραχιόνων· άλλ’ έν τή περιπτώσει ταύτη πρέπει να γίνονται βραδέως. Εισπνέετε βαθέως και επί μακρόν, καθ’ όν χρόνον ύψοιτε τας χείρας, έκπνέετε δέ ίσχυρώς κατά την καταβίβασιν των χειρών.

1ον γύμνασμα.—Στάσις προσοχής με τούς βραχιόνας όμως προς τά έμπρός κατά μήκος του σώματος. ‘Υψώσατε τας χείρας πλαγίως, όσον τó δυνατόν ύψηλότερον, και εισπνέετε έν τούτῳ βιθέως. ‘Επειτα επαναφέρετε τας χείρας εις την πρώτην των θέσιν και έκπνέετε επίση; βαθέως (5).

Αί άναπνευστικαί άσκήσεις είναι ώφέλιμοι, όταν έκτελώνται μετά τινα κοπιώδη γυμνάσματα, ή άλλην εργασίαν επίπνον, ή τις επιφέρει πνευστίασιν. Τότε άκριβώς οί πνεύμονες έχουν ανάγκην περισσοτέρου άέρος.

2ον γύμνασμα.—Από τής στάσεως τής προσοχής ύψώσατε τας χείρας προς τά έμπρός και άνω, εισπνέοντες βαθέως. ‘Επειτα καταβίβάσατε τούς βραχιόνας εκ των πλαγίων έν τῷ έκπνέετε. ‘Όταν φθάσουν οί βραχιόνες εις την γραμμήν των ώμων, τότε στρέψετε τας χείρας εύτως, ώς ται αί παλάμαι να είναι προς τά κάτω (6).

Τό αυτό γύμνασμα δύναται να γίνη άν ύψώσατε πλαγίως τούς τεταμένους βραχιόνας κατά μήκος του σώματος και στρέψετε τας χείρας, όταν ούται φθάσουν εις την γραμμήν των ώμων εύτως, ώς ται αί παλάμαι να είναι προς τά άνω, όταν άναβ βίξτε τας χείρας, προς τά κάτω δέ, όταν τας καταβίβάξτε (7).

‘Όταν κάμντε τας άναπνευστικας κινήσεις, πρέπει τó παράθυρον του δωματίου σας να είναι ή τελειώς ή κατά τó ήμισυ άνοιχτόν, και τούτο αναλόγως τής εποχής, διά να δύναται οί πνεύμονες να εισπνέωσιν έλεύθερα τόν άναπνεύμενον άέρα.

3ον γύμνασμα.—Στάσις προσοχής με τούς βραχιόνας κεικαμμένους προς τούς βραχιόνας εις τρόπον, ώς ται να εύρίσκονται επί του αυτού όριζοντίου επιπέδου. Εισπνέοντες, άνοιξτε τούς βραχιόνας, ούτως θα μείνωσι πάντοτε έν τῷ όριζοντίω των γραμμῶν, και φεράτε τους όσον τó δυνατόν προς τά όπισω. ‘Επειτα άρχίσατε την έκπνοήν, όταν επαναφέρετε τούτους εις την πρώτην αυτών θέσιν. Τό γύμνασμα τούτο πρέπει να γίνεται πέντε ή έξ φορές καθ’ επανάληψιν τó ολιγότερον (8).

‘Η ώφέλεια των άναπνευστικων κινήσεων επί του όργανισμου και ιδιαιτέρως επί τής κυκλοφο-

ρίας αύξάνει περισσότερο, όταν εισπνέοντες ύψοιτε τó σῶμά σας επί των άκρων των ποδων, καταβίβάξτε δ’ αυτό κατά την έκπνοήν.

Μετά τας άνωτέρω κινήσεις ούτινες θα γίνονται καθ’ έκάστην, κάμντε τας επομένους αναλόγως των ήμερών:]

Δευτέρα.

Κινήσεις των βραχιόνων σύγχρονοι.—Από τής στάσεως τής προσοχής ύψώσατε συγχρόνως και τας δύο χείρας εκ των έμπροσθεν προς τά άνω. Οί βραχιόνες πρέπει να μένουں παράλληλοι με τας παλάμας προς τά μέσα. ‘Η ύψοις των βραχιόνων πρέπει να φθάγη μέχρι του σημείου, καθ’ ό ούτοι δύναται να έλθωσι προς τά όπίσω, χωρίς να άνοξωσι διόλου έν τής παραλλήλου γραμμῆς των (9).

Κινήσεις των βραχιόνων έναλλάξ.—Εκ τής θέσεως προσοχής ύψώσατε τόν ένα βραχιόνα προς τά άνω, ένῶ δ’ έτερος μένει προς τά κάτω και τείνετε όσον τó δυνατόν προς τά όπίσω. Αί παλάμαι προς τά μέσα. Προς περισσοτέραν ώφέλειαν εκ του γυμνάματος τούτου, εισπνέετε, όταν άνεψήνετε τόν βραχιόνα, και έκπνέετε, όταν τόν καταβίβάξτε (10).

Κινήσεις μηρών και κνήμων.—Εκ τής στάσεως προσοχής, φεράτε τας χείρας εις τά ίσχια. Μεθ’ ό ύψώσατε τόν άριστερόν μηρόν πλαγίως, με την κνήμην κεικαμμένην και με τόν πόδα τεταμένον. ‘Εκτείνετε την κνήμην πλαγίως έν τῷ προσεκτάσει του μηρού. ‘Επειτα επανέλθετε εις την άρχικήν στάσιν, κρατούντες την κνήμην τεταμένην.

Τό αυτό και διά τόν δεξιόν μηρόν και την κνήμην (11)

Κινήσεις του κορμου.—Στάσις εύθειά, αλλά με πόδας άνοιχτούς. Αί χείρες εις τά ίσχια, εις τόν αύχένα, ή οι βραχιόνες τεταμένοι κατά την προέκτασιν του σώματος. Κλίνατε διαδοχικῶς τó σῶμα προς τά άριστερά, μεθ’ ό προς τά δεξιά. Μή λυγίσετε τά γόνατα, ούτε άφίνετε την κεφαλήν να πείτη. ‘Επίσης προσέχετε να μη μετατοπίζεται ή λεκάνη (12).

Κλίσεις προς τά έμπρός.—Στάσις εύθειά, με τας χείρας εις τά ίσχια ή τόν αύχένα. Φέρετε τόν άριστερόν πόδα καθ’ εύθειαν έμπρός ούτως, ώς ται ή άριστερά πτέρνα να είναι κατάντικρου τής δεξιάς, τά άκρα των ποδων έστραμμένα προς τά έξω. Κλίνατε ταύτοχρόνως τó σῶμα έμπρός, λυγίζοντες τó άριστερόν γόνυ και διατηρούντες την δεξιάν κνήμην άκαμπτον. ‘Επανέλθετε εις την άρχικήν σας στάσιν, μεθ’ ό προβάλετε τόν έτερον πόδα (13).

Κάμψεις των κάτω άκρων.—Από τής εύθείας στάσεως ύψώσατε τó σῶμα επί των άκρων των ποδων, καταβίβάσατε τó σῶμα, κάμπτοντες τας κνήμας. Ταύτοχρόνως ύψώσατε τούς βραχιόνας έμπρός και καθέτως, εις τρόπον, ώς ται οί βραχιόνες να εύρίσκονται έν τῷ αυτῇ γραμμῇ του σώματος, όταν τούτο είναι καθισμένον. ‘Επειτα ύψώθητε και επανέλθετε εις την εύθειαν στάσιν, έκτείνοντες τας κνήμας και επαναφέροντες τούς βραχιόνας εις την θέσιν των. Τό γύμνασμα τούτο γίνεται με τας πτέρνας ολίγον άπεχούσας άλλήλων ή και ένωμένους (14).

Κλίσεις κεφαλῆς.—Στάσις εύθειά. Κλίνατε την κεφαλήν έμπρός και θέσατε τας χείρας συνηωμένους ολίγον άνω του τραχήλου. ‘Υψώσατε την κεφαλήν και κλίνατε την όσον τó δυνατόν προς τά όπίσω, ένῶ αί χείρες θα άνθίστανται εις την κίνησιν ταύτην. ‘Επειτα επαναφέρετε την κεφαλήν προς τó στήθος, φέροντες άντίστασιν ίσχυράν διά των χειρών ήνωμένων και τεθειμένων υπό τόν πάγωνα (15).

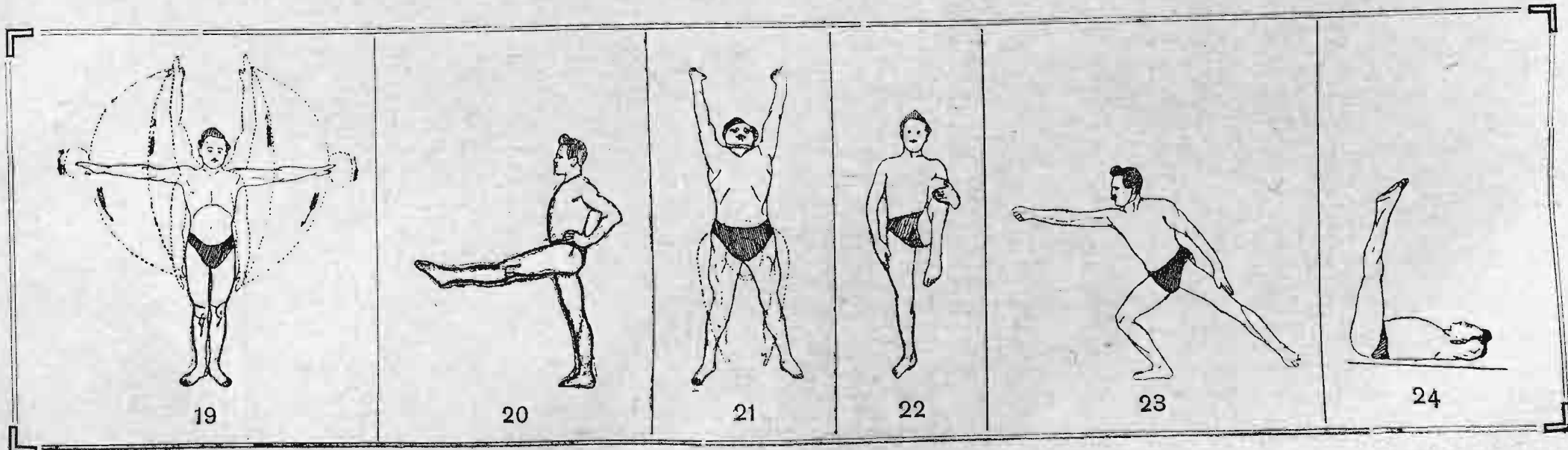
Πρηνηδόν.—Τό σῶμα τεταμένον όριζοντίως επί του έδάφους εύτως, ώς ται να στηρίζεται διά των άκρων των ποδων και διά των τεταμένων χειρών, ούτινες δέον να ει αι με τας παλάμας άνοιχτός επί του έδάφους· ή απ’ άλλήλων άπόστασις των χειρών θα είναι ολίγον μεγαλειτέρα του πλάτους του στήθους. Τά δάκτυλα ήνωμένα και με διεύθυνσιν προς τά έμπρός, οί βραχιόνες τεταμένοι και παράλληλοι, αί κνήμαι επίσης τεταμένοι. Κάμψατε τούς βραχιόνας μέχρις ού τó στήθρον φθάσει τó έδαφος, χωρίς να τó έγγίση όμως. ‘Επαναλάβετε τó γύμνασμα πολλάκις (16).

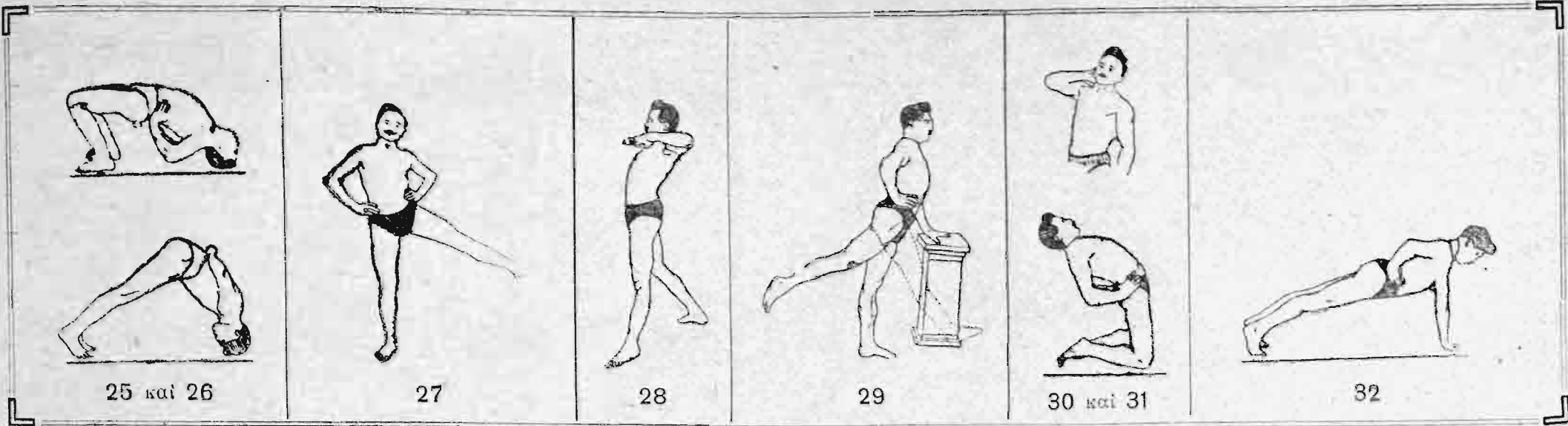
Πρηνηδόν, κινήσεις των ποδων.—Τό γύμνασμα τούτο είναι όμοιον του προηγουμένου, με την έξῆς προσθήκην: όταν οί βραχιόνες κάμπτονται και τó σῶμα κλίγη, ύψώσατε διαδοχικῶς τόν πόδα τεταμένον προς τά άνω. Τότε τó σῶμα στηρίζεται επί τριών σημείων: των δύο παλαμων και του άκρου του ένός ποδός (17).

Τρίτη.

Κινήσεις των βραχιόνων.—Στάσις εύθειά. ‘Υψώσατε πλαγίως τούς βραχιόνας τεταμένους μέχρι τής όριζοντίας γραμμῆς των ώμων. Είς τó σημείον εκείνο κάμντε περιστροφην πλήρη και καταναγκαστικήν των βραχιόνων ούτως, ώς ται οί παλάμαι να έρχονται προς τά άνω. ‘Επειτα έξικολουθήσατε την ύψοσιν των βραχιόνων μέχρι τής καθέτου με τας παλάμας προς τά μέσα άντίκρου άλλήλων. ‘Επαναφέρατε τούς βραχιόνας εις την

οριζοντίαν γραμμήν, κάμνοντες τὰς στροφάς των αντίστροφως, οὕτως, ὥστε ὅταν καταπίπτουσιν αἱ χεῖρες, νὰ φθάσουν μὲ τὰς παλάμας πρὸς τοὺς μηρούς.

Κατὰ τὰς κινήσεις αὐτὰς δύνασθε νὰ κάμνετε ἀναπνευστικὸν γύμνασμα. Εἰσπνέετε ὅταν ὑψόνετε τοὺς βραχίονας, ἐκπνέετε δ' ὅταν τοὺς καταβιβάσετε (18 και 19).

Άρσις τῆς κνήμης τεταμένης ἔμπρὸς. — Ἀπὸ τῆς εὐθείας στάσεως μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ ἰσχία ἢ τὸν αὐχένα, ὑψώσατε ἔμπρὸς τὴν ἀριστερὰν κνήμην, τεταμένην μὲ προτεταμένον τὸν πόδα, κλίνοντες ἐλαφρῶς τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἐπιναφῆρατε τὸν ἀριστερὸν πόδα εἰς τὴν θέσιν του, μεθ' ἧς ἐπαναρχίζετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς δεξιᾶς κνήμης (20).

Κλίσεις τοῦ κορμοῦ ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω. — Στάσις εὐθεία μὲ τοὺς ποδας ὀλίγον ἀνοικτιὺς καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχίων. Κλίνετε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, φροντίζοντες, ὅπως μὴ λυγίζετε τὰ γόνατα καὶ διατηροῦντες τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην. Ὑψώσατε κατόπιν τὸ σῶμα καὶ κλινάτε το πρὸς τὰ ὀπίσω (21).

Ἐτέρα κλίσις τοῦ κορμοῦ. — Τοποθετηθῆτε εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς βήματος ἀπὸ τὸν τοῖχον, στρέφοντες πρὸς αὐτὸν τὴν ράχιν. Οἱ πόδες ἀνοικτιὶ κατὰ 50 ἑκατοστά τοῦ μέτρου, οἱ βραχίονες τεταμένοι ἐν τῇ προεξέχῃ τοῦ σώματος. Κλίνετε τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰς τρόπον, ὥστε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων νὰ θίξωσι τὸν τοῖχον, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν ἐγγίση ἡ ράχιν καὶ ἡ κεφαλὴ. Μὲ τὴν στάσιν αὐτὴν ὑψώθητε τετράκις ἢ πεντάκις ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν. Ἐπειτα ἐκκλινάθητε εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν σας καὶ κλίνετε πρὸς τὰ ἔμπρὸς, μέχρις εὖ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων θίξωσι τὸ ἔλαφος. Μὴ λυγίζετε τὰ γόνατα κατὰ τὸ γύμνασμα τοῦτο (21).

Κάμψεις τοῦ μηροῦ. — Στάσις εὐθεία. Ὑψώσατε διαδοχικῶς τὴν μίαν τῶν κνημῶν, εἰς τρόπον, ὥστε τὸ γόνυ νὰ θίξῃ τὸ στήθος καὶ ὁ ποὺς νὰ μείνῃ εἰς κάθετον γραμμὴν. Κατὰ τὸ γύμνασμα τοῦτο πρέπει νὰ βοηθῆτε τὴν κάμψιν, κρατοῦντες τὸ γόνυ μὲ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν χεῖρα, διὰ νὰ πλησιάσῃ τοῦτο πλεονέκτερον τὸ στήθος (22).

Προβολή. — Στάσις εὐθεία. Οἱ πόδες εἰς εὐθείαν γωνίαν. Ὁ ποὺς, ὁ ὁποῖος θὰ προβληθῇ καὶ ἡ κεφαλὴ ἐστραμμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς προβολῆς. Προβάλατε τὸν δεξιὸν πόδα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς μέτρου περίπου ἀπὸ τὸν ἄλλον. Αἱ πτέρναι δέσν νὰ μένωσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς. Ἡ ἀριστερὰ κνήμη τεταμένη. Ὑψώσατε τεταμένον τὸν δεξιὸν

βραχίονα μὲ τὴν πυγμὴν κλειστὴν καὶ ὑψωμένην εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἀριστερὸς βραχίονας τεταμένος μὲ τὴν χεῖρα ἀνοικτὴν θὰ ἐπακουμβῆ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κνήμης. Τὸ αὐτὸ γύμνασμα καὶ διὰ τῶν ἀριστερῶν ἄκρων (23).

Άρσις τῶν κνημῶν. — Κατακλιθῆτε μὲ τὴν ράχιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν αὐχένα. Ὑψώσατε τὰς κνήμας λίαν τεταμένας μέχρι καθέτου γραμμῆς καὶ καταβιβάσατέ τας εἰς τὴν πρώτην τῶν θέσιν (24).

Γέφυρα Α'. — Κατάκλισις ὡς εἰς τὸ προηγούμενον γύμνασμα. Ὑψώσατε τὸ σῶμα εἰς σχῆμα τόξου, εἰς τρόπον, ὥστε ἡ κεφαλὴ καὶ αἱ πτέρναι νὰ στηρίζωνται μόναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους (25).

Γέφυρα Β'. — Κατακλιθῆτε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρηνηδόν. Ὑψώσατε κατόπιν τὸν κορμόν, ὥστε νὰ σχηματισθῇ γέφυρα ἀντίθετος τῆς προηγουμένης μὲ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ δάκτυλα τῶν ποδῶν μόναι ἐγγίζοντα τὸ ἔδαφος (26).

Τετάρτη.

Άρσις τῶν χειρῶν. — Στάσις εὐθεία. Ὑψώσατε τοὺς βραχίονας τεταμένους πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ θέσατέ τους παραλλήλως μὲ τὰς παλάμας κατέναντι ἀλλήλων. Καταβιβάσατε ἐκ τῶν πλαγίων τοὺς ὑψωμένους βραχίονας μέχρι τῆς ὀριζοντίας γραμμῆς μὲ τὰς παλάμας πρὸς τὰ ἄνω. Ἐπειτα κάμνετε στροφὴν τῶν παλαμῶν οὕτως, ὥστε αὐταὶ νὰ στραφῶσι πρὸς τὰ κάτω. Καταβιβάσατε τὰς χεῖρας εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν θέσιν (19).

Άρσις τῆς κνήμης. — Στάσις εὐθεία· αἱ χεῖρες εἰς τὰ ἰσχία. Ὑψώσατε ἐκ τῶν πλαγίων τὴν ἀριστερὰν κνήμην μὲ τὸν πόδα τεταμένον, κλίνοντες ἐλαφρῶς ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τὰ δεξιὰ· τὸ αὐτὸ γύμνασμα ἐπαναλάβετε διὰ τῆς ἀριστερᾶς κνήμης (27).

Κλίσεις πρὸς τὰ ὀπίσω. — Στάσις εὐθεία μὲ τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στήθους. Φέρτε τὸν δεξιὸν πόδα ὀπισθεν τοῦ ἀριστεροῦ μὲ τὰ δάκτυλα ἀμφοτέρων ἐστραμμένα πρὸς τὰ ἔξω. Ταυτόχρονον κλίνετε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, λυγίζοντες τὴν δεξιὰν κνήμην καὶ διατηροῦντες τὴν ἀριστερὰν τεταμένην (28).

Δίκνισις τῶν κνημῶν. — Στάσις εὐθεία. Στηρίξατε τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τινος ἐπίπλου, φέροντες τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς κνήμης τῆς ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὴν στηριζομένην χεῖρα. Φέρτε βραδέως τὴν ἑτέραν κνήμην ἔμπρὸς καὶ ὀπίσω μὲ

τὴν ἑτέραν τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς ὀσφύος. Τὸ λίκισμα τοῦτο τῆς κνήμης πρέπει νὰ γίνεταί 15 - 20 φορὰς (29).

Κλίσεις κεφαλῆς. — Στάσις εὐθεία. Κλίνετε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ, θέτοντες τὴν ἀριστερὰν παλάμην κάτωθι τοῦ ἀριστεροῦ ὠτός. Φέρτε κατόπιν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ἀριστερὸν ὠμόν, ἀνθιστάμενοι ὁμοῦς ἐπαρκῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Κάμνετε τὸ αὐτὸ γύμνασμα καὶ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος (30).

Κλίσεις τοῦ κορμοῦ. — Γονατίσατε ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Αἱ κνήμαι ἀνοικταὶ μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχίων. Κλίνετε τὸν κορμόν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον (31).

Στήριξις ἐπὶ ἐνὸς βραχίονος. — Κνήμαι ἀνοικμέναι. Ἡ ἀριστερὰ χεῖρ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μὲ σῶμα τεταμένον. Φέρτε ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος καὶ θέσατε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα εἰς τὸ ἰσχίον. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα καὶ διὰ τοῦ ἑτέρου μέρους (32).

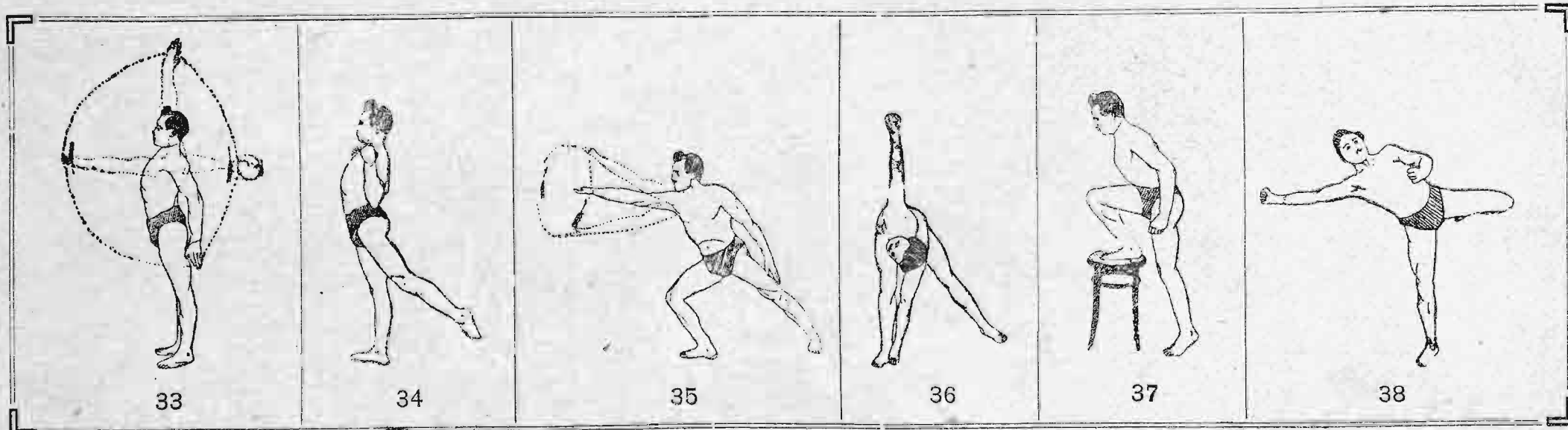
Πέμπτη.

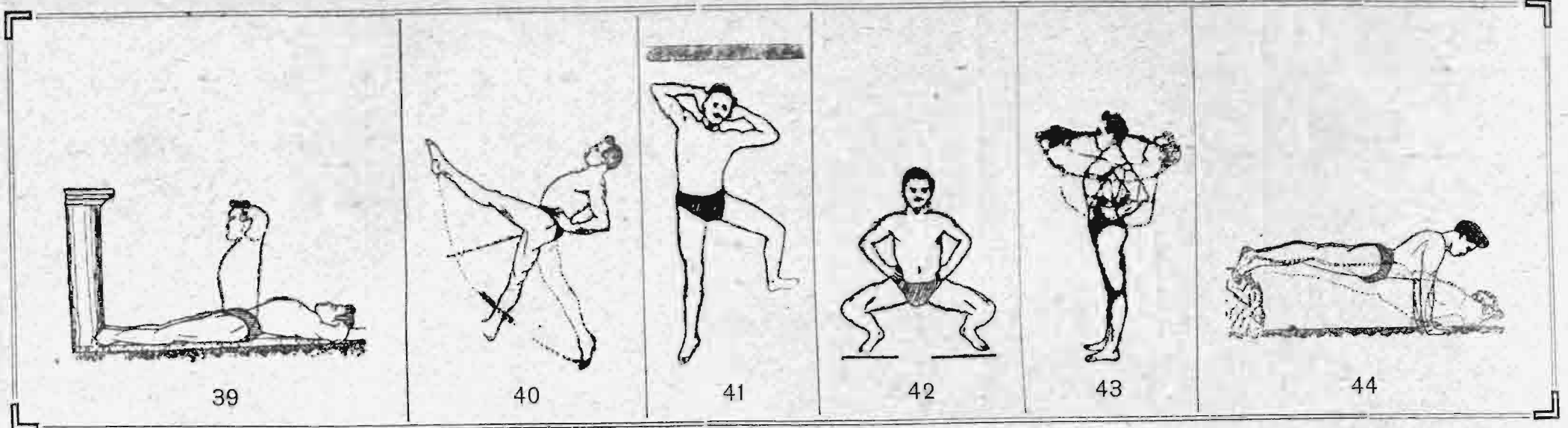
Άρσις τῶν βραχιόνων. — Στάσις εὐθεία. Ὑψώσατε τοὺς βραχίονας ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερον μὲ τὰς παλάμας καταντικρῶ ἀλλήλων. Ἀπομακρύνετε τοὺς πλαγίους μέχρι τῆς ὀριζοντίας γραμμῆς, μεθ' ἧς τοὺς ἐξαναγκάσετε νὰ κόμουν πλήρη στροφὴν, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ στραφῶσιν αἱ παλάμαι ἄνω. Ἀνυψώσατέ τους καθέτως, διατηροῦντες τὰς παλάμας ἀπέναντι ἀλλήλων (33).

Άρσις τῆς κνήμης. — Στάσις εὐθεία μὲ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας κωκαμμένους. Ὑψώσατε ἐκ τῶν ὀπισθεν τὴν ἀριστερὰν κνήμην, κλίνοντες ἐλαφρῶς ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς. Ἐπειτα ἐπαναλαμβάνετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς ἑτέρας κνήμης (34).

Περιστροφικὴ κίνησις τῶν βραχιόνων. — Τοποθετηθῆτε ὡς εἰς τὴν προβολὴν 23. Κλίνετε πρὸς τὰ δεξιὰ· κινήσατε περιστροφικῶς τὸν δεξιὸν βραχίονα, τεταμένον ὀριζοντίως ἔμπρὸς. Ἡ παλάμη πρὸς τὰ ἄνω κατ' ἀρχάς, ἔπειτα πρὸς τὰ κάτω. Οἱ κύκλοι, τοῦ, ὁποῖους θὰ διαγράφετε, δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουσι διάμετρον 35 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Τὸ αὐτὸ γύμνασμα ἐπαναλάβετε διὰ τοῦ ἑτέρου βραχίονος (35).

Περιστροφή τοῦ κορμοῦ. — Στάσις εὐθεία, ἀλλ' αἱ πόδες ἀνοικταὶ κατὰ 60 ἑκατοστόμετρα περί-

που. Ἐκτείνετε πλαγίως καὶ ὀριζοντίως τοὺς βραχίονας μὲ πυγμὰς κλειστάς. Στρέψατε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ κλίνατέ το πρὸς τὰ δεξιὰ, ὥστε ἡ δεξιὰ πυγμὴ νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ καμφθοῦν τὰ γόνατα. Κατὰ τὴν σιγμὴν ταύτην παρατηρεῖτε τὴν ἀριστερὴν πυγμὴν. Ἐπανέλθετε εἰς τὴν ἀρχικὴν στάσιν καὶ ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς (36).

Κάμψεις τοῦ σώματος.—Τὰς χεῖρας εἰς τὰ ἰσχία ἢ καθέτως εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ σώματος καὶ μὲ τὸν ἓνα πόδα ἐπὶ τοῦ καθίσματος. Κάμψτε τὴν κνήμην τὴν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ καθίσματος, διατηροῦντες τὴν ἑτέραν τεταμένην. Τὸ αὐτὸ γύμνασμα διὰ τῆς ἄλλης πλευρᾶς (37).

Κινήσεις τῶν ποδῶν.—Στάσις εὐθεῖα. Κλίνατε τὸ σῶμα πρὸς τὰ δεξιὰ μὲ τὸν δεξιὸν βραχίονα περιστρεφόμενον πλαγίως. Ὁ ἀριστερὸς βραχίονα κεκαμμένον ἐπὶ τοῦ στήθους μὲ κλειστάς τὰς πυγμὰς. Ὑψώσατε τὴν ἀριστερὴν κνήμην ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον ὀριζοντίως. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα καὶ διὰ τοῦ ἄλλου μέρους (38).

Κάμψεις τοῦ κορμοῦ.—Κατακλιθῆτε εἰς τὸ δάπεδον ἐπὶ τῆς ράχως, μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν τοποθετημένα ὑπὸ ἓν ἐπιπλόν μὲ χαμηλὰ πόδια (κορμό, κ. τ. τ.), θέσατε τὰς χεῖρας εἰς τὸν αὐχένα. Ὑψώσατε τὸν κορμὸν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ καθήσετε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπαναλάβετε τοῦτο πολλάκις καὶ προσέξατε, ὅπως ἡ ράχις μὴ ἀνορθωθῇ ἐπὶ τοῦ δαπέδου, πρὸς μόνον ἢ κεφαλῇ καὶ οἱ ὦμοι (39).

Παρασκευή.

Ἄρσις τῆς κνήμης.—Στάσις εὐθεῖα χεῖρες ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν. Ὑψώσατε ἔμπρὸς τὴν ἀριστερὴν κνήμην τεταμένην, φέρετέ τὴν εἰς θέσιν πλαγίαν· ἔπειτα ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ ὀπισθεν. Ἡ κνήμη, ἐφ' ἣς θὰ στηρίζεται τὸ σῶμα, πρέπει νὰ μὲνῃ εὐθεία καὶ τὸ σῶμα νὰ διατηρῇ τὴν πλήρη του ἰσορροπίαν. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς δεξιᾶς κνήμης (40).

Πλαγία κλίσις.—Στάσις εὐθεῖα· αἱ χεῖρες ὀπισθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Φέρετε τὸν ἀριστερὸν πόδα ἀριστερὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν πρὸς τὰ ἔξω. Κλίνατε τὸ σῶμα πλαγίως, κάμπτοντες τὴν ἀριστερὴν κνήμην καὶ διατηροῦντες τὴν δεξιὰν τεταμένην. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα ἐκ δεξιῶν (41).

Κάμψεις τῶν κάτω ἄκρων.—Στάσις εὐθεῖα· χεῖρες ἐπὶ τῶν ἰσχιῶν. Ὑψωθῆτε ἐπὶ τῶν ἄκρων

τῶν ποδῶν, καταβιβάσατε τὸ σῶμα, κάμπτοντες τὰς κνήμας καὶ ἀπομακρύνοντες τὰ γόνατα ὅσον τὸ δυνατόν. Ὑψωθῆτε, τείνοντες τὰς κνήμας (42).

Περιστροφή τοῦ θώρακος.—Στάσις εὐθεῖα· οἱ πόδες ἀνοικτοὶ κατὰ 50 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου· αἱ χεῖρες εἰς τὰ ἰσχία. Κλίνατε τὸ σῶμα ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ, διαγράφοντες τόξον ἔμπρὸς. Κλίνατε ὀπισθεν, διαγράφοντες τόξον πρὸς τὰ ὀπίσω. Τὸ αὐτὸ ἐπαναλάβετε ἐξ ἀριστερῶν. Ἡ λεκάνη πρέπει νὰ μὲνῃ ἀκίνητος (43).

Τάσις καὶ κάμψεις τοῦ σώματος.—Τὸ σῶμα παράλληλον πρὸς τὸ ἐδσοφος. Αἱ παλάμαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου. Κάμψατε τοὺς βραχίονας· τὸ σῶμα τότε θὰ κλίνη, ἀλλὰ προσέξατε, ὅπως μὴ κάμπτεται (44).

Σάββατον.

Ἄρσις τοῦ μηροῦ.—Στάσις εὐθεῖα· αἱ χεῖρες εἰς τὰ ἰσχία. Ὑψώσατε τὸν ἀριστερὸν μηρὸν ἔμπρὸς μὲ τὴν κνήμην κεκαμμένην καὶ τὸν πόδα τεντωμένον. Ἐκτείνετε κατόπιν τὴν κνήμην εἰς τὴν προέκτασιν τοῦ μηροῦ. Ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα διὰ τῆς δεξιᾶς κνήμης (45).

Ὑψωσις ἐπὶ τῶν ποδῶν.—Στάσις εὐθεῖα· χεῖρες εἰς τὰ ἰσχία. Ὑψώσατε τὸ σῶμα ὅσον τὸ δυνατόν ὑψηλότερον ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν χωρὶς νὰ λυγίστετε τὰς κνήμας καὶ ἐπανέλθετε εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν (46).

Ἄρσις τῶν βραχιόνων.—Πόδες ἀνοικμένοι, ὁ κορμὸς κεκλιμένος πρὸς τὰ ἔμπρὸς. Ἀπομακρύνετε τοὺς βραχίονας πλαγίως, διατηροῦντες τὰς παλάμας ἄνω, ἔπειτα ὑψώσατέ τους ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Ἡ κεφαλὴ πρέπει νὰ διατηρῆται ὑψηλά, αἱ δὲ κνήμαι νὰ μὴ λυγίσουν. Κατὰ τὴν ὑψωσιν τῶν βραχιόνων πρέπει νὰ τοὺς φέρετε πολὺ ὑψηλά, ὀπισθεν τῶν ὤμων, χωρὶς νὰ κατοβιβάζετε τὴν κεφαλὴν (47).

Κλίσις τοῦ κορμοῦ.—Στάσις εὐθεῖα· κνήμαι ἀνοικταί. Ἐκτείνετε τοὺς βραχίονας ὀριζοντίως μὲ πυγμὰς κλειστάς. Κλίνατε ἔμπρὸς τὸν κορμὸν ἄνωθεν τῆς ἀριστερᾶς κνήμης, τῆς ὁποίας τὸ γόνυ δέον νὰ κλίνη ὀλίγον. Κάμψτε ἡμισυν κύκλον πρὸς τὰ δεξιὰ μὲ κεκαμμένον κορμὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ δεξιὰ χεὶρ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν ποῦ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἢ ἀριστερὰ. Ἐπανέλθετε εἰς τὴν ὀριζοντίαν γραμμὴν, διατηροῦντες τὸ σῶμα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ κλίνατε τὸν κορμὸν δεξιὰ ἄνωθεν τῆς δεξιᾶς κνήμης (48).

Πλαγία κλίσις τοῦ κορμοῦ.—Θέσις ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ γυμνάσματι. Κάμψτε ἡμισυν κύκλον ἀριστερὰ, δηλαδὴ τὴν ἀντίθετον τοῦ προηγουμένου γυμνασματος κίνησιν (49).

Περιστροφικὴ κίνησις τῶν κνημῶν.—Κατακλιθῆτε ἐπὶ τῆς ράχως μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὸν αὐχένα. Ὑψώσατε τὰς κνήμας σας τεταμένους καὶ ἠνωμένας εἰς ὕψος 30 ἑκατοστομέτρων πρὸς τοῦ. Ἐπειτα διαγράψτε δι' αὐτῶν ἕξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὴν ἀνάπαλιν κύκλους. Οἱ πόδες πρέπει νὰ ἐγώνωνται μετὰ τὴν συμπλήρωσιν ἐνὸς κύκλου (50).

Μὴ νομίσητε, ὅτι ἀνωτέρω, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἠθέλησα ν' ἀποκλείσω ἐπὶ τὴν ἡμερησίαν γυμναστικὴν τὰς γυναῖκας.

Τούναντίον μάλιστα ἐπεφύλαξα τὸ τελευταῖον τοῦτο κεφάλαιον, ἵνα τονίσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν ἐπιδρασίαν τῆς γυμναστικῆς ἐπὶ τοῦ γυναικείου σώματος, τόσον διὰ τὴν ὑγίαν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν χάριν του.

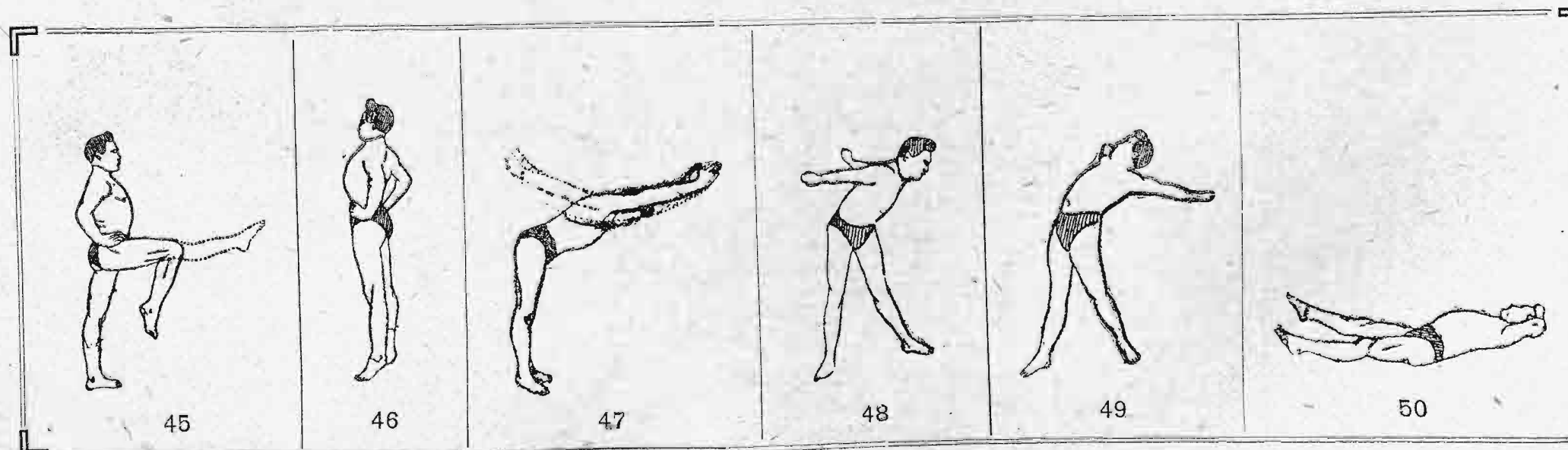
Οὐδεμία δίμιτα εἶναι τόσον συντελεστικὴ πρὸς καταπολέμησιν τῆς ὑπερπαχύνσεως, ὅσον ἡ καθημερινὴ γυμναστικὴ οἰδημία ἀγωγή δίδει χάριν εἰς τὰς κινήσεις, ὅσον ἡ γυμναστικὴ ἐπίσης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα γυμνασματα, ἐξ αὐτῶν αἱ μὲν νεανίδες, μέχρι τῆς ἡλικίας δώδεκα ἢ πενήντα ἐτῶν, πρέπει νὰ κόμωσιν ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα γυμνάζουν τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας καὶ τὴν ὀστέον. Αἱ ἀμετάβλητοι καθημεριναὶ ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῆς πραγματικῆς ταύτης, αἱ ἀναπνευστικαὶ ἀσκήσεις, αἱ τάσεις καὶ κάμψεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν κνημῶν, καὶ αἱ κάμψεις τῆς ὀσφύος εἶναι αἱ καθ' αὐτὸ ὑποδεικνύμεναι ἀσκήσεις.

Κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἣτις ἀρχεται ἐπὶ τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους καὶ φθάνει μέχρι τοῦ δεκάτου ὀγδόου, αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶναι ἐλαφρότεροι καὶ νὰ μὴ προκαλῶσι σωματικὴν ἐξάντλησιν. Ἀπὸ τῆς ἡλικίας ταύτης, ὅτε ἡ σωματικὴ ἀνάπτυξις τῆς γυναικὸς ἔχει ἐπιτελεσθῆ, δύναται αὕτη νὰ κάμῃ ὅλα τὰ γυμνάσματα, λίαν ἐπιμελῶς δι' αὐτὴν, ἀρκεῖ ταῦτα νὰ γίνονται μὲ τάξιν, ἐλαφρῶς προεῖδυσαν ἀπὸ τὰ εὐκολώτερα εἰς τὰ δύσκολα.

Ἡ ὑγεία καὶ ἡ εὐρυθμία τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς, δὲν εἶναι μόνον ἀπαραίτητος διὰ τὴν χάριν τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐρωστίαν τῆς γενεᾶς, τὴν ἐπιείαν καλεῖται αὕτη νὰ δημιουργήσῃ.

ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ,

ὁδῶ Φερμελετζιλέρ, ἀριθμ. 86-90. — Τηλέφ. 1105.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Σ. Δ. ΣΑΜΑΡΑ

Μεγάλη συλλογὴ γουναρικῶν.

Μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς.

Καπέλλα γυναικεῖα τοῦ συρμοῦ.

Κεντήματα μὲ τὸ κοιλόν.

Μεγάλη Ὀδὸς τοῦ Μπέγιογλου, ἀριθμ. 407,

ἐναντι ἀκριβῶς τοῦ Ζυθοπωλείου Γιάννη.

Ἵποκατάστημα: Τοῦννελ, ἐναντι τοῦ Τεκέ, ἀριθμ. 416.

Ἐγγυημένη διατήρησις γουναρικῶν κατὰ τὸ θέρος.

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΓΕΥΣΤΟΤΕΡΑ

ΚΡΑΣΙΑ

ΤΑ ΑΓΝΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ

ΡΑΚΙΑ

Πωλήσεις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Κυρίες, δεσποινίδες,

Τὰ ὑφάσματά σας,

τοὺς νεωτερισμούς σας,

ὅλα τὰ εἶδη τῶν κοστοῦμ-ταγιέρ καὶ προικὸς

θὰ εὑρετε εὐθηνότατα

εἰς τὸ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ "ΝΕΣΤΕΡΕΝ," ΚΑΣΗΜ ΖΑΔΕ, Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

ἐν ΣΤΑΜΠΟΥΛ,

ὁδῶ Γενῆ-δζαμί, Χασεκῆ-χαράμ, ἀριθμ. 13-19.

ΑΠΛΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΡΚΕΙ

Κύριοι,

Εὑρετε, ὅτι ἡ ἐπιτυχία σας ἐξαρτᾶται πολ-
λάκις ἀπὸ τὸν λαιμοδέτην σας;

Δι' αὐτὸ νὰ εἴσθε ἐκλεκτικοί.

ΔΑΙΜΟΔΕΤΑΣ καλλιτεχνικούς, κομπούς, ὤ-
ραίους, ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ὄλων τῶν εἰδῶν ἔτοιμα
καὶ ἐπὶ παραγγελία, ΓΙΑΚΑΔΕΣ λινοὺς καὶ στε-
ρεοὺς, ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ, ΦΑΝΕΛΕΣ καὶ ὅ,τι σχε-
τικὸν θὰ εὑρετε εἰς συγκαταβατικὰς τιμὰς εἰς τὸ
Κατάστημα τῶν κυρίων

Θ. ΚΑΡΔΑΜΕΝΗ & Κ. ΡΙΖΟΥ

ἐν τῇ Μεγάλῃ Ὀδῶ τοῦ Μπέγιογλου, ἀριθμ. 156,

ἐναντι τοῦ Ζυθοπωλείου Βαλαβάνη.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ — ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Η ΙΡΙΣ

Μεγάλη Ὀδὸς τοῦ Μπέγιογλου, ἀριθμ. 430,

ἄνωθεν τοῦ Παντοπωλείου Ἀδελφῶν Δημητρακοπούλων.

Ἔργασια ἐπιμεμελημένη.

Μεγεθύνσεις καλλιτεχνικαί

Τεμαὶ εὐθηναί.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΑ

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ,

ΟΜΕΡ ΑΜΠΙΤ ΧΑΝ

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ

ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ

Τὸ παράπονο τῆς συζύγου.

Ἀγαπημένη μου μαμάκα,

Ἡ ζωὴ μου εἶναι ἀνυπόφορη. Γιὰ φαντάσου! εἶναι τρεῖς μέρες ποὺ δὲν ἐβγήκα περίπατο, οἷτε πήγα σὲ κανένα τσαί ἢ σὲ κινηματογράφο! Ὁ ἄνδρας μου δὲν μὲ συνοδεύει εἶναι ἀμετάπειστος. Ἐλα τοῦλάχιστον νὰ μείνῃς κοντά μας, τότε θὰ... ὑποχωρήσῃ.

Τὸ αἰώνιο παράπονο

Γιατί ὁ ἕνας ἄνθρωπος νάχῃ μονοπωλεῖο τῆ δύναμι τοῦ λογισμοῦ καὶ ὅ,τι πῆ ν' ἀρέσῃ, κί ὁ ἄλλος ὁ κακόμοιρος μὴδ' ἕνα μόνο λόγο νὰ μὴ μπορῇ κί αὐτὸς νὰ πῆ, χωρὶς νὰ κοκκινήσῃ; Γιατί ὅλοι τριγύρω του ψιθυρισμὸ ἀφίνουν καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο ἀνάμεσά τους λένε: καλλίτερα δὲ θάτανε νὰ μὴ μωρολογούσε;

Γιατί κ' ἐγὼ νὰ μὴ μπορῶ γλυκὰ νὰ τραγουδήσω καὶ τὴν καρδιά μιᾶς λιγερῆς ν' ἀναποδογυρίσω, νὰ βγάλω μιὰ γλυκειὰ φωνή, νὰ ψάλλω στὴ χαρά μου, νὰ πῶ κ' ἐγὼ τὸν πόνο μου, νὰ σβύσω τὸν καῦμό μου; Καὶ ὁ δικός μου λάρυγγας δὲν εἶναι καμωμένος ἀπὸ τὴ λάσπη, ποῦπλασε ὁ Θεὸς τῶν ἄλλωνῶν;

Γιατί ἕνας καλότυχος νὰ ἔχῃ μιλλιούνια, νάχῃ ἀμάξια κί ἄλογα, δούλους καὶ παραδούλους, παλάτια ὀλομάραμα, σερβίτσια φουρφουρένια,

κί ὁ ἄλλος ὁ κακόμοιρος νὰ μὴν ἔχῃ πενιάρια, νὰ μαγειρεύῃ πάντα του φασούλια καὶ ρεβύθια, νὰ στρώνῃ τὸ κρεβάτι του αἰώνια μοναχός του, νὰ κυνηγᾷ ἀδιάκοπα λαγοὺς μὲ πετραχήλια, νάχῃ τὰ πόδια γι' ἄμαξα, τὰ χέρια του γιὰ δούλους καὶ γιὰ παλάτι ὀλόχρυσο μιὰ ἔρημη καλύβα;

Γιατί ὁ ἄμοιρος φτωχὸς νὰ κάνῃ κάθε χρόνο κί ἀπ' ἕνα - δυὸ παιδιά, κί αὐτὰ ὅλο κορίτσια, ὁ δὲ μιλλιουνάριος, ὁ θεοσκοτωμένος, νὰ λαχταράῃ γιὰ παιδί, νὰ τάξῃ εἰς τὸν ἅγιο του κερὶα καὶ λειτουργίαις νὰ τὸν ἀζιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ δη καμμὶαν ἡμέρα κοντὰ εἰς τὸ κρεβάτι του μιὰ κούνια τοῦ μωροῦ του;

Μὰ ἴσια - ἴσια γιὰ τ' αὐτὸ εἶν' ὠμορφος ὁ κόσμος κί ἂν ἦταν ὅλα ὅμοια θάταν μιὰ ἀηδία. Ἄν ἔλειπαν τὰ βάσανα, ἢ ζήλιας κ' ἢ λαχτάραις, θὰ βαρουῦνταν κάθε εἰς τὴν ἀνοστη ζωὴ του καὶ θάστελλε στὸ μνήμά του τὸ δόλιο τὸ κορμί του.

Γ.

ΓΙΑΤΙ;

— Γιατί μοῦ γύρῃς φιλί;
— Ἐοῦ γιατί ποτίζεις τὴ γάστρα σου, ἀγάπη μου;
— Γιατί; δὲν τὸ γνωρίζεις; γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ φοῦλί μου γλυκὰ νὰ λουλουδίω...
— Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ φοῦλί σου θέλει νερὸ ν' ἀνθίσῃ, πῶς θέλεις ἢ ἀγάπη μου ν' ἀνθῇ χωρὶς φιλί;

Εἶναι τὸ φίλημα δροσιά στὸν ἔρωτα τρελλή.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ

— Οὔνα... ντοῦε... παίρνει τέλος...
Τὴν καρδιά μου τὴν πουλῶ.
— Τὴν πουλᾷς; Καὶ τί γυρῶεις δι' αὐτήν, παρακαλῶ;
— Ἐνα φίλημα...
— Τὴν παίρνω.
— Τρέ!... πουλήθηκε, παιδιά!
— Ἀχ! μὲ ἕνα φίλημά της μοῦ ἐπῆρε τὴν καρδιά!

Ν. ΚΟΤΣΕΑΣΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΟΥ

Πραγματενὴ, ποῦ καρτερεῖς νὰ πόρῃς τὸν παρᾶ σου, μὴ κάθῃσαι στὴν πόρτα της καὶ χάνεις τὴν δουλειά σου. Τί περιμένεις, ἄμοιρε, νὰ δώσῃ καὶ ἐσὲ σέ, ἀφοῦ κ' ἐμένα ἀγαπᾷ ἀκόμα... βερεσέ;

Ὁ φούρναρης σοῦ ἔκαψε κομμάτι τὸ φαί σου κ' ἐσήκωσε τὴν γειτονιά στὸ πόδι ἢ φωνή σου. Λοιπὸν γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο ποῦ κλαῖω καὶ τὴν καρδιά πῶς μοῦκαρῃς σ' ὅλον τὸν κόσμο λέω;

Μανόβη, δὸς της γρήγορα ἀπ' τὰ καλὰ κρεμμύδια· δὲν βλέπεις πῶς ἀπ' τὸν θυμὸν κατέβασε τὰ φρούδια; Δὸς της κρεμμύδια φρεσινά, τὰ μάτια της νὰ καῖνε, γιὰ νὰ δακρῦζον ἀπ' αὐτὰ, ἀφοῦ γιὰ μὲ δὲν κλαῖνε.

Κυρία μου, μὴ ἐαυτὴν τοσοῦτον ἀδικεῖτε καὶ δεῖξατε, παρακαλῶ, ὀλίγην ἀφοσίωσιν καὶ γιαιτρικὸ τοῦ βήχα σας φροντίσατε νὰ βρῆτε ἄλλοιῶς ἢ εὐφρῖα σας θὰ πάθῃ φυματίωσιν.

— Μαριώ μου, λὲν στὴν γειτονιά, πῶς ἀγαπᾷς καὶ χρυσῇ μου, ἀπὸ μία. [ἄλλον,
— Τὰ ἴδια λένε οἱ κακὲι γειτόνοι καὶ στὸν ἄλλον, πουλί μου, καὶ γιὰ σένα.

Σ' ἀγάπησα εἴν κουνεῖς μ' ἄλλοιῶτικο χαβᾶ κ' ἐπὶ τὰ ζευγάρια χάλασα ὡς τώρα μεντζισόλες· κί ὅταν μιὰ μέρα ἀνοιξᾷ σ' ἀλήθεια τὰ στραβά, εἶδα πῶς ἦσουν καὶ σὺ γυναικα... καθῶς ὄλες.

ΜΑΓΚΑΣ

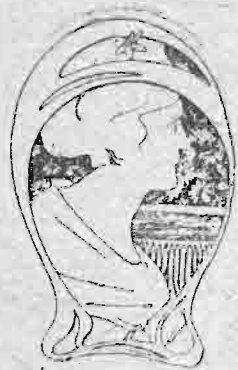
Σκέψις νέας τοῦ συρμοῦ.

Εἰς τὸ Σκαίτιν: — Κρίμα ποῦ ἔπεσα τόσο χαριτωμένα! κάνεις δὲν μὲ ἐπρόσεξε καὶ εἶμαι ἀναγκασμένη νὰ σηκωθῶ μόνη μου

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

“Εν τῶν ἀπείρων μυστηρίων τῆς φύσεως, ἐφ’ ὧν ἡ πολυίδμων τῶν χρόνων ἡμῶν ἐπιστήμη οὐ μόνον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιρρίψῃ τὴν ἐλαχίστην φωτεινὴν ἀκτίνα, ἀλλ’ ἀπεναντίας σκοτίζει ἔτι περισσότερο, δσάκις στρέφει πρὸς αὐτὰ τὸ ἀπλετον φῶς τῶν κολοσσιαίων αὐτῆς ἠλεκτρικῶν προβολέων, εἶναι καὶ τὰ ὄνειρα.

Τὰ ὄνειρα ἐγεννήθησαν μετὰ τῶν πρωτοπλάστων καὶ ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος ὡς ἔκφανσις δυνάμεως ὑπερφυσικῆς, εἰς ἣν κατέφευγε τὸ θεῖον, ἢ ὅπως ἀποκαλύψῃ τὸ μέλλον, ἢ ὅπως ἐπικοινωνήσῃ τοὺς ζῶντας μετὰ τῶν νεκρῶν.

Ὁ χαλκέντερος οὐρανοδίκης Φλαμμαρίων, ἐν τῷ πονήματί του: «Τὸ ἀγνωστον», δίδει τὴν ἐπομένην ἐρμηνείαν:

«Ποικίλαι αἰτίαι, ἐκτὸς τοῦ πνεύματος, ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῶν ὀνείρων. Οὕτως, ἡ δύσκολος πέψις, ἡ στενόχωρος ἀναπνοή, ἡ τοιάδε ἢ τοιάδε θέσις τοῦ σώματος, ἡ ἐπίψυσις τοῦ ἐφαπλώματος, τοῦ χιτῶνος, ἐν βερῷ σκέπασμα, τὸ ψυχος, ἡ θερμότης, ὁ θόρυθος, τὸ φῶς, μία ὄσμη, ἡ κείνα, ἡ δέψα, δύνανται νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῶν ὀνείρων».

Τὰ περισσότερα ὁμοίως τῶν ὀνείρων ὀφείλονται εἰς τὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου συγκέντρωσιν τοῦ πνεύματος, ὅτε ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἐξακολουθεῖ ὅπως ἀσυνειδήτως.

Ὁ διαπρεπὴς μουσουργὸς Ταρτίνη εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, ἀφοῦ μάτην ἠγωνίσθη νὰ ἀποπερατώσῃ μίαν ᾠδὴν. Καθ’ ὕπνου βλέπει τὸν διάβολον, ὅστις τοῦ προτείνει ν’ ἀποπερατώσῃ τὴν ᾠδὴν, ἐὰν δίδῃ εἰς ἀντάλλαγμα τὴν ψυχὴν του. Ὁ συνθέτης δέχεται καὶ ὁ διάβολος ἀρχίζει νὰ ἐκτελῇ ἐπὶ τοῦ τετραχόρδου τὴν ᾠδὴν μετ’ ἀσυλλήπτου ἠδύτητος καὶ ὑπερφυσικῆς γοήτρου. Ἐξάλλος ὁ Ταρτίνη ἀφυπνίζεται καὶ ἀντιγράφει τὴν ᾠδὴν, ἣν ἐνόμιζεν, ὅτι ἤκουσε παρὰ τοῦ διαβόλου.

Ὁ Πρέτιτσε Μολφῶρ, ἐν τινι ἀξιωματικῶν ἐπισημοῦ πονήματί του, πρὸ τινων μόλις ἐτῶν δημοσιευθέντος ἐν Ἰταλίᾳ, λέγει: «Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἔχει τὰς αἰσθήσεις του» καὶ διίσχυρίζεται, ὅτι, ἐκμηδενιζομένων διὰ τοῦ ὕπνου τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων, αἰσθήσεις νέαι ἀναθρόσκουσι μετὰ τοῦ ὕπνου ἐν τῇ πνευματικῇ ἡμῶν ζωῇ, δι’ ὧν προσκτώμεθα τὴν συναίσθησιν τῶν ἀνασταλῆσιν ἤδη σωματικῶν αἰσθήσεων καὶ τὴν συνείδησιν τῆς παρατάσεως τῆς ζωῆς. Δυνάμει αὐτῶν ἐκτιμῶμεν καὶ κρίνομεν πάνθ’ ὅσα βλέπομεν καὶ ἀντιλαμβάνομεθα διὰ τῶν φυσικῶν αἰσθήσεων, καίτοι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκεῖνην δὲν ἐξυπηρετούμεθα οὐδαμῶς ὑπ’ αὐτῶν. Οὐδέποτε ἡ φαντασία ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ τὰς ἀνά πάσαν ἐσπέραν ἐν ἡμῖν πραγματοποιούμενας εἰκόνας.

Εἰς τοὺς ψυχικοὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς ἀνα-

παρίστανται σκηναὶ καὶ πρόσωπα, φίλα ἢ ἀγνωστα, ὧν οὐδέποτε ἀναμνησκόμεθα, ὡς ἀποκρούοντες ἀσυνειδήτως ἐνίας εἰκόνας, ἀπατηλάς καὶ ψευδεῖς ὑφ’ ἡμῶν ἐκλαμβανόμενας, αἰτίαι τῆς συνήθους ἡμῶν παιδεύσεως.

Κλασσικὰ ὄνειρα.

Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σιμωνίδης, συναντήσας καθ’ ὁδὸν νεκρὸν τινα, ἐπεμνήθη τῆς ταρῆς αὐτοῦ. Μετὰ τινος ἡμέρας, προτιθέμενος νὰ ταξιδεύσῃ, ὁ ὑπ’ αὐτοῦ ἐνταφιασθεὶς παρουσιάσθη εἰς τὸ ὄνειρόν του καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ ἀναβάλῃ τὸ ταξιδιόν του, ἐὰν δὲν ἐπεθύμει τὸν θάνατόν του.

Ὁ Σιμωνίδης ὑπήκουσεν, ἀργότερον δὲ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἡ ναῦς, δι’ ἣς θὰ ἐταξίδευε, κατεποντίσθη αὐτανδρως.

«Δύο φίλοι—λέγει ὁ Κικέρων—ἐρθασαν εἰς Μέγαρα καὶ κατέλυσαν εἰς δύο διαφόρα δωμάτια. Ὅτε ὁ εἰς ἀπεκοιμήθη, βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του τὸν φίλον του νὰ τὸν παρακαλῇ νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειάν του, ὅτι ὁ ξενοδόχος μελετᾷ νὰ τὸν φονεύσῃ. Ἐντρομος ἀφυπνίσθη, ἀλλ’ ἐννοήσας, ὅτι ἦτο ὄνειρον πλάνη, δὲν ἐδράδυνε νὰ ἀποκοιμηθῇ. Ὁ φίλος του ὅμως ἐμφανίζεται καὶ αὖθις καὶ τὸν ἐξορκίζει μετὰ δακρύων νὰ σπεύσῃ ἀμέσως, καθ’ ὅτι οἱ δολοφόνοι παρεδίαζον ἤδη τὴν θύραν του. Παραχθὲς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ὀνείρου, ἀποφασίζει νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου, ἀλλὰ τὸ λαγικὸν καὶ ἡ κόπωση κατῆσχυσαν καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ αὖθις.

»Ὁ φίλος ἐμφανίζεται, τὸ τρίτον, ὄχρως καὶ αἰμοσταγής. «Κακοῦργε!—κραυγάζει—δὲν ἐσπευσες εἰς βοήθειάν μου... Ἦδη εἶναι ἀργά, φρόντισον ὅμως νὰ μὲ ἐκδικήσῃς. Αὖριον, ἀμὰ τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, παρὰ τὴν πόλιν τῆς πόλεως θὰ συναντήσῃς μίαν ἀμπεξαν μεταφέρουσαν κόπρον· ἐκεῖ θὰ εἶναι κεκρυμμένον τὸ πτώμά μου». Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πρὸς τὴν πόλιν καὶ εἶδεν ὄντως τὴν μετὰ κόπρου ἀμπεξαν νὰ διέρχεται, κρύπτουσαν τὸ πτώμα».

Γνωστὸν πρὸς τοῦτοις, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, Καλπορνια, ὀνειρεύθη ἀφ’ ἐσπέρας τὴν δολοφονίαν τοῦ συζύγου τῆς.

ὄνειρα νεωτέρων.

Ὁ Μάξ Σιμὼν λέγει, ὅτι ἐσπέραν τινὰ ἡ ὑποκόμισσα Βισκόντη ὀνειρεύθη, ὅτι τὸ διαμέρισμα τοῦ μεγάρου, ἐν ᾧ ἐκοιμῶντο τὰ τέκνα τῆς, κατέρρευσε. Περίτρομος ἀφυπνίσθη, ζητοῦσα τὰ τέκνα τῆς. Μόλις εἰ ὑπῆρξεν αὐτῇ τὰ ἔφρον, τὸ διαμέρισμα κατέρρευσε.

Ὁ στρατηγὸς Πελλεπέρτ διηγείται: «Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τοῦ Ἑλάν ἐκοιμῶμην, ὅτε ἀφυπνίσθη ὑφ’ ἐνός ἐλαφροῦ ἤχου. Γυνὴ, ἐξαίσιου κάλλους καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένη, ἵστατο πρὸ ἐμοῦ. «Θὰ πληγωθῆς—μοὶ εἶπε—πλὴν μὴ φοβοῦ, θὰ γλυτώσῃς». Τὴν ἐπομένην ἐδέχθη τριάκοντα διαξίφισμοις καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη».

Ὁ Μ. Μπερὰρ ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Ἐπιθεωρήσεων» τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1895 ἀναφέρει τὸ ἐξῆς φρικτὸν ὄνειρον:

«Ἐυρισκόμην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μικρᾶς λουτροπόλεως. Εἰς τινα ἐκδρομὴν μου ἐπλανήθη ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς ἐν χάνιον. Ἀφοῦ ἐδείπνησα,

ἐζήτησα νὰ κοιμηθῶ. Μετ’ ὀδύγησαν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπερ ἦτο ἐν μικρὸν ἄθλιον δωμάτιον, ἀνωθεν τοῦ σταύλου. Εἰς τὸ βάθος τοῦ παρετήρησα μίαν θύραν, σχεδὸν ἀφανῆ, ἀνευ κλειδοποιίας· τὴν ἠνοιξα. Πρὸ αὐτῆς παρετήρησα μίαν κλίμακα, ἣτις ἐκρέματο εἰς τὸ ἀπειρον· ἐντρομος ἐκλείσα τὴν θύραν καὶ ὤθησα πρὸ αὐτῆς μίαν τράπεζαν.

»Μόλις κατεκλίθη, ὁ κάματος τῆς ἡμέρας μετ’ ἀπεκοίμισεν. Αἰφνης ἐγειρομαι ἐντρομος. Μοὶ ἐφάνη, ὅτι ὤθουν ἐξωθεν τὴν θύραν καὶ ὅτι διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κλειδοποιίας ἐφαίνετο μάλιστα καὶ τὸ φῶς ἐνός λαμπτήρος. Ἐφώναξα: «Ποῖος εἶναι;» ἀλλ’ οὐδεὶς ἀπήντησεν. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐμεινα ἄπυνος· ἐπὶ τέλους ἡ κόπωση κατῆσχυσεν τοῦ φόβου καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁνειρεύθη, ὅτι ἡ ἀφανῆς θύρα ἠνοιξε καὶ ὅτι εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος κρατῶν μίαν μακρὰν μάχαιραν· ἡ σύζυγός του τὸν ἠκολούθει κρατοῦσα ἕνα φανόν. Ὁ ξενοδόχος πλησιάζει τὴν κλίνην καὶ βυθίζει τὴν μάχαιραν εἰς τὸν λαιμόν τοῦ κοιμωμένου. Ὁ σύζυγός, κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων τὸν φανόν καὶ τὸ πτώμα ἐκ τῶν ποδῶν, καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἣτις ἐκράτει τὰς χεῖρας τοῦ πτώματος, ἐξῆλθον διὰ τῆς ἀφανοῦς θυρίδος.

»Εἶχον παρῆλθαι τρία ἔτη καὶ οὐδέποτε ἐνεθυμήθη τὸ τρομερὸν τοῦτο ὄνειρον, ὅτε αἰφνης μίαν πρωτὴν ἀνέγνωσα, ὅτι οἱ θαμῶνες τῆς μικρᾶς λουτροπόλεως X... εὐρίσκοντο ἀπὸ τινων ἡμερῶν ἐν τρομερᾷ συγκινήσει, ὡς ἐκ τοῦ αἰφνιδίου ἐξαφανισμοῦ τοῦ δικηγόρου Βίκτωρος Ἀρνῶ καὶ ὅτι ὁ μόνος, ὅστις τὸν εἶδεν, ἦτο κάποιος χωρικός, συναντήσας αὐτὸν πλησίον τοῦ χανίου. Ὁ ξενοδόχος διατείνεται ὁμοίως, ὅτι ὁ ταξιδιώτης εἶχεν ἀναχωρήσει τὴν ἰδίαν ἐσπέραν. Ἡ ἐφημερίς ἀνέφερεν ἔτι, ὅτι τὸ γεγονός ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γνωσθῇ, ὅτι καὶ πρὸ ἐξαετίας ἕτερος ταξιδιώτης ἐξηφανίσθη εἰς τὸ αὐτὸ χάνιον.

»Καθ’ ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ διαδικασία, ἐσπευσα εἰς τὸ κακούργοδικεῖον. Ἐνεφανίσθη ἡ σύζυγός· ἠρνήθη διαρρήδην, ὅτι ὁ ξένος ἐμεινεν εἰς τὸν ξενῶνα, προσθέσασα εἰς ἐπιβεβαίωσιν, ὅτι ὁ ξενῶν ἔχει μόνον δύο δωμάτια καὶ ὅτι ἦσαν κατειλημμένα ἀμφοτέρω ὑπὸ δύο ἄλλων ταξιδιωτῶν.

»— Καὶ τὸ τρίτον; ἐκραύγασα τότε ἀκάθεκτος ἐγὼ, καὶ τὸ τρίτον, τὸ ἀνωθεν τοῦ σταύλου; Ἡξεύρω καλῶς, ὅτι ὁ Βίκτωρ Ἀρνῶ ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο. Τὴν νύκτα εἰσῆλθατε εἰς τὸ δωμάτιον, σὺ μὲν κρατοῦσα ἕνα φανόν, ὁ δὲ σύζυγός σου μίαν μάχαιραν, τὴν ὁποῖαν ἐβύθισεν εἰς τὸν λαιμόν τοῦ Ἀρνῶ.

»Ἡ ξενοδόχος, ὄχρως καὶ τρέμουσα, ἐψιθύρισε:

»— Λοιπὸν τὰ εἶδατε ὅλα; Ἐπὶ τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Ἀρνῶ εὐρέθη ἐν τῇ κόπρῃ τοῦ σταύλου καὶ παρ’ αὐτὸ ὁ σκελετὸς τοῦ ταξιδιώτου».

Ὁ Σθέντενβουργ τὸ 1762 εὐρίσκατο εἰς τινα φιλικὴν εἰκίαν, ὅτε αἰφνης ἐγένετο πελιδνός ἐκ φόβου. «Τὴν στιγμήν ταύτην—εἶπεν εἰς τοὺς φίλους του—ὁ βασιλεὺς Πέτρος Γ’ ἐτελεύτησεν ἐν τῇ εἰρικήν του».

Μετὰ τινος ἡμέρας αἱ εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων ἀνέφερον τὸν θάνατον, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν φίλων του, ἰσως καὶ σοῦ, φίλτατε ἀναγνώστα.

Α. ΒΑΡΟΥΣΙΑΔΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΟΣ

έχων πολυετή πείραν, αναλαμβάνει διά νεωτάτων μεθόδων την ταχείαν, ανώδυνον και ριζικήν θεραπείαν των παθήσεων του στόματος, των ούλων και των μάλλον κατεστραμμένων οδόντων μετά τελειοτάτων εμφράξεων διά χρυσοῦ, πορσελάνης και πλατίνης, την κατασκευήν κορωνῶν και βιδωτῶν οδόντων (Pivot) ἐκ χρυσοῦ, πλατίνης και πορσελάνης, την τοποθέτησιν χρυσῶν γεφυρῶν Bridgework, πρὸς δὲ και την ἀνόρθωσιν τῶν κακῶς ἐκφυέντων οδόντων, πάντα κατὰ τὰ τελειότερα τῆς ἐπιστήμης συστήματα. Ἐξαγωγή οδόντων ἀνευ πονου. Ἐργασίαι ἡγυημένοι, καθαριότης δι' ἀντισηψίας και τιμαὶ λογικαί. **Μπέγιογλου, Μεγάλη Ὀδὸς (ἀπέναντι τοῦ Λυκείου Γαλατῶν Στρατῆ) 204, ἀπαρατεμὰν Ἀζαριάν.**

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΥΙΩΝ
Μ. ΧΑΝΝΟΥΣ

ΓΑΛΑΤΑ, ἔναντι Τοῦνελ, ἀρ. 23.

Πλουσιωτάτη συλλογή :
ΑΔΑΜΑΝΤΙΝΩΝ, ΧΡΥΣΩΝ και ΑΡΓΥΡΩΝ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ και ΣΚΕΥΩΝ
παντὸς εἶδους, ἡγυημένων.
ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΑΚΤΩΣ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΛΛΙΑΔΗ

ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΟ 1876

Μεγάλη Ὀδὸς Μπέγιογλου, ἀριθ. 189
(* Ἐναντι τοῦ θεάτρου «Βαριετέ»).

Φέρει εἰς γνώσιν τῆς πολυπληθοῦς αὐτοῦ πελατείας και τοῦ σεβαστοῦ κοινοῦ, οὗ κατασκευάζει ὑποδήματα ὅλων τελευταίου συρμοῦ, κομψά και στερεώτατα. Ἐπίσης εὐρίσκειται ἐν αὐτῷ πλουσία συλλογὴ ἐτοιμῶν ὑποδημάτων. Τὸ κατάστημα ἀναλαμβάνει μεγάλας παραγγελίας διά τὸ ἔξωτερικόν.

ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ Λ. Ν.

Ἐνώπιον πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων.

Ἀρναούτικαὶ ὁδὸς Κουνδούρη, 58.

Σαμάρια, ὁδὸς Ταραντοῦ, 15.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΣΕΙΡΗΝΑΣ

Δ. ΤΣΑΓΚΑΡΑΚΗΣ
& Δ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Κεντρικὸν κατάστημα:
Μ. Ὀδὸς Μπέγιογλου,
ἀριθ. 419.

Ἐποκατάστημα:
Μπέγιογλου,
Πλατεία Τοῦνελ, 517.

Τηλέφωνον: ἀρ. 2184

Μεγάλη ἀποθήκη ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν, πολυλαίων (δὲ αἰθούσας, δωμάτια, ἱματιοφυλάκια), ὄροφολυχνίαι κτλ. Οἰκιακὰ εἶδη και πολυτελείας: πορσελάναι, λυχνίαι κτλ. κτλ.

Ἐπόγγυρα πολυτελεῖ εἶδη, ὄρολόγια, κρομήματос, δερμάτινα εἶδη, Ἀμερικανικὰ γραμμύφωνα και δίσκοι παντὸς σήματος.

Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία διά τὴν ἐξαγωγήν.

Ἐργολαβίαι γενικῶν ἠλεκτρικῶν ἐγκαταστάσεων

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΟΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ

ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

Π. ΚΙΟΥΡΚΤΣΗ

ΚΑΙ

Ι. ΜΟΥΡΟΥΔΕΛΗ

ΓΑΛΑΤΑ, Περσεμπέ-παζάρ,
Βεσούδα χάν, ἀριθ. 13.

Παραπλεύρως τοῦ Τυπογραφείου

Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου και Σας.

Δε' ΓΥΟΚΑΜΙΣΑ,

ΛΑΙΜΟΔΕΤΑΣ, ΜΠΟΝΕΤΕΡΙ

και εἶδη **ΦΑΝΤΑΙΖΙ**

ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Aux 100.000 Chemises

ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΜΠΕΓΙΟΓΛΟΥ, 160

ΚΟΜΨΟΤΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ

ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

Τὸ γνωστότατον εἰς τὴν πόλιν μας

και τὸ ἀρχαιότατον **ΡΑΦΕΙΟΝ**

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

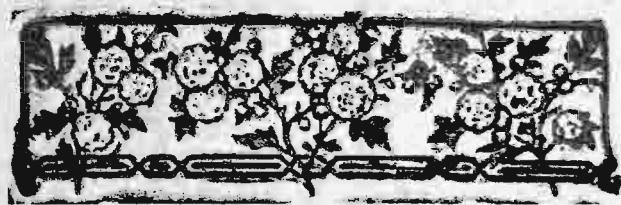
ΜΕΓΑΛΗ ΟΔΟΣ ΜΠΕΓΙΟΓΛΟΥ

(ἔναντι τοῦ Μπὸν-Μαρσὲ και ἀνωθεν τοῦ Μουλατιέ)

ἀναλαμβάνει τὴν ἐπὶ παραγγελίᾳ κατασκευὴν γυναικείων ἀμφιέσεων με ἡγυημένην κομψότητα, φιλοκαλίαν και καλαισθησίαν.

Ὅλη ἡ καλὴ κοινωνία ράπτεται

εἰς τοῦ **Ι. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ.**

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ὁ κύριος Βαρδῆς, δικηγόρος.
Ἐπισκέπτης.
Γιάννης, ὑπηρέτης.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Γιάννης. — Βαρδῆς.

(Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς κατοικίας τοῦ κυρίου Βαρδῆ, ὅστις μελαγχολικῶς διαβάζει τὴν ἑφημερίδα. Εἰσέρχεται ὁ Γιάννης, φέρων ἐπὶ δίσκου ἐπιστολήν).

Γιάννης. — Ὅριστε, κύριε, τὸ ἔφερεν ὁ διανομεύς.

Βαρδῆς. — Πολὺ γρήγορα μὲ θυμῆθηκεν ἡ μητέρα μου.

Γιάννης. — Ὅχι, κύριε, δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν μητέρα σας εἶναι, φαίνεται, ἔμπορικὸν γράμμα.

Βαρδῆς. — Γράμμα ἔμπορικόν ; γράμμα δι' ὑποθέσεις ! δός μου το γρήγορα, Γιάννη.

(Ὁ Βαρδῆς λαμβάνει τὸν φάκελλον καὶ ρίπτει μιὰ ματιὰ εἰς τὴν ὑπογραφήν. Ἐπειτα, ὡσεὶ μονολογῶν :

Βαρδῆς. — Εἶναι ἀπὸ τὸν Κώστα, παλαιὸν μου συμμαθητὴν, ὁ ὁποῖος μ' ἐνθυμήθηκε. Φθάνει νὰ μὴ εἶναι γιὰ δανεικά, γιὰτὶ τότε πάτησε στὴν πῆττα (στρεφόμενος πρὸς τὸν Γιάννην) : Τί περιμένεις αὐτοῦ ;

Γιάννης. — Δὲν ξεύρει ὁ κύριος, ὅτι ἐνδιαφέρομαι . . .

Βαρδῆς. — Καὶ τί θέλεις νὰ μάθης ;

Γιάννης. — Ἦθελα νὰ σᾶς ἐνθυμίσω μιὰν ὑπόθεσιν, ποῦ μοῦ ἐδώσατε, ὅταν θὰ σᾶς ἔλθῃ ὁ πρῶτος πελάτης.

Βαρδῆς. — Ναί, τὸ θυμοῦμαι. Σοῦ ὑπεσχέθηκα δύο μετζίτια, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ πρῶτός μου δικηγορικὸς πελάτης. Δὲν τὸ ξέχασα· θὰ τάχης, μὰ ἄφες με νὰ διαβάσω τὸ γράμμα.

(Ὁ Γιάννης φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Βαρδῆς μόνος.

Βαρδῆς (διαβάζει). — « Ἀγαπητέ μου Βαρδῆ· ἀπὸ τὸν καιρὸν, ποῦ ἀφήσαμε τὸ Πανεπιστήμιον, σχεδὸν δὲν εἶδεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ἐν τούτοις δὲν σ' ἐξέχασα. Σὺ ἔγινες δικηγόρος· ἐγὼ ἐργάζομαι εἰς ἓν τραπεζικὸν γραφεῖον τοῦ κυρίου Χρυσίδου, πολὺ πλουσίου ἀνθρώπου. Ἀκριβῶς δι' αὐτὸν καὶ σοῦ γράφω. Ὁ κύριος Χρυσίδης εἶχε δικηγόρον διὰ τὰς ὑποθέσεις του, ὁ ὁποῖος ἠσθένησε βαρέως καὶ ἠναγκάσθη μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του νὰ δώσῃ τὴν παραίτησίν του. Χθὲς ἀκριβῶς μοῦ ἐζήτησε ποῖον δικηγόρον ξεύρω κολὸν καὶ φιλόπονον νὰ τοῦ συστήσω. Ἐνεθυμήθη

σὲ καὶ τοῦ ἐδῶκα τὸ ὄνομά σου μὲ πολλὰς συστάσεις. Θὰ ἔλθῃ σήμερον εἰς τὰς ἑνδεκα νὰ σὲ ἰδῇ, νὰ σὲ γνωρίσῃ καὶ νὰ σοῦ ἀναθέσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Ὁ κύριος Χρυσίδης εἶναι ἑκατομμυριούχος καὶ καλοπληρόνει δέξου τον μὲ πολὺ ὑποχρεωτικὸν τρόπον. Ὅλος ἰδικός σου Κώστα. Ὑστερόγραφον : Ὁ κύριος Χρυσίδης ἀγαπᾷ τὸ κυνήγιον καὶ τὴν ποίησιν· ἔστω πρὸς γνῶσίν σου, διὰ νὰ κατευθύνῃς τὴν συνδιάλεξίν. (Τελειῶνων τὴν ἀνάγνωσιν). — Μπράβο, Κώστα ! εὐγε, καλέ μου φίλε ! (κτυπᾷ τὸ κουδοῦν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Βαρδῆς. — Γιάννης.

Βαρδῆς. — Ἀκουσε, Γιάννη, σὲ θέλω. Μετὰ τρεῖς ὥρας θὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἓνας κύριος καλοντυμένος, μὲ παλτὸ πολυτελές, μὲ ἓνα δερμάτινον φάκελλον στὸ χέρι· τᾶκουσε ;

Γιάννης. — Μάλιστα, κύριε.

Βαρδῆς. — Λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι πλούσιος, εἶναι ἑκατομμυριούχος· τᾶκουσε ;

Γιάννης. — Μάλιστα, κύριε.

Βαρδῆς. — Αἱ ! λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι πελάτης μου.

Γιάννης (ἐκπληκτος). — Πελάτης σας ! ὥστε θὰ πάρω τὰ δύο μου μετζίτια ;

Βαρδῆς (γενναιοφράνως). — Ὅχι μόνον δύο, ἀλλὰ τέσσαρα. Θὰ σοῦ δώσω καὶ τὰ τρία μηνιάτικα ποῦ σοῦ χρωστώ. Πρόσεξε μόνον νὰ κάμῃς ὅ,τι θὰ σοῦ εἰπῶ. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, μόλις ἔλθῃ, θὰ τὸν περιποιηθῆς. Ὅταν σ' ἐρωτήσῃ : « Εἶναι μέσα ὁ κύριος Βαρδῆς ; » σὺ θὰ εἰπῆς : « Μάλιστα, περιμένετε νὰ ἰδῶ ἂν εἶναι ἐλεύθερος, διότι σήμερον ἐδέχθη πολλοὺς πελάτας καὶ ἤτο φοβερὰ ἀπησχολημένος ». Σὺ τότε θὰ ἔλθῃς μέσα, θὰ μοῦ τὸ εἰπῆς καὶ ὕστερον θὰ τὸν ὀδηγήσῃς ἐδῶ. Ἐκατάλαβες ;

Γιάννης. — Μάλιστα, κύριε.

Βαρδῆς (ὡσεὶ μονολογῶν). — Πρέπει νὰ τοῦ προσφέρω καὶ κάτι. (Πρὸς τὸν Γιάννην) : Ἐχομεν κονιάκ, Γιάννη ;

Γιάννης. — Ὅχι, κύριε· εἶναι τώρα δύο μῆνες, ποῦ τελείωσε.

Βαρδῆς. — Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ πῆς μ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἄς εἶναι πῆγαινε στὸν γειτονικὸν μπακάλη καὶ πέ του νὰ σὲ δώσῃ ἓνα μπουκάλι καλὸ κονιάκ.

Γιάννης. — Ἄν δὲν μοῦ δώσῃ βερσέ ;

Βαρδῆς. — Μὴ λὲς βλακίεις· πέ του νὰ εἰποιάσῃ τὰ ρέστα ἀπὸ ἓνα πεντόλιρο.

Γιάννης (μὲ θαυμασμόν). — Ἐχει ὁ κύριος πεντόλιρο ;

Βαρδῆς. — Μὴ εἶσαι ἀνόητος· ἔχω βέβαια, δηλαδὴ θὰ ἔχω, εὐθὺς ὡς φύγει ὁ κύριος Χρυσίδης, ὁ κύριος ἑκατομμυριούχος.

(Ὁ Γιάννης φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Βαρδῆς μόνος.

(Ὁ Βαρδῆς σκορπᾷ ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν του διάφορα εἰκονικὰ ἔγγραφα καὶ μονολογεῖ :)

Βαρδῆς. — Ἔτσι πρέπει. Τὰ τακτικὰ γραφεῖα προδίδουν ἔλλειψιν ἐργασιῶν, ἐνῶ τὰ ἀκατάστατα φανερόνουν πολλὰς δουλιὰς.

(Κάμει διαφόρους χειρονομίας. Ἐμβαίνει ὁ Γιάννης).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Γιάννης. — Βαρδῆς.

Γιάννης. — Ὁ μπακάλης μοῦ ἐδῶσε τὸ κονιάκ καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι διὰ τελευταίαν φορὰν σᾶς κάμει βερσέ.

Βαρδῆς. — Μὴ εἶσαι ἀνόητος. Δὲν θὰ ἔχω πλέον τὴν ἀνάγκην τοῦ βερσέ του (ἀκούεται τὸ κουδοῦν). Τρεῖς γρήγορα· θὰ εἶναι ἐκεῖνος.

Γιάννης. — Ἄν δὲν εἶναι ὁ ράπτης τοῦ κυρίου, ποῦ ἔρχεται διὰ τὸν λογαριασμό.

(Ὁ Γιάννης φεύγει καὶ ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον).

Γιάννης. — Ἐνας κύριος, ντυμένος καθὼς μοῦ εἶπατε, θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ.

Βαρδῆς. — Μὴ γίνεσαι βλάκας· δὲν κατάλαβες, ὅτι εἶναι ὁ κύριος, ποῦ περιμένω ; κάμει ὅπως σοῦ εἶπα.

(Ὁ Γιάννης φεύγει μετ' ὀλίγον ὀδηγεῖ τὸν ἐπισκέπτην).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ἐπισκέπτης. — Βαρδῆς. — Γιάννης.

Ἐπισκέπτης. — Ὁ κύριος Βαρδῆς ; . . .

Βαρδῆς. — Μάλιστα, κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας· παρακαλῶ, λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσετε.

Ἐπισκέπτης. — Βλέπω, κύριε Βαρδῆ, ὅτι ἔχετε πολὺ εὐμορφα ἐπιπλωμένον γραφεῖον, ὥραϊα καθίσματα, πολυθρόνας, χαλιά.

Βαρδῆς. — Ἡ καλοσύνη σας, κύριε· εἶμαι, ἀπλούστατα, κάπως φιλόκαλος μ' ἀρέσει τὸ ὥραϊον, καὶ πρὸ πάντων τὸ ὥραϊον ἐν τῇ ποιήσει.

Ἐπισκέπτης. — Ἄ ! ὥστε ἀγαπᾶτε τὴν ποίησιν ; κ' ἐγὼ ἄλλοτε ἔγραφα ποιήματα, ἀλλὰ τώρα ἔπαυσα νὰ γράφω. Τώρα εἶναι ὁ αἰὼν τῆς πρακτικότητος.

Βαρδῆς. — Βέβαια, κύριε.

Ἐπισκέπτης. — Δι' αὐτὸ σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἂν σᾶς ἔκαμα νὰ χάσετε καιρὸν δι' ἐμέ.

Βαρδῆς. — Παρακαλῶ, κύριε. Ἀκριβῶς εἶχα προειδοποιηθῆ περὶ τῆς ἐπισκέψεώς σας ἀπὸ ἓνα τῶν ὑπαλλήλων σας, τὸν Κώσταν Οἰκονομόπουλον.

Ἐπισκέπτης. — Κώσταν Οἰκονομόπουλον ; δὲν τὸν εἰξεύρω.

Βαρδῆς. — Ἦὼς ; ἀφοῦ εἶναι ὑπαλλήλος σας.

Ἐπισκέπτης. — Ἐχομεν τόσοις ὑπαλλήλους εἰς τὸ ἴδρυμά μας, ὥστε . . .

Βαρδῆς. — Ἐχετε δίκαιον (κτυπᾷ τὸ κουδοῦν· ἐμφανίζεται ὁ Γιάννης). Γιάννη, δύο κονιάκ.

(Ὁ Γιάννης φεύγει καὶ ἐπιστρέφει κρατῶν δίσκον με δύο ποτήρια κονιάκ).

Ἐπισκέπτης (πίνει). — Εἰς ὑγείαν σας.

Βαρδῆς (πίνει). — Εἰς ὑγείαν σας.

Γιάννης. — Κύριε, εἰς κύριος ζητεῖ νὰ σᾶς ἰδῇ.

Βαρδῆς. — Μὴ εἶσαι ἀνόητος· βλέπεις, ὅτι ἔχω ἐργασίαν (πρὸς τὸν ἐπισκέπτην) : Πρὸ ὀλίγου ἐθαυμάζετε τὸ γραφεῖόν μου· καὶ ὅμως τὰ ἰδικά σας θὰ εἶναι ἐξάπαντος μεγαλοπρεπέστατα.

Ἐπισκέπτης. — Βεβαίως ἡ ἐταιρεία μας ἔχει πέντε ἑκατομμύρια κεφάλαια καὶ διατηρεῖ προσωπικὸν ἄφθονον. Ὅταν εἰς τὸ μέλλον ἀρχίσετε νὰ ἔρχεσθε . . .

Γιάννης. — Ὁ κύριος, ποῦ εἶναι ἔξω, ἐπιμένει νὰ σᾶς ἰδῇ.

Βαρδῆς. — Διώξέ τον, εἰπέ του, ὅτι δὲν δέχομαι.

Βαρδῆς (θυμωμένος). — Εἶναι ὄχληρός, τὸ ἐκατάλαβες; Βλέπεις, ὅτι ἔχω ἐδῶ ἐργασίαν. Διώξέ τον, εἰπέ του, ὅτι δὲν δέχομαι ἐκατάλαβες; Φέρε μας δύο κονιάκ.

Ἐπισκέπτης. — Καὶ τί σᾶς ἐκόστισεν ἡ ἐπίπλωσις τοῦ γραφείου σας;

Βαρδῆς. — Μικρὰ πράγματα.

Ἐπισκέπτης. — Ἐγὼ τὴν ἐκτιμῶ δέκα χιλιάδας φράγκα.

Βαρδῆς. — Τὴν ὑπερτιμᾶτε.

Ἐπισκέπτης. — Ἔστω ἄς βάλωμεν, ὅτι κοστίζει ἐπτά χιλιάδας αὕτη μὲ δύο λίρας ἑτησίως, ἓνα μικρὸν ποσόν, δύναται ν' ἀσφαλίσθῃ.

Γιάννης (φέρει κονιάκ). — Ἐκαμα, κύριε, ὅπως μοῦ εἶπατε τὸν ἔδιωξα μὲ τῆς κλωτσιές.

Ἐπισκέπτης (ἐξακολουθεῖ). — Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, σᾶς συνιστῶ ν' ἀσφαλίσθῃτε εἰς τὴν ἐταιρίαν μας.

Βαρδῆς. — Ἐργάζεσθε καὶ ἐπὶ ἀσφαλειῶν;

Ἐπισκέπτης. — Ἡ ἐταιρία μας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι γραμματεὺς τρίτης τάξεως, ἀσφαλίζει κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς, τοὺς κινδύνους...

Βαρδῆς (ἐκπληκτός). — Εἴσαθε μεσίτης ἀσφαλειῶν; Δὲν εἴσαθε λοιπὸν ὁ τραπεζίτης κύριος Χρυσίδης;

Ἐπισκέπτης. — Ὅχι, κύριε ποῖος σᾶς εἶπεν αὐτό;

Βαρδῆς. — Ἀνοησία! καὶ ὁ ἄλλος; Γιάννη, τρέξε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄλλον.

Γιάννης. — Εἶναι πολὺ μακρυνὰ πειὰ καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸ διώξιμο, ποῦ τοῦ ἔκαμα, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ πίσω.

Βαρδῆς. — Δυστυχία μου! Μιὰ φορὰ ἔτυχε γάρθῃ ἓνας ἑκατομμυριοῦχος πελάτης καὶ τὸν ἔδιωξα μὲ τῆς κλωτσιές. Δυστυχία μου!

Ἐπισκέπτης. — Ἐγὼ τὴν ἐκτιμῶ δέκα χιλ. φράγκα.

Γιάννης. — Δυστυχία καὶ σὲ μένα, ποῦ χάνω τὰ δύο μου μετζήτια! τὸ δῶρό μου! Καὶ ὁ μπακάλης, ποῦ θὰ φέρῃ τὰ ρέστα ἀπὸ τὸ πεντόλιρο;

(Ὁ Βαρδῆς πίνει ζαλισμένος ἐπὶ τοῦ καναπέ, ἀλλὰ πίνει καὶ ἡ αὐλαία).

(Μίμησις)

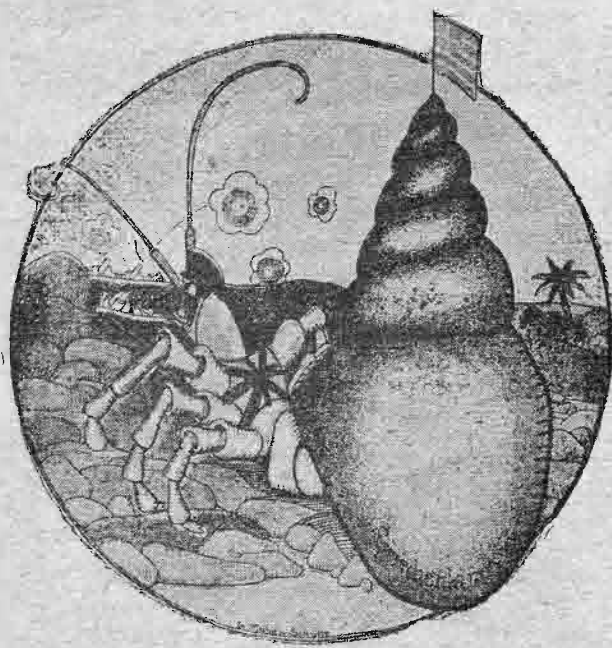
ΚΑΠΟΙΟΣ

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΛΗΓΟΝΤΟΣ ΤΟΥ 1915

Οἱ μάταιοι πόδοι τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν Γκόριτσα.

Ὁ ὑπερόπτης Ἄγγλος καταδέχεται νὰ κρούπτεται εἰς τὸν ἑλληνικὸν κοχλίαν.

Πῶς ὑποδέχεται ἡ Ἄγγλια τὸν στρατὸν τῆς ἀπὸ τὴν ἐκστρατείας τῆς Βαγδάτης.

Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Ἄγγλιας.

Δράσις τῶν εἰρηνοφίλων ἐν Ἄγγλια.

ΟΙΝΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ

Δι' ασθενείς και αδυνάτους.

ΟΙΝΟΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ

Διαφόρων προελεύσεων

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΖΑΛΛΑ

Επίσης ΚΟΝΙΑΚ,
ΜΑΣΤΙΧΑ,

ΔΟΥΖΙΚΟΝ

και ΔΙΚΕΡ

διάφορα άριστης
ποιότητας.

Πωλήσεις χονδρικήως
και λιανικήως.

*Αποθήκη και εργοστάσιον εν Μπέγιογλου,

Καλιονιζή Κουλούη, αριθ. 48-68.

Τὰ άγνότερα

ΒΟΥΤΥΡΑ ΝΩΠΑ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

είναι τών Καταστημάτων

Κ. ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ :

Γαλατά, Πλατεία Καράκιοι, κάτωθεν του Τζαμίου,
αριθ. 2.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ :

Εν Μπέγιογλου, Πλατεία Τούνελ, αριθ. 519.

ΣΗΜΑ

ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Καθημερινά άφίξεις Βουτύρων της ήμέρας,
ήγγυημένων δια τούς ασθενείς.

*Άλλα είδη: ΕΛΑΙΟΛΑΔΑ άριστης ποιότητος, ΤΥΡΙΑ
έγχώρια και εύρωπαϊκά, ΧΟΙΡΙΝΑ είδη κλπ. κλπ.

ΤΟ ΠΑΡΚΟΝ

Ν. ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

Γαλατά, Βοεβόδα, 122.

Είναι τó ωραιότερον και μεγαλοπρεπέστερον
έστιατόριον της πόλεως μας, μετά διακόσμου φαν-
τασμαγορικού. Άληθές έντυκτήριο της άνωτέ-
ρας παρ' ήμιν άριστοκρατίας.

Μαγειρική πρώτης τάξεως, ένθουσιάζουσα και
τούς μάλλον γαστριμάργους. Ποικιλία φαγητών.
Έκλεπτική ύλικών. Ποτά ήγγυημένης άγνότη-
τος τών πρώτιστων εύρωπαϊκών εργοστασίων.

*Υπηρεσία άμεμπτος. Τηλέφ. αρ. 2478.

ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΕΡΑΤΕΙΟΣ ΚΟΛΠΟΣ

Ν. ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Γαλατά, Όδός Χαρατζή, αρ. 10.

Ζύθος πρώτης ποιότητος. Τó Κατάστημα
είναι όνομαστόν, τόσον δια τά έκλεκτά του ποτά,
όσον και δια την άφθονίαν και έκλεκτικότητα
των μεζέδων του.

Τηλέφωνον : αρ. 999

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΚΑΛΜΙΝΗΝ

μοναδικόν φάρμακον

κατά τών πυρετών και νευραλγιών.

Οί πόνοι κατενικήθησαν.

Η Καλμίνη είναι τó μοναδικόν φάρ-
μακον δια να καταπαύη τούς πόνους άνε-
ξαρτήτως τών αιτίων των: Ημικρανίας,
Νευραλγίας, Κεφαλαλγίας, Όδονταλγίας,
Ρευματισμούς, Πυρετούς.

*Όλα αυτά δέν ισχύουσιν άπέναντι 2 κασέ

ΚΑΛΜΙΝΗΣ

Εύρίσκεται εις όλα τά φαρμακεία.

Γενική άποθήκη

δια τής χονδρικής πωλήσεως :

Σταμπούλ, Άλγλιανάν Χάν, 12.

Άντιπρόσωπος

Κ. Α. ΣΥΛΒΕΣΤΡΟΣ

Τάς τυπογραφικάς

έργασίας σας

εις τó

" ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ "

ΤΥΠΟ-ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ,

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ

Εν Γαλατά,

Περσεμπέ - παζάρ, όδó Τσεσμέ,
αριθ. 3.

ΚΟΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΤΑΧΥΤΗΣ

ΕΥΘΗΝΙΑ

STAIN

ΕΝ ΓΑΛΑΤΑΙ,
Βοεβόδα, παρά τήν πλατεῖαν Καρακιοῖ.

ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΛ,
Βαξέ-καπου,
παρά τὸ
κεντρικὸν τελωνεῖον.

ΤΑ ΕΥΡΥΧΩΡΟΤΕΡΑ,
ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ
ΚΑΙ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ
ΓΕΝΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
ΕΝ
ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΕΝ ΜΠΕΓΙΟΓΛΟΥ,
Μεγάλη Ὀδός,
παρά τὸν
Σανταντώνιον.

ΠΩΛΟΥΝΤΑ
ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΟΝ
ΚΑΙ
ΑΠΟΔΑΥΟΝΤΑ
ΠΛΗΡΟΥΣ
ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΝ

ΕΝΔΥΜΑΤΑ δι' ἄνδρας, κυρίας καὶ παιδιά. ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΕΞΟΧΟΣ.
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ γνήσια ἀμερικανικὰ τῶν ὀνομαστῶν ἐργοστασίων **WALK-OVER & STAIN**
ΜΠΟΝΕΤΕΡΙ ἐκλεκτὰ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων.

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ, ΚΑΠΕΛΛΑ, ΜΥΡΩΔΙΚΑ, ΜΑΡΟΚΙΝΕΡΙ, ΑΡΓΥΡΑ ΕΙΔΗ, ΕΙΔΗ ΤΑΞΙΔΙΟΥ
καὶ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ, ΓΑΝΤΙΑ, ΜΑΝΔΥΛΙΑ, ΚΑΛΤΣΟΔΕΤΕΣ, ΤΙΡΑΝΤΕΣ,
ΣΑΡΠΕΣ, ΚΟΜΒΙΑ, ΟΜΒΡΕΛΛΕΣ, ΜΠΙΑΣΤΟΥΝΙΑ κτλ. κτλ. κτλ.

Ἐκτέλεσις τῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελιῶν ἐπιμελετημένη ἔναντι ἡπροπληρωμῆς.
Ἄποστολὴ δύνανται ν' ἀνταλλάξῃ πᾶν ἐμπόρευμα ἀποσταλὲν αὐτῷ, ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἀντιτίμου.

➡ Ἄποστολὴ καταλόγων εἰκονογραφημένων δωρεὰν τῷ αἰτοῦντι. ➡

➡ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 5 ➡